

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Брак по сметка...
или по прощия на
сърбата?

Каролайн
Линдън
Изкушение
в Бат

Журнал

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ИЗКУШЕНИЕ В БАТ

Превод: Татьяна Виронова

chitanka.info

Джерард де Лейси е решен на всяка цена да открие човека, който изнудва семейството му, но опасността да изгуби наследството и титлата си го подтиква да потърси резервен вариант. А какво по-добро от прибързан брак със заможна булка? Харизматичен и талантлив, Джерард знае, че може да спечели ръката на всяка дама, която си избере, ала дори той не очаква богатата вдовица сама да го открие и да му предложи едничкото нещо, което той желае — брак по сметка.

Първият брак на Катрин Хау е по задължение и когато обществото я притиска да се омъжи повторно за наследника на съпруга си, тя отчаяно търси по-добра възможност. Скандален, греховно привлекателен и очарователно обаятелен, Джерард де Лейси ѝ подхожда съвършено, а тайното ѝ увлечение по него само улеснява нещата... или напротив? Защото Джерард ще се ожени за нея заради богатството ѝ, но ще я обикне ли заради самата нея, както тя го обича?

Поредна доза духовито очарование и чувствена наслада от ненадминатата Каролайн Линдън.

Amazon

Всичко, което той искаше, бе удобен брак по сметка, но така и не пресметна правилно колко неустоймо и изкусително е очарованието на новата му булка.

Booklist

Ще се влюбите и в този брат от семейство де Лейси, а Катрин е неговата идеална половинка — ще ви прельстят, изчервят и накарат да молите за още!

Romantic Times

ПЪРВА ГЛАВА

Джерард де Лейси не помнеше майка си.

По-големите му братя я помнеха. Когато тя умря, Едуард бе на осем, Чарли — на единадесет, а той — само на пет, прекалено малък, за да има спомени. Понякога братята му говореха за нея, какви песни им е пяла, как разсмивала баща им, за любовта и страстта ѝ към градините. Джерард полудяваше от завист, защото те все още пазеха частица от нея, а той нямаше почти нищо. Във всеки случай нищо ярко или красиво, което да е само негово.

Беше виждал, разбира се, портретите ѝ: портрета, нарисуван, когато била съвсем млада, току-що сгодена за херцога на Дърам; официалния портрет — майка му и баща му след сватбата им; семейните портрети със синовете ѝ. От тях знаеше, че е била красива и изящна, с тъмна коса и сини очи. Но това не му беше от полза. На един от портретите тя го държеше в скута си. Сигурно двамата са седели в тази поза пред художника часове наред, но колкото и да се опитваше, той не си спомняше нито гласа ѝ, нито допира на ръцете ѝ, които го прегръщаха, независимо от всички приказки колко топла и нежна, предана и любяща майка е била, а той е бил любимият ѝ син. Поради липсата на какъвто и да било реален спомен от нея, той чувстваше отсъствието ѝ още по-силно, много повече отколкото другите му братя. Джерард беше сигурен в това.

Всъщност единственият му спомен от нея беше ужасен. Помнеше съвсем ясно деня, когато тя умря.

Онази сутрин баща му дойде да закуси с тях в детската стая. Беше първият знак, че се е случило нещо лошо, макар навремето Джерард да не го осъзна. В неговите детски очи баща му бе най-важният човек в живота, истински герой, и винаги бе много вълнуващо, когато той изкачваше стълбите. Стъпките му отекваха тежко по стъпалата, а мощният му глас гърмеше и ехото се връщаше от високите тавани на Ластингс — къщата им в Съсекс. Джерард си спомняше как го подхвърляше във въздуха, а той изпитваше онова

удивително чувство, че лети, следваше спиращото дъха падане надолу като плонж, преди да се озове в сигурната и безопасна прегръдка на татко. Напоследък, през последните години, бе открил, че за човек като херцога на Дърам е било изключително необичайно да отделя толкова много време на децата си, но в детството му това бе една от причините да го идеализира. Той беше най-добрият ездач, най-веселият събеседник, най-изявената личност, която някога бе познавал.

Но онази сутрин баща му бе съвсем различен. Изкачи мълчаливо и мрачно стълбите, докато те ядяха овесената каша. Чарли и Едуард сигурно са знаели причината, защото не казаха нито дума. Джерард обаче нямаше никаква представа какво става, докато херцогът не седна на кръглата маса при тях, а бавачката им донесе препечените филийки.

— Нося ви тъжни новини, момчета — произнесе тъжно той.

Джерард си помисли за кученцата — любимата кучка на татко току-що бе родила. Но защо помнеше проклетата кучка, а не майка си, така и не проумяваше.

— За мама, нали? — попита Едуард с тъничко гласче.

Баща им се поколеба, сетне кимна. Едуард остави лъжицата.

— Какво й има на мама? — попита на свой ред Джерард.

— Беше много болна — отговори херцогът. — А сега е мъртва.

Едуард не каза нищо. Чарли подпря главата си с ръце.

— Писах на леля ви, лейди Доулинг — продължи баща им. — Поканих я да дойде за няколко месеца с братовчед ви Филип.

— Не искам леля Маргарет! — намуси се Джерард. — Искам си мама!

— Мама е мъртва — прошепна Едуард.

— Не е! — извика сопнато Джерард.

— Синко, вярно е — обърна се баща му към него. — Бих искал да не е така.

Брадичката му трепереше. Джерард знаеше какво означава „мъртъв“. Означаваше да вземат кучето (досега бе виждал само кучета да умират), да изкопаят дупка зад конюшната и да го сложат в нея. Татко сигурно нямаше да позволи да направят същото и с мама.

— Аз не вярвам.

Херцогът замълча за миг. Джерард така и не забрави как утринното слънце осветяваше челото на баща му, а кожата му блестеше там, където косата оредяваше.

— Искате ли да я видите?

Джерард кимна. След миг същото направи и Едуард.

— Да, сър — прошепна на свой ред и Чарли. — Моля.

Херцогът кимна и трите момчета се смъкнаха от столовете, за да го последват. Забравиха закуската. Слязоха по тесните стълби право в дневната на херцогинята. Там беше тихо и спокойно, нещо наистина необичайно. Джерард често тичаше надолу по тези стълби, за да я види и да се покатери в скута ѝ. А стаята винаги бе пълна с хора: икономът, камериерката на херцогинята, лакеите — внасяха подноси с чай, добавяха въглища и цепеници в камините, носеха писма на табличка. Тя никога не му се караше, не му казваше да не идва — дори не го мърмеше, задето тича. Днес стаята беше празна. Херцогът отвори вратата към нейната спалня и махна с ръка, за да отпрати прислугата, която се суетеше вътре. После отстъпи крачка назад и ги пусна да влязат.

По-късно на Джерард му се искаше да не го беше направил. Ако не беше я видял, вероятно щеше да запази друг, по-щастлив и красив спомен за майка си, а не тази ужасна последна гледка. Но подобно на всяко дете той нямаше никаква представа какво го очаква, затова влезе в стаята и я видя да лежи на леглото. Беше променена и толкова различна от жената, която познаваше, че почти не я позна. Тъмната ѝ коса бе срасана назад по черепа, откривайки лицето ѝ, сякаш потънало в главата. Завивките бяха свалени от леглото и тя лежеше, облечена в бяла нощница, а кожата ѝ изглеждаше сива, вместо естествената ѝ розово-бяла красота. В ръката си държеше някакво вързопче, увито в плат. Не приличаше на заспала.

До него Едуард въздъхна сподавено. Херцогът сложи ръка върху рамото му.

— Съжалявам, момчета — повтори още веднъж, съвсем тихо той. — Можете да вървите, ако искате.

— Благодаря, сър — произнесе задавено Чарли, преди да се обърне и да изтича през вратата. Едуард подсмръкна, избърса с ръкав носа си и излезе без да продума нито дума.

Джерард се притисна към баща си. Тази жена на леглото приличаше малко на мама, но не беше тя.

— Наистина ли е мъртва? — Вдигна поглед нагоре, за да види как баща му кима. — Защо умря, татко?

За миг херцогът остана смълчан. Лицето му придоби странно изражение. Подобна физиономия направи Едуард, когато счупи новия си компас: хем объркано, хем виновно. Тогава брат му едва не удари Чарли, защото му каза, че сам си бил виновен.

— Това е Божие наказание — произнесе накрая херцогът, почти беззвучно. — Тя беше прекалено добра за мен.

Джерард погледна отново майка си. Смяташе я за съвършена. Искаше да докосне лицето ѝ... навярно щеше да я събуди, но не посмя.

— Зад конюшната ли ще я погребем? — попита тъжно. — На нея няма да ѝ хареса, татко.

Херцогът въздъхна, наведе се и го прегърна.

— Не, сине, няма да я сложим там — прошепна. — Тя ще лежи в гробницата до църквата, а някой ден ти ще ме положиш до нея, за да ѝ правя компания.

— Не искам да умираш. Не искам тя да умира.

— Нито аз — отговори баща му. Гласът му беше празен, тъжен и безнадежден. — Нито аз.

— Какво е това? — Джерард посочи вързопчето, увито в плат. Виждаше фамилния герб под формата на кръст, избродиран върху плата със сребърни конци.

— Сестричката ти. Тя се роди твърде рано.

— О? — Той загледа с широко отворени очи вързопчето. — Тя също ли е умряла?

— Да.

Джерард сложи глава върху рамото на баща си. По навик понечи да пъхне палеца си в устата, после се сети, че не бива и сви ръчичката си в юмрук.

— Тя с мама ли ще остане?

Херцогът го притисна по-силно към себе си.

— Да. Тя ще остане с мама, а аз ще остана с теб и братята ти.

— Благодаря ти, тате — прошепна Джерард. — Не искам и ти да си отидеш.

— Няма, сине — тихо каза баща му. — Обещавам.

И херцог Дърам спази обещанието си. Никога не се ожени повторно. Наблюдаваше и ръководеше възпитанието на синовете си със същата възискателност, с която се отнасяше към всичко останало. Джерард повтаряше латинските глаголи и уроците по история пред

баща си, докато не ги научеше безпогрешно. Стоеше прав и признаваше прегрешенията си, а после изтърпяваше наказанието от неговата ръка. Той го качи за пръв път на първия му кон и му купи първия офицерски чин — младши лейтенант от кавалерията. Човек трябва да заслужи отговорностите си — повтаряше баща му и обясняваше защо не би купил капитански или майорски чин на двадесетгодишно момче: поради незнание и липса на опит имаше риск да убие и себе си, и другарите си. Навремето Джерард вреше и кипеше от нетърпение и раздражение, но след като порасна и възмъжа, осъзна колко прав е бил баща му. Един лейтенант следваше заповеди, учеше се от по-висшестоящите офицери, преди сам да поеме задължението да води мъжете в битка и отговорността да ги командва мъдро и разумно. Стана му ясно колко много майори и полковници бяха пропуснали или прескочили важни стъпки от обучението и тежестта на службата или ги затрудняваше, или гледаха на нея прекалено лекомислено. Това бе още едно потвърждение за грижата на херцог Дърам по отношение на синовете му.

Ала вярата на Джерард в баща му угасна, когато херцогът на свой ред умря. С последния си предсмъртен дъх Дърам помоли за прошка, но едва когато го положиха в гробницата до отдавна починалата херцогиня и бебето, Джерард и братята му откриха за какъв грях става въпрос. Отнасяше се за таен, нелегален брак, сключен години преди баща им да наследи херцогската си титла... и преди да се ожени за майка им. Този брак никога не е бил анулиран или разтрогван с развод и можеше да струва на Джерард и на по-големите му братя всичко, с което бяха израснали и вярваха, че е тяхно, защото заплашваше да превърне брака на родителите им в невалиден, а самите тях — в незаконородени. И всичко това заради Дърам. Проявявайки безгранична арогантност и вяра в собственото си правосъдие, той го бе скрил от синовете си, дори когато е бил заплашван с разкрития и изнудван от непочтени хора.

Джерард беше бесен на баща си за това нехайство. Херцогство Дърам бе огромно, едно от най-богатите в Англия, и всички техни очаквания бяха свързани с него. Този грях избухна като бомба и заплашваше да ги лиши от всичко. Баща им бе оставил в завещанието си няколко специфични разпоредби за имотите, купени от него като

херцог, и за фондовете от зестрата на майка им, но в сравнение с евентуалните загуби, това бе нищожно малко.

На Чарли му предстоеше да наследи титлата и да стане херцог.

В провинция Линкълншър щеше да получи една къща — почти необитаема и напълно занемарена, докато Дърам бе жив — и малко пари, колкото едва да поддържа имота. Едуард, посветил целия си живот да управлява умно, умело и печелившо собствеността на Дърам, сега щеше да види как друг човек се облагодетелства от труда му — най-вероятно онзи надут паун, дебелакът Огъстъс, далечен братовчед на баща им. А той самият, най-малкият, винаги бе знаел, че ще трябва сам да си намери начин, за да се издигне. Сега обаче се налагаше да се раздели с избраната преди време военна кариера, а бе проливал кръвта си и го ценяха, и да остане с празни ръце. Нула. Всички щяха да бъдат обявени за незаконородени, копелета, да ги изхвърлят от доброто общество, да ги лишат от собственост и да живеят само с доходи от по няколко хиляди паунда на година.

А майка им... Джерард изостана назад, когато Едуард, енорийският пастор и неколцина слуги си тръгнаха, след като тялото на баща им бе положено в криптата за вечен покой. Едуард го погледна изненадано, но Джерард поклати глава. Знаеше за колко много неща трябва да се погрижат и нямаха време да се мотаят тук и да скърбят. Двамата постигнаха съгласие да се върнат веднага в Лондон, за да съобщят на Чарли за неочакваното откритие и сполетялото ги нещастие, след като брат им не успя да дойде в Съсекс дори за погребението на баща им. Предстоеше да решат какво ще правят, за да защитят наследството си, защото никой от тях нямаше да се даде без бой. Просто Джерард се нуждаеше от един миг, преди да се хвърли в битката.

Сега стоеше в семейната гробница сам с духовете на предците си. Докосна с ръка студената каменна плоча върху ковчег на майка му. Ан, херцогиня на Дърам. Това бе изписано под датите на раждането и смъртта ѝ. По-надолу бе споменато и бебето. То дори нямаше име. И то, естествено, щеше да е толкова незаконно, колкото всички те, благодарение на нехайството на баща им. Ако всичко се разпадне, дали следващият херцог — същият онзи Огъстъс, да гори в ада дано!, ще премести Ан и безименната ѝ дъщеря от семейната гробница?

Джерард затвори очи и мълчаливо даде обет пред майка си. Нямахте да позволи това да се случи — заради нея, заради себе си, заради братята си и дори заради баща си. По един или друг начин смяташе да спаси семейството си от катастрофата, надвиснала заплашително над всички.

ВТОРА ГЛАВА

Джерард и Едуард изпълниха бързо първата си задача, защото брат им Чарли се оказа прикован на легло със счупен крак. Както и подозираха, той не се опечали особено от смъртта на баща им, но за тяхна изненада не показва и особена тревога от възможността да изгубят всичко. Едуард беше сигурен, че Чарли всъщност е силно загрижен, но не го показва. За Джерард обаче това нямаше голямо значение. За него по-голям интерес представляваха бащините стъпки за разрешаване на проблема, ала тримата застъпваха различно мнение и не можеха да постигнат съгласие.

Едуард настояваше да се обади на най-добрите адвокати в Лондон и да предявят силна правна претенция към Дърам преди друг да го направи. След като титлата бъде присъдена на Чарли, тя не можеше да бъде отнета, независимо какви доказателства щяха да бъдат представени. Джерард смяташе този ход за правилен като отправна точка. Той обаче не притежаваше търпението и дисциплината на Едуард. Юристите обикновено действаха със скоростта на полузаспали охлюви и, ако не дай Боже се проваляха, щеше да бъде безнадеждно късно да се предприеме каквото и да е друго. Чарли, разбира се, призна плана за разумен, воден както винаги от желанието да не поема никаква отговорност. Той щеше да се съгласи с всичко, стига да продължи егоцентричния си начин на живот. Като доказателство за добронамереността си се съгласи и с предложението на Джерард да потърсят изнудвача и да се справят с него така, както те си знаят, без намесата на адвокати. Миротворецът Едуард обяви крайното решение: той ще наеме адвокат, Джерард ще направи каквото може, за да открие изнудвача на баща им, а Чарли... Чарли най-вероятно нямаше да направи нищо полезно, но това остана неизказано. Независимо от позицията на Джерард да не споменават пред никого за вероятното „двуженство“ на баща им, Едуард настоя да го сподели с годеницата си лейди Луиза Халстън с аргумента, че ѝ вярва безрезервно. Точно след два дни най-крайното и свирепо клюкарско издание, най-жълтият

парцал в града изнесе семейния скандал и цял Лондон гръмна. Стана невъзможно да минат по улиците без да ги посочат с пръст, без да ги зяпат или да се задяват с въпроси от рода дали не възнамеряват да се спасят на континента с бижутата на майка им. Джерард едва не се поддаде на изкушението да влезе в конфликт с Едуард, задето бе повярвал на жена. А лейди Луиза заряза брат му по най-унизителния възможен начин: развали годежа им на страниците на същото клюкарско издание.

Всъщност за Едуард тази развръзка се оказа благоприятна. Луиза бе тъпо и безмълвно същество, макар и доста красива, и той я обичаше. Така че на Джерард сърце не му даваше да посипе сол в кървящата му рана. Нямаха никакъв полезен ход, освен да удвоят усилията си, да открият изнудвача и да изкопчат от него какви доказателства има за тайния брак на лорд Дърам.

В Лондон той провери всички възможности. С едно от писмата искаха от тях да оставят в двора на една църква върху определен гроб пет хиляди паунда в монети. Джерард посети църквата, прекара няколко часа в разговор с приятелски настроения пастор и научи, че въпросният гроб е на повече от сто години. От десетилетия нито някой го бе посещавал, нито някой бе питал за него. Пасторът изключваше възможността човек да дойде тук през нощта, защото той лично заключвал портата всяка вечер. Любопитство обзе Джерард: защо някой ще иска откуп, ако няма да го вземе? Искането фигурираше в третото писмо, а в четвъртото не се споменаваха нито дума за пари.

Бъркотията само засили желанието му да се махне от града. За това допринесе и доста съмнителния план на Едуард. Той твърдеше, че ще се справи с клюките на място. Смяташе да включи вдовица с коса в тицианово червено, забележителен бюст и глас на сирена. Джерард не възразяваше срещу частта включваща червенокосата дама. Тази част той разбираше отлично, макар брат му да го уверяваше, че отношенията между него и жената били само делови. Но това си беше работа на Едуард и ако под влияние на сексапилната вдовица той би загубил малко от съдържаността си, Джерард го възприемаше за оздравително след коравосърдечната постъпка на Луиза. А ако успееше да потуши и клюките, още по-добре.

И още една причина го подтикваше да напусне Лондон, ала не възнамеряваше да я споделя с братята си. Законен или не, Джерард си

оставаше третият син в семейството. Дори при най-добро стечение на обстоятелствата от него се очакваше сам да си изгради живота и да върви по свой път. Титлата с всички имоти, богатство и задължения отиваше при Чарли. Едуард най-вероятно щеше да продължи да управлява имението и да се грижи за недвижимата собственост. За всички бе абсолютно ясно и сигурно, че Чарли няма да прояви нито интерес, нито ще развие уменията, необходими да поеме работата в свои ръце. Джерард беше избрал армията и досега се справяше добре, но тя нямаше да го храни вечно. Преди години баща му го посъветва да се оглежда за красиви млади дами с големи зестри и новоизникналата „Дилема Дърам“, породена от клюките по адрес на семейството, направи това още по-належащо. Той имаше за цел да открие изнудвача, но също така възнамеряваше да си намери и богата съпруга, преди ситуацията да се задълбочи и да постави препятствия пред него в това начинание. Но след като всички жени в Лондон вече говореха, макар засега и шепнешком, за скандала, шансовете му бяха в градчетата извън столицата — от рода на Бат, например, откъдето бяха дошли две от писмата на изнудвача.

Джерард успя да си издейства по-дълъг отпуск от полка, но се наложи първо да подкове коня си. После неочаквано срещна стар приятел от армията и докато вечеряха заедно, онзи настоя да го заведе на друга среща следващата вечер. Накрая успя да подреди работите си, сбогува се с братята си и излезе от града, прекосявайки реката. Трафикът бе изненадващо натоварен и докато стигне до странноприемница „Гъската и кучето“ в най-южните покрайнини на Лондон, се стъмни. Той неохотно съобщи на ординареца си Браг, че ще останат да ноцуват тук. Искаше му се да продължи, но беше гладен, затова реши да потеглят отново на път при първите лъчи на слънцето.

След обилната вечеря и бутилката отлично вино извади още веднъж уличаващите писма, в които бе тяхната гибел. Две бяха изпратени от Бат, едно — от Лондон. Пощенската марка върху четвъртото бе зацапана и клеймото не се четеше, но то беше първото и най-старото писмо, затова Джерард го остави настрана. Защо бяха изпратени от различни градове? Изнудвачът сигурно е пътувал доста често между Лондон и Бат. Първото носеше дата почти отпреди година. Второто, с пощенско клеймо от Бат, датираше отпреди осем месеца, третото бе изпратено от Лондон преди шест месеца, а

четвъртото — отново от Бат, само преди седем седмици. Това означаваше ли, че скоро щеше да има и пето писмо? Или смъртта на херцог Дърам бе объркала сметките на изнудвача?

Джерард се облегна в стола и се замисли. Изнудвачът сигурно смяташе за естествено да насочи исканията си към Чарли, освен ако не знаеше повече за семейството им. Чарли може и да беше наследникът, но всеки запознат с фамилията Де Лейси, бе наясно, че за да постигне по-бързи и по-сигурни резултати, трябва да се обърне към Едуард. Пред обществото Едуард беше след Чарли, но в тесен семеен кръг всички отдаваха безспорния авторитет зад името Дърам на средния брат. Вероятно в следващото писмо отново щяха да искат пари. Вероятно бе също при промените се обстоятелства след смъртта на херцога да предявят претенции и към нещо друго, нещо съвсем ново. Джерард си свали ботушите и потъна още по-дълбоко в креслото, оставяйки всички неизвестни и тайни да текат през ума му в търсенето на отговор.

Тъкмо бе започнал да задрямва и някой почука на вратата. Беше леко и бързо „чук-чук-чук“, все едно човекът само опитваше твърдостта на дървото, а не искаше разрешение да влезе. Той остана полулегнал в креслото, очите му се отвориха съвсем малко и с нежелание. Очакваше неизвестният посетител да се откаже и отново да се върне в досегашното си приятно, полузаспало състояние. Ала почукването прозвуча отново, този път по-бързо и по-настойчиво. Джерард стана с въздишка от изненадващо удобния фотьойл. Беше прибрал писмата с изнудванията в дисагите за коня. Препрочете ги безброй пъти и вече знаеше наизуст всяка дума, дори в състоянието си на умора до степен да не вижда добре. Протегна ръце и завъртя глава, чувствайки как мускулите на врата му се стягат и щракат. Да спи в стола вероятно не бе най-добрата идея. Да спи в леглото звучеше много по-удобно.

Премятайки тирантите през раменете си, той прекоси стаята по чорапи и отвори вратата. За голяма негова изненада пред него не стоеше нито съдържателят на кръчмата, нито дори камериерката, а жена в напреднала възраст, слаба и ниска, с изпито изражение на обветреното лице. Бе облечена цялата в черно с изключение на дантеленото боне в цвят слонова кост върху сивата коса. Сигурно беше компаньонка на някоя дама или на директорката на местното девическо

училище. Или това, или в затвора Нюгейт бяха започнали да наемат жени за надзирателки. Джерард не можеше да отгатне поради каква причина жена като тази стои на прага на стаята му, особено след като не беше казал на никого, е изключение на брат си Едуард, къде отива. Това изостри подозрителността му и го накара да застане нащрек.

— Добър вечер — поздрави той, държейки здраво вратата.

— Добър вечер, капитане. — Избелелите ѝ зелени очи го изгледаха от главата до петите и обратно, но очевидно не остана впечатлена. — Вие сте капитан лорд Джерард де Лейси, нали?

Погледът му се стрелна по коридора. Оказа се празен.

— Да.

Тя кимна леко.

— Моята господарка иска да ви види.

Веждите му се вдигнаха изненадано.

— Така ли? И коя е вашата господарка, моля?

— Една дама.

— Как се казва?

Устните на жената се свиха, сякаш се опитваше да ги погълне.

— Ще дойдете ли, или не?

Джерард я изгледа заплашително и сви леко рамене.

— Не. Лека нощ, госпожо.

— Не мога да ви кажа името ѝ — просъска странната непозната при опита му да затвори вратата. — Но тя трябва да ви види. Моля ви, сър, моля ви.

— Защо не можете да ми кажете? — Той скръсти ръце пред гърдите си. — Щом желае да ме види, значи няма да бъде в състояние да се крие дълго.

— Не желае да се крие от вас, милорд — промърмори жената със свирепа гримаса. — Намира се в нужда. Е, ще дойдете ли като джентълмен, или не?

Джерард се усмихна на ударението, което жената сложи върху думата „джентълмен“.

— От какво се нуждае? Да си взема ли пистолета?

Устните ѝ трепнаха, тя вирна глава и го изгледа още по-страшно.

— Не и този път — произнесе малко по-учтиво. — Тя ви очаква в частния салон за срещи долу.

— Много добре — отговори Джерард, но непознатата вече се бе обърнала и се отдалечаваше. Той се наведе напред, за да я види, дантелените връзки на бонето ѝ се люлееха силно при всяка стъпка. Жената не се обърна.

Джерард затвори вратата. Колко странно. Коя беше мистериозната непозната дама? И как, по дяволите, се бе насочила точно към него като спасител? Той знаеше, че любопитството е най-голямата му слабост. То го бе въвличало в безчет неприятности и затруднения. Вероятно и сега нямаше да бъде по-различно. Посетителката каза „този път“ да не си взема пистолета, сякаш щеше да има много други случаи, когато щеше да се налага да го взема. Седна и отново се запита коя ли дама се нуждае от него и от пистолета му, сетне си обу ботушите. Пъхна камата в левия, без да се съобразява с думите на възрастната жена.

Слезе по стълбите. Въображението му се вихреше в десет различни посоки едновременно. Въпросната личност знаеше кой е той. Значи не бе просто някаква жена в беда; тя не молеше за помощ първия мярнал ѝ се мъж, видял ѝ се най-силен и способен, или заради военната му униформа. Която и да беше, сигурно го бе последвала от мястото, където прекоси реката на излизане от Лондон. Прецени доколко е възможно да е попаднал в някакъв капан, но му се стори доста неправдоподобно. Не носеше нищо, заслужаващо да бъде откраднато, ако изключим коня, а него можеха да задигнат и без да говори с никого. Освен това кръчмата и странноприемницата се славеха с добро име и репутация, бяха добре поддържани, чисти и близо до главния път. Самият той бе в състояние да се защитава — личеше си от пръв поглед. Вероятно поканата бе свързана с проклетата Дърам, но това също не му помагаше.

Джерард почука два пъти на вратата на частния салон и я отвори властно. Възрастната жена, потърсила го преди минути, го изгледа още веднъж мрачно и забърза към него. Сграбчи го за ръкава и почти го издърпа в помещението, като веднага затвори вратата зад него. Той ѝ хвърли разярен поглед, но сега тя не изглеждаше нетърпелива и напрегната, а по-скоро уплашена. Направи му знак. Джерард не каза нищо и пристъпи вътре в стаята.

Тя беше празна с изключение на една фигура, която стоеше в най-далечния ъгъл, покрита с мантия и качулка, спусната ниско над

лицето. Под наметалото се виждаше краят на пола. Нищо друго не подсказваше какъв е полът или самоличността на човека. Той скръсти ръце и зачака.

След миг маскираната фигура пристъпи към него.

— Добър вечер, капитане. Благодаря ви, че дойдохте. — Гласът беше приглушен, нежен и мек. Определено бе жена.

Джерард направи лек поклон.

— Как бих могъл да откажа на подобна покана?

Не виждаше лицето ѝ, но почувства как тя и по-възрастната жена си размениха погледи.

— Извинявам се за начина, по който се обърнах към вас.

— О, няма нужда — отговори той. — От много време не съм бил така заинтригуван.

Тя не помръдна.

— Преди да ви обясня каквото и да било, ви моля да обещаете да не съобщавате на никого за моето посещение.

— Кой би ме попитал?

Тя отново се поколеба.

— Ще ви разбера, ако отхвърлите молбата ми поради някаква причина. Ще си тръгна и ще ви оставя на мира завинаги, ако това е желанието ви. Само ви моля да не споделяте с никого, че съм се срещала с вас. Моля ви, сър.

Той присви очи. Лицето ѝ все още бе забулено в дълбоките сенки на качулката, но долови нотката на тревога в гласа ѝ.

— Добре. Няма да говоря с никого по въпроса. Обещавам.

Раменете ѝ се отпуснаха с облекчение.

— Благодаря ви. — Тя вдигна ръката си в ръкавица и свали назад качулката на мантията си.

Най-напред си помисли колко е бил прав за самоличността на по-старата жена — а именно учителка в училище. Тази сигурно бе любимата ѝ ученичка и някой ден щеше да наследи нейното място. Въобще не беше красива, имаше прекалено изпъкнали скули и широка уста. Косата ѝ бе тъмно руса, прибрана стегнато назад, също както на учителката. Имаше хубави очи, изглеждаха тъмни на светлината на огъня в огнището, с гъсти дълги мигли, но изражението им беше непроницаемо и абсолютно лишено от топлина. Устните ѝ бяха стиснати в тънка линия и това скриваше формата им. Тя го гледаше

втречено, без да се усмихва, и открито го преценяваше, както и той нея. Джерард не си спомняше кога за последен път жена го бе гледала така открито.

— Ще седнем ли?

Сигурно беше преминал изпитанието. По-скоро развеселен, отколкото ядосан или нещо друго, той реши да остане и да разбере какво щеше да иска от него. Седна на посочения пред камината стол, а тя най-накрая се приближи, за да се настани на срещуположния стол. Възрастната жена се мотаеше в другия край на стаята, а после им донесе две чаши вино. Джерард махна с ръка, сякаш да я отпъди, тя му хвърли неодобрителен поглед, но остави чашата на масичката до него. Младата отпи глътка и върна чашата на камериерката, а тя се оттегли в задната част на помещението. Съдейки как възрастната кръжи около по-младата, той не допускаше да е нещо повече от прислужница.

— Прислугата ви не ми съобщи вашето име, макар да знаеше точно кой съм аз — започна Джерард. — Не обичам подобни игрички, затова предлагам веднага да разрешим мистерията, става ли?

— Казвам се Катрин Хау. Не очаквам да знаете името ми.

— Нито да го помня след тази нощ.

Тя го изгледа странно, сякаш не разбра думите му.

— Аз познавам вашето семейство. Израснах близо до Ластингс в Съсекс. Тогава бях Катрин Холенбрук. Баща ми е господин Едгар Холенбрук от Хенфийлд. Беше търговец на вълна.

Джерард наклони глава и я наблюдава повече от минута. Сериозен, резервиран и абсолютно застинал в стола си, приличаше на съдия, който планира да осъди някого на тежък каторжен труд.

— Съжалявам, но името ви не ми говори нищо. Не съм бил в Хенфийлд поне от пет години, ако не и повече.

— Не очаквам да ви говори. Споменавам го само, за да ви убедя, че съм запозната с положението ви и не действам по каприз. Моето семейство ви познава — особено баща ви. Реших да се свържа с вас, когато чух последните слухове в Лондон.

Гневът на Джерард кипна мигновено.

— Вижте, ако сте дошли да ми създавате неприятности по този повод, ще трябва да се наредите на опашката — изръмжа той. — Смятам да сложа край на този разговор. — При тези думи се надигна решително от стола.

— Почакайте. — Тя вдигна ръка. — Не съм свършила.

— Напротив, мисля, че свършихте. — Джерард се запъти към вратата.

— Дойдох да ви направя предложение — произнесе бързо жената в мига, когато ръката му докосна дръжката. — Предложението ще бъде полезно за нуждите на двама ни.

Той се обърна и я изгледа надменно. Как смееше тази жена да се опитва да извлече облаги от семейните му проблеми?

— Освен ако не искате да се качите горе и да стоплите леглото ми тази нощ, не си представям какво друго бихте ми предложили, за да задоволите моите нужди.

Челюстта ѝ се стегна. Погледът ѝ бе направо смразяващ. Ако имаше пръчка, вероятно щеше да го удари с нея.

— Дойдох да ви предложа брак, капитане — отвърна ледено тя. — Ако слуховете и ключките са верни, вие ще бъдете лишен от наследство и обявен за копеле. Ще ви трябват пари. Аз имам пари, но се нуждая от защитник.

— Не искам чак толкова отчаяно пари, че да се оженя за първата жена, която предлага себе си — измърмори той.

Тя вирна брадичка.

— Ще поискате.

— Ще ви уведомя, когато това стане.

— Не смейте да напускате стаята, капитане!

Силно изненадан от тази заповед, Джерард се обърна изумен. Тя беше бледа и изпълнена с ярост. Беше станала, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци край тялото. Възрастната жена зад нея стискаше в ръце бутилката с вино, сякаш щеше да я хвърли по главата му при опит да направи и крачка навън от стаята. Той сложи ръце на бедрата си, раздражен колкото от нея, толкова и от себе си. По дяволите нездравословното му любопитство! Не биваше да отваря при почукването на вратата и да си остане в стаята.

— И защо не?

— Позволете да обясня, моля — отвърна хладно и сковано тя. — Извинявам се за грубостта. Не разполагам с много време преди да се прибера у дома.

— Дошли сте да предложите брак на мъж, когото никога не сте виждали, а не можете да отделите повече от няколко минути за това?

— Не — отвърна с горчивина тя. — Не се ли върна навреме, ще забележат отсъствието ми и в такъв случай всичко ще бъде напразно, независимо какво ще решите вие. — След тези думи си пое дълбоко въздух. — Намирам се в момент на отчаяние, капитане. Моля, изслушайте какво имам да ви кажа. Ако откажете, ще си тръгна и никога повече няма да чуete за мен. Имате думата ми.

Джерард въздъхна. Пустото проклето любопитство!

— Много добре. — Върна се до стола и седна.

Катрин Хау също седна. Наблюдаваше го с опасение, сякаш се страхуваше да не би всеки миг да хукне да бяга от стаята.

— Трябва ми съпруг. Нуждая се спешно от такъв — започна тя открито и направо. — Вие сте... или скоро ще си търсите жена с пари, ако слуховете за баща ви се окажат верни. Чух, че на практика ще останете без стотинка, ако брат ви не наследи херцогството Дърам.

— Еее, не съвсем — отвърна леко докачено Джерард, — но продължавайте.

Тя стисна ръце в скута си и сплете пръсти. Те се забиха толкова дълбоко, че кожата на ръкавиците се смачка.

— Баща ми завеща голямо наследство. Спечели го чрез търговия, но парите са си пари, не миришат. В по-младите ми години ми уреди изгоден брак с виконт Хау от западен Съсекс. Лорд Хау, доста по-стар от мен, отчаяно се нуждаеше от капитал. Родителите ми бяха доволни от тази сделка, лорд Хау бе доволен от моята зестра и бракът беше сключен. Миналата година съпругът ми почина, а титлата наследи племенникът му Люсиен.

— А вие нямате търпение да захвърлите вдовишкия воал? — попита Джерард, когато тя замълча.

— Напротив. — Изражението ѝ стана каменно. — Бих се радвала да го нося през остатъка от живота си. Вместо това съм принудена да се омъжа за Люсиен, когото не понасям.

— Защото той също иска парите ви, предполагам.

Тя отново му отправи странен поглед.

— Не. Много по-лошо. Хау не само изхарчи зестрата ми, той взе голяма сума пари назаем от баща ми. Всички очакваха след смъртта на баща ми аз да наследя богатството му, сетне децата ми и така нямаше да има нужда заемът да се връща. За нещастие и за лош късмет на Люсиен, Хау умря преди баща ми при това без да има свои

наследници. Според завещанието на баща ми и по силата на едно споразумение за заема, сега аз имам право върху имотите и наследството на виконта. Люсиен не само трябва да ми върне половината зестра, след като нямам деца, но ми дължи и сумата по заема.

— А той, естествено, няма пари — предположи Джерард.

Тя кимна утвърдително.

— Съпругът ми харчеше неразумно, меко казано. Дори и да иска да го направи, Люсиен няма откъде да вземе достатъчно заеми, за да ми се изплати, като се има пред вид състоянието на финансите на Хау. Най-много да потърси да се ожени за някоя богата наследница, но повечето от тях ще бъдат нещастни да научат, че голяма част от богатството им ще отиде, за да плати на мен.

Джерард я наблюдаваше и изучаваше. На светлината на огъня изглеждаше почти безкръвна, студена и по-твърда от алабастр.

— Не е необходимо да искате да ви върне заема, поне не и наведнъж.

— Но мога да го направя — гласеше отговорът. — А Люсиен никога няма да го забрави.

Той се облегна в стола и протегна крака към огъня.

— И така, новият лорд Хау е намерил по-лесно решение: да се ожени за вас, вместо да се напъне и да върне дълговете на чичо си. Звучи ми непочтено и лениво.

— Точно така.

— А вие предпочитате да се омъжите за напълно непознат, вместо просто да влезете във владение на собствения си дом и да наемете адвокат.

Тя въздъхна и заговори предпазливо.

— Люсиен държи цялата ми собственост под контрол. Той няма да ме пусне да си тръгна по мое желание. В цялото домакинство мога да разчитам единствено на госпожа Денис. — Възрастната дама отправи заплашителен поглед към Джерард. — А аз по-скоро бих умряла, вместо да се омъжа за Люсиен. Сигурна съм, че смъртта ми ще го устрои напълно, както и сватбата. Вероятно дори много повече. Именно това е причината да предпочета всяка друга възможност, която се открие пред мен. А в момента всички възможности се ограничават до вас.

Джерард взе чашата с вино, поднесена му по-рано от възрастната жена. Започна да изучава цвета на бургундското, сетне отпи голяма глътка. Мразеше да го третират като идиот, особено жена, която твърдеше, че се нуждае отчаяно от помощ. Щеше да ѝ се наложи да поработи повечко, ако наистина иска да се омъжи за него. Защото, дяволите да го вземат, тя беше абсолютно права относно нуждата му от пари, независимо дали щеше да ги получи от нея или от друга наследница.

— И защо точно аз имам щастието да бъда предпочетен пред Люсиен и смъртта?

— Моят баща дълбоко уважаваше вашия. Наричаше го почтен и благороден човек.

Той вдигна изненадано вежди.

— Избрали сте ме заради баща ми?

— Вие сте военен с всеобщо признание. Четох за вас във вестниците.

— Сигурно имате забележителна памет, щом си спомняте разни неща отгук-оттам. И освен това не мисля, че от героите стават добри съпрузи.

Тя му отправи разсеян поглед, все едно беше гаден ученик, който ѝ противоречи.

— Ако желаете да чуете обяснението ми, може би ще запазите достатъчно дълго мълчание, за да ви го дам.

Джерард се усмихна. Беше перверзно развеселен от превзетите ѝ маниери.

— Но разбира се, давай, скъпа.

Лицето ѝ трепна при споменаване на думата „скъпа“. Интересно, помисли си той. Но тя не каза нищо повече.

— Както отбелязах — продължи кисело, — вярвам, че вие сте човек на честта. Не ви избрах случайно, а въз основа на семейството и личните ви качества. Каквото и друго да мислите за моята молба, не я смятайте за прибързана или необмислена.

— Както желаете. — Той отпи още малко вино. — Изложихте ми много убедително защо искате да се омъжите за мен — един виден, знаменит и смел човек, какъвто съм аз. Сега ми кажете защо аз трябва да се оженя за вас.

Госпожа Денис се размърда, лицето ѝ се набръчка от неодобрение.

— Не! — Катрин Хау обърна рязко глава към прислужницата си. — Въпросът е честен. — Отново се обърна към Джерард и си пое дълбоко въздух. — Според слуховете, вие сте на път да загубите цялото си наследство. Ако бъдете лишен от рожденото си право и обявен за незаконно роден, каквито са клюките в Лондон, няма да бъдете виден и желан ерген за която и да е млада дама, камо ли от добро семейство и с наследство. Вие сте капитан, но сте и амбициозен. Ще ви струва скъпо да се издигнете на по-висок пост. Освен това ще ви бъде доста трудно, допускам, да свикнете с живот без пари и средства, когато сте израснал като син в семейство с безмерно богатство и привилегии. На ваше място всеки разумен човек мигновено ще се огледа за коя богата наследница да се ожени, докато скандалните слухове все още са само слухове, а не доказан факт. Дори да не бъдат потвърдени, пак ще си останете третият син, който така или иначе ще се нуждае от богатата съпруга. Ако слуховете се потвърдят... — Тя сви рамене почти незабелязано. — В момента шансовете да си намерите богатата невеста са най-добри.

— Хм. — Виж я ти! Право в целта, за голямо негово неудоволствие. Може да изглеждаше съвсем обикновена, но умът ѝ... не бе никак обикновен. Напротив, нищо не му липсваше. — Но защо невестата трябва да бъдете точно вие?

— Защото моето наследство е повече от сто хиляди паунда, включително дългът, който ми дължи Люсиен.

Дааа, ясно. Цифрата се оказа далеч по-голяма, отколкото бе очаквал. И се наложи да положи усилие, за да не издаде изумлението си. По лицето ѝ прочете, че това е нейната печеливша карта, нейният коз, и тя очаква количеството пари да го смути и той да падне на колене, пелтечейки съгласието си. И дявол да я вземе, беше съвсем близо до истината! Мнозина мъже щяха да го направят, дори да не бяха принудени от извънредни обстоятелства, подобни на настоящото му положение. Джерард не искаше да признае дори пред себе си, че част от него също искаше да го направи. Той наистина си търсеше богатата жена, а тук пред него стоеше една, появила се без никакви усилия от негова страна, и притежаваше много повече, отколкото въобще някога

се бе надявал или бе мечтал. Всичко, което трябваше да каже, беше „да“.

Но другата, по-циничната част от него, отказваше да се предаде и да бъде купен толкова лесно. Бракът бе завинаги, както баща му винаги бе казвал и демонстрирал, а единственото по-лошо от това да не си намериш съпруга бе да имаш такава, от която никога да не можеш да се отървеш. Джерард беше виждал мъже, продали се за пари. Някои прекарваха остатъка от живота си в разкаяние заради лошата сделка. Катрин Хау не изглеждаше нито страшна, нито заплашителна, но той вече видя достатъчно, за да знае, че няма да бъде тиха, кротка и послушна съпруга, която да не му противоречи или да не му създава неприятности. Дори и за стотици хиляди паунда нямаше да се върже към престилката ѝ или да стои под чехъл и тя трябваше да го разбере още сега.

— Впечатляващо — отвърна безгрижно той. — Друго? В един брак има и други неща освен пари.

За пръв път върху бузите ѝ се появи лека червенина.

— Няма да бъда взискателна съпруга, капитане. Но ще бъда лоялна и вярна. Ще изпълнявам задълженията си максимално не за да ви се налагам. Не съм красавица, не съм в първа младост и съм прехвърлила възрастта да отгледам деца. Но във всеки друг аспект никога няма да ви дам причина да съжалявате, че сте се оженил за мен.

— Значи не възнамерявате този брак да бъде стерилен и само по сметка?

Червенината на лицето ѝ стана още по-силна.

— Лично аз бих се задоволила с такъв. Но ако вие настоявате за повече, ще се съглася.

О, и тогава ще лежи като бездушна дървена кукла под него, помисли си той. Това трябва да беше знак докъде е готова да стигне, само и само да го убеди. Очевидно не бе очарована от перспективата за полов живот, съдейки по вдървеното ѝ обидено държание и очевидната липса на интерес към правенето на любов. Той не виждаше никаква нужда да принуждава една жена да го приеме, когато лесно би намерил друга, която да се радва и наслаждава заедно с него. Освен това не искаше да се обвързва до живот със студена, непостижима жена. А кой знае дали с малко ухаждане и ласки Катрин Хау нямаща да омекне и да

се предаде? Някои мъже навярно щяха да видят предизвикателство в това да я разгорещат. За нещастие, Джерард беше един от тях.

— Много добре — отвърна неясно той и така нито потвърди, нито отхвърли скрития въпрос. — Но, извинете предпазливостта ми, предложението ви върви с някои значителни неясноти и сенки. Вие сте направили вашето разследване по отношение на мен. Надявам се да ми позволите и аз да направя моето, докато го обмислям.

— Разбира се. — Тя пхна ръка в джоба си и извади запечатано писмо. — Може да се обърнете към адвоката на баща ми в Ситито. Запознат е с всичко в подробности. Това писмо ще му позволи да говори с вас конфиденциално. Това ще ви бъде достатъчно, предполагам.

Джерард взе плика и почука с него по коляното си.

— Разбира се. — Щеше да направи, естествено, още няколко дискретни и лично негови проучвания. — Как да ви уведомя за решението си? Къде живеете?

— Изключено е да дойдете в къщата — отвърна бързо тя. — Какъвто и да е отговорът ви. Аз... аз ще се върна тук. Колко време ви е необходимо?

— Не смятам да е дълго. — Той я гледаше изпод сведените си клепачи. — Имам важна и належаща работа на едно място и смятах да напусна Лондон утре сутринта.

Тя не трепна.

— Да приемам ли това като отказ?

— Не. — Той завъртя предпазливо писмото ѝ в ръцете си, сякаш съдържаше нещо опасно. Дали то не беше разрешението на затруднението му, или бе покана за бъдещи неприятности? — Все още не.

— Ще бъда много благодарна, ако отговорът ви дойде възможно по-скоро — рече тя.

Той я погледна.

— За да можете да намерите друг кандидат, ако аз кажа „не“?

— Да — тя почти изплю думата.

— Отлично. — Джерард се понадигна в стола. — Два дни? Три? Катрин Хау се сепна при движението му, но кимна.

— Да. Мога да се върна тук след три нощи.

— Едва ли желаете да ви съпроводя до дома ви.

— Не е необходимо.

Тя стана. Джерард направи същото. Без да е дребна, тя стигаше само до раменете му. Наблюдавайки я внимателно на светлината на огъня, той долови известен смут и тревога върху лицето ѝ, когато се озова толкова близо до него. Зачуди се дали съпругът ѝ я е биел. Притежаваше уплашеното, но същевременно дръзко поведение на насилван или малтретиран човек.

— Благодаря — произнесе сковано тя, вдигайки поглед към него. Той се поклони, без да отмества очи от лицето ѝ.

— Изглежда аз трябва да ви благодаря. Ще ви чакам след три нощи.

Катрин Хау просто кимна и той се обърна да си върви. На вратата спря и я погледна. Държеше писмото ѝ, името му бе написано върху плика с изящен почерк.

— Бяхте ли сигурна, че ще кажа „да“?

— Не. — Тя тъкмо вдигаше качулката на мантията си и посрещна погледа му, без да трепне. — Но бях сигурна, че ще го обмислите.

ТРЕТА ГЛАВА

Щом вратата се затвори зад капитан де Лейси, Катрин се обърна към госпожа Денис и прошепна:

— Е, какво мислиш, Бърди? — Продължи да завързва мантията си. — Какво е впечатлението ти от него?

Бърди изсумтя, посягайки за наметката си.

— Решителен. Подозрителен. Не е свикнал да му пречат. Този ще разрови и ще открие всяка тайна.

— Но е едър — отвърна тихо Катрин, отправяйки поглед към вратата. — И силен.

Джерард де Лейси беше висок, широкоплещест и много мъжествен. Нямаше никакви тлъстини и изглеждаше толкова силен, че можеше да я счупи на две. Когато посегна да вземе писмото от нея, само размерът на ръцете му я накара да се отдръпне. Тя го помнеше като висок младеж, чието момчешко лице цялото светваше, щом се засмееше. Това бе само преди десетина години и тя не можеше да забрави спомена за този образ. Джерард, когото тя помнеше, беше любезен и спокоен дори към обикновеното, непохватно и безлично момиче, навремето прекалено срамежливо, за да говори с него. Катрин знаеше, че не се е променила особено на външен вид, но поне бе станала по-самоуверена.

Той, разбира се, твърде малко приличаше на момчето от спомените ѝ. Беше се променил — бе натрупал силни мускули по тялото, лицето му бе станало много по-привлекателно. При влизането му в стаята първата ѝ мисъл бе, че Бърди сигурно е сбъркала, почукала е на друга врата и е поканила не когото трябва — силен, опасен мъж с цинична интелигентност, чиито светкавици припламваха в очите му. Едва след като приближи към нея и огледа по-добре лицето му, се убеди, че е той, Джерард де Лейси. Очарователното момче се бе превърнало в мъж. Очевидно той въобще не я помнеше — тя не го и очакваше, макар в някакво глупаво кътче на сърцето си да пазеше известна надежда. След като го видя обаче, почувства облекчение от

факта, че няма никакъв спомен за нея. Ако преди срещата им подозираше колко много се е променил... тя едва ли щеше да...

Но не знаеше. Катрин се опита да не мисли за тези промени, още по-малко колко много ѝ харесват те и колко по-силни чувства от привличане събуждат в нея. Не бяха свързани с преследваната от нея цел. Наистина се нуждаеше спешно от съпруг, за да застане между нея и домогванията на Люсиен Хау. А Джерард де Лейси се нуждаеше от богатата съпруга. Дали щеше да бъде широкоплещест и красив, или хилав и плешив, нямаше никакво значение. Всичко зависеше от желанието му да ѝ помогне. Избра го заради семейството му и защото той имаше нужда от нея, а не поради физическото привличане. Най-добре щеше да бъде да се придържа само към тази мисъл и да прогони всички останали.

Завърза мантията си и нахлупи качулката ниско над челото, колкото да вижда само пода пред краката си. Бърди отиде до вратата и огледа внимателно коридора, сетне прошепна, че може да излезе. Тя я последва безмълвно. Сърцето ѝ едва се успокои от шока, предизвикан от външния вид на капитан де Лейси и от стреса, вследствие на разговора им; сега, докато вървяха тихо през задния коридор на странноприемницата, биеше стабилно и бързо в гърдите ѝ. Излязоха на улицата и се упътиха към дърветата край пътя, където ги чакаше файтонът. Ако я заловят, че се е измъкнала тайно от Лондон, нямаше да има никакво значение какво щеше да реши капитанът. Тя просто никога повече нямаше да излезе от къщата, за да чуе отговора му.

Кочияшът се бе унесъл в сън, но бързо се разсъни, когато Бърди го сръчка по крака. Катрин се качи в каретата, без да погледне към него. След миг и Бърди се настани до нея и каретата потегли.

— Предложих му половин крона^[1] допълнително, ако ни върне за час — обясни Бърди.

— Много добре. — Катрин развърза вързопа с дрехи, оставен на пода в каретата. Знаеше колко много трябва да внимава, а и нямаше никакво време за губене. Извади нощницата и я подаде на Бърди заедно с чехлите.

— Говорихте с него по-дълго, отколкото смятахте. — Камериерката пое мантията. — Да не би очакванията ви да не се сбъднаха?

— Отчасти. — Катрин свали ръкавиците и започна да си разкопчава роклята. — Не е такъв, какъвто си го спомням, но ще свърши работа.

Бърди изсумтя. Още щом Катрин сподели с нея какво е намислила, за да разреши въпроса, тя се обезпокои, но понеже беше добра и вярна прислужница, нито спори, нито се възпротиви. Катрин долавяше притесненията ѝ, защото те се прокрадваха и в нейните мисли. Обмисляше този план от доста време, но изборът на капитана беше импулсивен. Видя името му (или по-точно името на баща му) в скандалните жълти вестници и идеята я осени като светкавица. От известно време мислеше как да намери джентълмен, подходящ за целите ѝ и готов да прояви благосклонност към предложението ѝ, а ето че откри познат, макар и бегъл, на когото се възхищаваше, макар и тайно, и който беше в остра нужда от съпруга като нея. Това сякаш беше знак от Божественото провидение.

Отне ѝ цели два дни да разбере къде е отседнал, без да предизвика подозрения, след това за малко да го изгуби, защото той възнамеряваше да напусне града. Бърди плати голяма част от намаляващите джобни пари на господарката си на коняр в имението Дърам, за да разузнае накъде е решил да тръгне. Благодарение на късмета или на благосклонната съдба, тази нощ Люсиен бе излязъл на една от своите срещи, а Катрин се извини пред майка си с ужасно главоболие и след вечеря се измъкна тайно с Бърди. Двете прекосиха цял Лондон, минаха реката и стигнаха до тази странноприемница край главния път, водещ извън града. Отне им известно време, но тя бе изпълнена с благодарност за възможността да го направи. Още един ден закъснение щеше да бъде катастрофа, защото капитанът щеше да бъде много далеч, за да успее да се срещне с него.

Не че сега беше извън опасност. Напротив. Тя се измъкна от роклята и долната си фуста, а Бърди ги зави на топка във вързопа. Малко се позабави с развързването на корсета и свалянето му в тъмната тясна карета, дори и с помощта на Бърди, но накрая облече нощницата си през глава. Свали обувките и нахлузи чехлите върху вълнените чорапи. Нощта беше студена и въздухът накара кожата ѝ да настръхне, а тя потръпна, докато се загръщаше плътно с мантията.

— Ще настинете до смърт — промърмори Бърди. — Това беше голяма глупост.

— Щеше да бъде още по-глупаво, ако не предприема нищо — отвърна Катрин.

— Все още е трудно да се каже.

— Аз го казвам.

Бърди сви устни, но не продума повече. Само протегна ръка.

— Обърнете се, за да разпусна косата ви.

Катрин се подчини и се завъртя на седалката. Стисна зъби, докато Бърди дърпаше и пускаше косата ѝ, изваждайки пълна шепа фуркети, които я поддържаха в стегнат кок ниско на тила. Искаше ѝ се да бе срещнала капитана, облечена в красива рокля и изящно сресана, а не така — все едно беше избягала от приют за бедни, но жизненоважно бе да не бъде разпозната. Майка ѝ бе успяла да увери Люсиен, че Катрин почти сигурно ще приеме предложението му за брак, и това бе причината той да ѝ позволи известна свобода, макар и неохотно. Ако заподозреше дори съвсем мъничко какви планове крои да се омъжи за друг и да го лиши от нейните си пари, веднага щеше да сложи край на излизанията ѝ от къщата. А за да бъде честна, трябваше да признае пред себе си, че дори да бе облечена в най-красивите си дрехи, външният ѝ вид нямаше да подкоси краката на капитана. Навярно дори беше по-добре първия път да я види толкова обикновена; после можеше само да подобрява вида си за бъдещите им срещи.

Бърди тъкмо сплете косата ѝ в дълга плитка и каретата намали ход. Прислужницата слезе първа и махна с ръка да я последва, след като се увери, че е безопасно. С ниско наведена глава Катрин се измъкна от каретата, отдалечи се бързо и се шмугна в най-плътните сенки на близката алея. След като Бърди плати на кочияша и каретата изтрополя по калдъръма, Катрин надникна зад ъгъла. Площадът беше безлюден и тих. Къщата през улицата също беше тъмна, което бе добър знак; вероятно Люсиен още не беше се прибрал.

Бърди забърза напред, а Катрин ѝ подаде вързопа с дрехите. Двете прекосиха мълчаливо улицата и обиколиха площада, за да стигнат до уличката с конюшните в близост до къщата. Бърди отново мина напред. Катрин се зави плътно в мантията и зачака. Беше сигурна, че думкането на сърцето ѝ ще събуди всички съседи. Чу как Бърди говори с икономката, сетне с друг мъж от прислугата. Минутите течаха и тя усещаше как краката ѝ замръзват в домашните чехли. Чу

трополенето на случайно минаваща по улицата карета, но не откъсна очи от вратата.

Най-накрая Бърди я отвори и помаха с ръка. Катрин моментално се шмугна в къщата и с едно движение хвърли мантията в ръцете на вярната си прислужница. Тя, от своя страна, пъкна една свещ в ръката ѝ и я побутна към стълбите.

— Той е вкъщи — прошепна, като почти допря бузата до лицето на Катрин и междувременно зави раменете ѝ с шал. — Вървете спокойно.

Катрин кимна. Нервността ѝ почти бе преминала. Беше си вкъщи, облечена за сън, без никакви доказателства, че е била навън. Изкачи се тихо и спокойно по стълбите, без да се страхува, че ще я хванат.

Ала точно това стана. Люсиен я пресрещна в коридора пред стаята ѝ.

— Ето къде сте били! — рече с укорителен тон той. — Не бяхте в стаята си!

Тя не се изненада от проверката му. Той очевидно вече смяташе всеки сантиметър от къщата за свой и това му даваше право да го инспектира, когато пожелае. Катрин мина покрай него и отвори вратата си, без да покаже никакво раздражение.

— Искях чаша чай и отидох да потърся Бърди.

— Защо не е чула звънчето? — сопна се той и я последва в стаята, но остави вратата отворена. — Мисля да изхвърля половината мързелив персонал.

— Тя е моя камериерка и без нея ще бъда напълно безпомощна. Тази вечер я пуснах да излезе, защото не бях разположена. — Катрин не искаше Бърди да става обект на неговото неодобрение, но всички в къщата знаеха за вечерната разходка на камериерката ѝ. Нямаше да спечели нищо, ако я прикрие. Едно признание, че е излязла с нейно разрешение, щеше да отклони Люсиен да изсипе гнева си върху главата ѝ. Тя остави свещта на перваза. Стаята изглеждаше както я бе оставила. Огънят гореше слабо и една лампа светеше на масичката до креслото пред камината. — Защо сте ме търсили?

Той погледна подозрително леглото в ъгъла, забулено в сенки, но очевидно недокоснато.

— Исках да разбера дали сте по-добре. Очевидно сте. Както изглежда главоболието ви е минало.

— Да. Не можах да заспя — отвърна безизразно тя. — Четох. — Посочи с ръка стола.

Той приближи и вдигна книгата оставена на масичката. „Проповеди на Тилотсън“. Погледна Катрин. За пръв път върху лицето му се появи нещо подобно на задоволство.

— Радвам се да видя, че я четете.

— Всяка нощ.

Той ѝ беше дал книгата с настояването да я прочете, затова тя симулираше усърдие. Всяка нощ четеше по едно-две изречения, колкото да докаже, че го прави. Навярно щеше да уважава повече благочестивата му вяра, ако не я използваше като тояга спрямо нея: той я мърмеше при всяка проява на независимост или веселие, определени от него като своеволие и неприлична проява. Катрин не се смяташе за лекомислена и цялото ѝ същество се бунтуваше срещу клетката, в която Люсиен се опитваше да я затвори.

Той отгърна книгата, за да види докъде бе стигнала.

— Не напредвате бързо, както виждам.

— Опитвам се да размишлявам и да обмислям прочетеното, съобразно вашите препоръки.

Той ѝ отпрати пронизващ поглед, но Катрин не се съмняваше в изражението си: лицето ѝ беше непроницаемо, спокойно и ведро. Беше станала голям експерт в прикриване на нетърпението или отвращението си, на щастието или желанието, въобще на всяка емоция. Навремето Хау държеше съпругата му да е спокойна и невзискателна; силните чувства не били здравословни за жена, твърдеше той. Люсиен разшири допълнително обхвата на това желание — изискваше от нея подчинение до раболепие, да бъде послушна, да се покорява през цялото време на неговите преценки и решения. Понякога тя се съмняваше дали все още е способна да се усмихва или смее, макар да бе напълно сигурна във възможността да е ведра и фриволна при достатъчно лично пространство, за да го направи. Но сега, когато студът от нощното приключение все още лепнеше по кожата ѝ, а Люсиен я наблюдаваше с острите си критични очи, почувства как вълните на гнева се промъкват в ума ѝ. Не биваше да му се подчинява.

— Надявам се книгата да освети пътя ви и ще ви покаже какво трябва да направите — назидателно рече той. Мигът на одобрение вече бе отлетял и той прикова очи в нея. — Не може да отлагате цяла вечност, Катрин.

— Не мисля, че е минала цяла вечност — отвърна тя. — Няма и година от смъртта на чичо ви.

Люсиен прехапа устни от раздразнение и се втренчи в нея, но беше хванат в капана на собствените си думи. Никога не бе крил убеждението си относно необходимостта една жена да спазва изискванията за благоприличие. Първоначално оцени нейната предпазливост и благоразумие, после научи колко голяма част от полученото в наследство имение ѝ дължи и мнението му за периода на траур претърпя забележителна промяна. Катрин използваше траура като щит, докато се опитваше да намери начин да се измъкне от този натрапен и принудителен брак, но подозираше, че много скоро той ще обяви края на нейния траур и на своето търпение. Тя си представи как високият, силен и красив Джерард де Лейси отстранява Люсиен, как я спасява от мрачния и аскетичен живот, който той планираше, и отправи една мълчалива, но гореща молитва капитанът да се съгласи с предложението ѝ.

— Както и да е — продума хладно Люсиен. — Не можем да го отлагаме вечно, скъпа. Вашето уважение към паметта на моя починал чичо ви прави чест, но ние сме длъжни да запазим имението. Едва ли някой ще ви обвини, задето сте съкратила периода на траур, когато обстоятелствата го налагат и ви притискат. Знаете, че дойдохме в града само за да уредим вашите дела и да подготвим сватбата. Очаквам да се оженим най-късно до края на този месец.

При това неочаквано изискване Катрин почувства леко замайване в главата.

— Много е скоро — протестира тя.

— Изключено е да си позволя да чакам повече — обясни той. — Наследството не може да си го позволи. От векове семейство Хау е жизненоважно за населението на Съсекс, а сега, заради вашето упорство и инат, вероятно ще се наложи да ги лишим от тази подкрепа. Защо отказвате да направите най-доброто за всички?

Катрин вече си бе мислила как нейната съпротива ще повлияе върху живота на хората в имението, на арендаторите и прислугата, на

търговците, които печелеха, благодарение на семейство Хау. Тя въобще не искаше да им навреди, а и тази каша нямаше нищо общо с тяхното производство и работа. Нейното примирение и съгласие за брак щяха да облагодетелстват главно Люсиен и щеше да сложи край на всякаква надежда тя да намери своето лично щастие. Това бе причината да не иска да направи тази крачка. Дори да я сметнат за абсолютна егоистка, за жестока към всички хора, зависещи от семейство Хау, Катрин не можеше да се омъжи за него.

При упоритото ѝ мълчание очите му потъмняха заплашително. Той пристъпи и тя едва се удържа да не му обърне гръб. Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, докато не срещна погледа му.

— Скъпа — произнесе почти мило той, — време е да свикнете с тази мисъл. Знаете, че има прекалено много причини „за“ и нито една „против“.

Катрин запази пълно мълчание. Знаеше, че той не се интересува колко много причини против този брак има тя.

— Нашата сватба ще прекъсне изтичането на семейната каса — продължи той. — Аз се нуждая от съпруга, а вие сте сама, без съпруг или баща, които да ви пазят. Ако не се омъжите за мен, и двамата ще бъдем разорени. Аз — според онази тъпа нещастна клауза, сключена между моя чичо и вашия баща, а вие, защото... ееее, скъпа, не искам да съм груб, но е малко вероятно да получите друго предложение за брак, освен моето. Вече сте над тридесетте, нали?

Той не каза останалото, макар Катрин да го беше чувала и преди: кой би пожелал една обикновена, упорита като магаре и най-вероятно безплодна вдовица в напреднала възраст, пък била тя и богата? Това беше, преди той да осъзнае колко много се нуждае от парите ѝ, за да не потъне и да остане платежоспособен. Ала тя помнеше думите му. Дори и да бяха истина, те я засегнаха и нараниха силно. Обърна глава, за да се освободи от допира на пръста му.

— Отлично знам на колко години съм.

— Знаеш също, че няма начин да се измъкнеш — продължи той с все още внимателен, но настоятелен тон. Можеше да бъде много любезен и уравновесен, когато му изнасяше. — Утре ще осигурия разрешителното за сключване на брак. Кажи на майка си, че трябва да приключи с покупките до една седмица. Ще се върнем в Съсекс веднага след сватбата.

Катрин не каза нищо и той се усмихна. Върна книгата с проповедите на масичката и излезе, затваряйки вратата зад себе си. Всеки удар на сърцето ѝ причиняваше болка. Дали Джерард де Лейси щеше да приеме предложението ѝ? Недоумяваше как ще успее да избяга от Люсиен. Той не беше жесток човек, но нямаше добро сърце, а не беше и добронамерен. Вече успя да убеди майка ѝ, която ежеминутно настояваше тя да каже „да“. Ако погледнеше отстрани, бе редно да признае, че сделката изглежда благоприятна за нея. Тя беше обикновена, безцветна, отдавна минала първа младост вдовица, а Люсиен, наследил виконтската титла, не беше никак грозен. Дори фанатичната му религиозна страст нямаше да бъде приета като недостатък или пречка от доста хора.

Обаче затъналото в дългове имение щеше да бъде. Докато разполагаше с парите ѝ, той щеше да поддържа фасадата на богат собственик, но щом средствата престанат да са негови, той щеше да бъде напълно разорен. Би могъл да разкрие пред родителите на която и да е друга потенциална булка как стоят нещата, но Катрин знаеше, че гордостта не му позволява да го стори. Дори ако цената бе да се ожени за нея — жена, която той толерира с благо търпение и снизхождение — Люсиен беше непреклонен в едно: никой не биваше да узнае, че всъщност парите на един търговец поддържат почти изцяло наследството му. Поради тази причина говореше така благочестиво за Божията воля и промисъл и се интересуваше толкова силно от мнението на другите хора.

Катрин се отпусна на стола и се загърна още по-плътно в шала. Огънят пукаше тихо в камината, но тя не чувстваше топлината му. Краката ѝ все още бяха вкочанени. Подпря буза към износената облегалка и затвори очи. Тази нощ направи нещо лудо и неправдоподобно. Част от нея не вярваше, че го бе сторила. Да преследва през цял Лондон непознат мъж и да му предложи да се ожени за нея! Всеки неин познат би се изумил как така кротката, спокойна и неблестяща с нищо Катрин Хау би си помислила подобно нещо, а още по-малко да го извърши! Всеки неин познат би очаквал от нея да признае практическите предимства на аргументите на Люсиен и тихо и безропотно да се съгласи и да приеме предложението му. След лорд Хау, двадесет години по-стар от нея, съпруг като Люсиен със сигурност щеше да бъде удоволствие и наслада. Той беше млад, хубав

и уважаван. Бракът с него щеше да ѝ позволи да остане в къщата, фактически нейна от десет години, да запази положението си в обществото и много вероятно да има деца. Това щеше да достави удоволствие на майка ѝ, свикнала да живее като роднина на виконт Хау и на всичко отгоре гледаше на дъщеря си Катрин като на глупачка. „Кой друг ще те поиска, скъпа?“ — попита с цялата си невинна искреност тя при последното си посещение. Катрин нямаше отговор, защото бе много вероятно никой по-добър от Люсиен де не я поиска.

Но... Ето че капитан де Лейси се замисли. Нещо топло и шеметно запърха в стомаха ѝ. Не просто друг мъж, а самият Джерард де Лейси, който, при желание, можеше да има всяка жена в Англия. Макар да знаеше, че съгласието му, ако въобще се съгласи с предложението, щеше да бъде продиктувано от парите, а не от самата нея, тя не можеше да потисне спиращата дъха ѝ момичешка тръпка при мисълта този мъж да ѝ стане съпруг. Даваше си сметка колко е глупаво: тя не го познаваше, а детските ѝ спомени за него се оказаха безполезни. Този неин избор рискуваше да се окаже огромна грешка, но умът ѝ отказваше да приеме подобен вариант. В края на краищата нямаше кой знае колко много мъже, сред които да избира.

На вратата се чу леко драскане. Най-вероятно Бърди идваше да провери как е. Катрин вдигна глава и извика.

— Влез.

Камериерката влезе в стаята с димяща чаша чай в ръка. Затвори вратата и побърза да остави чашата на масичката до Катрин.

— Болна ли сте? — промърмори загрижено тя. — Предчувствах, че ще настинете...

— Не, просто ми е студено. — Катрин се поизправи с въздишка и посегна към чая.

За миг топлината на чашата сгря ръцете ѝ, но след това се почувства непоносимо зле. Беше се вледенила, ала не от тайната си мисия навън, а от срока обявен от Люсиен: една седмица. Значи след три дни задължително трябва да се измъкне отново от къщата, за да научи отговора на капитана. В този ден Люсиен редовно ходеше на философски сбирки, но беше твърде възможно нетърпението му за сватба да го накара да се върне по-рано.

За целта се налагаше час по-скоро да се престори на много болна, за да го държи далеч от стаята си. Тази нощ беше дошъл да я

търси, след като се бе оправдала с главоболие. Значи този път ще има хрема, треска или малария — нещо достатъчно сериозно, за да държи майка ѝ далеч от посещения, но не чак толкова, че да я накара да доведе лекар в стаята ѝ. Предстоеше ѝ да планира внимателно и бързо излизането си. Обгърна чашата с двете си ръце и я вдигна към устните си, вдишвайки дълбоко.

— Благодаря ти, Бърди.

Възрастната жена я изгледа замислено над ръба на чашата, докато Катрин отпиваше от горещия чай. Благодарностите не бяха само за чая, а за много повече.

— Съжалявате ли?

— Никак. — В отговора ѝ нямаше колебание. Люсиен бе успял да изтрие всякаква следа от съжаление.

Бърди въздъхна. На челото ѝ се появиха бръчки от напрежение и грижа.

— Надявам се всичко да се развие както вие желаете, мадам.

Катрин си замисли за капитана: започна от уверената му широка крачка и стигна до очарователния начин, по който крайчецът на устните му се извиваше, когато беше развеселен. Отново почувства погледа на Люсиен и предупреждението му за необходимостта да приеме неизбежното. Капитанът не я обичаше, той дори не я познаваше. Но за разлика от Люсиен някой ден и това можеше да се случи. А тя знаеше, че ако поне малко я хареса, ако го е грижа поне малко за нея, щеше да му отвърне с любов. Вече наполовина беше влюбена в него, макар той да не знаеше дори името ѝ. Налагаше се да бъде много внимателна в случай че чувствата му никога не стигнат подалеч от благодарност и любезно внимание, но това малко зрънце надежда, това късче възможност ѝ бяха достатъчни.

— Аз също, Бърди — прошепна тя. — Аз също.

[1] Половин крона е равна на 2 шилинга или 6 пенса, или 1/8 от паунда. Сечена е за пръв път през 1549 г. Излиза от употреба през 1970 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рано-рано на другата сутрин Джерард тръгна към Лондон. До късно през нощта го разкъсва — от една страна — импулсът да се присмее, да пренебрегне странното предложение на Катрин Хау и да продължи издирването на изнудвача, а — от друга — изкушението да се възползва от нейното отчаяние и да си осигури богатата жена, докато тя все още го иска. Впрочем проблемите изглеждаха свързани: докато изнудвачът разполагаше със свободата да причинява още неприятности, Джерард щеше да изпитва отчаяна нужда от предложението на Катрин Хау... Но ако се впуснеше в гонитба на злодея и се провалеше, рискуваше да загуби отличната възможност да получи така желаната финансова сигурност. Беше много малко вероятно да открие друга наследница със сто хиляди паунда. Накрая реши да се увери колко реално е предложението ѝ, при това колкото по-скоро, толкова по-добре. Ако го беше излъгала или бе представила ситуацията в невярна светлина, незабавно щеше да продължи пътя си.

Докато прекосяваше Темза, почти се надяваше на подобно откритие. Побърза да се отправи към Холборн, където се намираше офисът на нейния адвокат. Ако думите ѝ отговаряха на истината... Преди да реши, се налагаше да се увери напълно, но също така трябваше да го направи бързо.

Господин Тайръл имаше семпла, но удобна кантора близо до Кери Стрийт, недалеч от Линкълнс Ин Фийлдс. Досега Джерард не бе посещавал много адвокати и юристи (просто не бе имал необходимост), ала веднага прецени, че господин Тайръл е преуспяващ. Изпрати по прислугата писмото на лейди Хау и своята визитна картичка и не след дълго го пуснаха. Тайръл го поздрави приветливо, изглеждаше сърдечен и спокоен; Джерард обаче не пропусна да забележи проницателния и хитър поглед.

— Как мога да ви бъда от полза, сър? — Тайръл се наведе напред в стола си, слънцето се отрази в кръглите му очила.

— Нуждая се от информация за лейди Хау — отвърна Джерард.
— Както е указано в писмото ѝ.

— Да, лейди Хау ме инструктира да отговоря на вашите въпроси изчерпателно и откровено.

Джерард се усмихна. Тайръл не изглеждаше като човек, който би казал и една дума, директен отговор на въпрос, но той го очакваше. Проклети адвокати.

— Откога познавате и сте нает от лейди Хау?

— Първоначално бях нает от баща ѝ — отвърна с готовност адвокатът. — Когато той почина, тя ме помоли да продължа да се занимавам с делата ѝ. За пръв път я срещнах, когато още беше дете.

— Какъв човек беше баща ѝ? — Не бе забравил какво му бе казала тя предишната нощ: баща ѝ много дълбоко уважавал неговия и това била причината да му предложи брак.

— Енергичен. Вискателен. Амбициозен и интелигентен. Не съм срещал друг, който да се справя в бизнеса по-добре от него.

Тези качества обясняваха донякъде защо Холенбрук се бе възхищавал на Дърам; той също притежаваше всичко от гореизброено. Джерард се зачуди дали и дъщерята е наследила тези добродетели, дали бе издялана от същия материал.

— Какъв е произходът му?

— Обикновен. — Тайръл вдигна едното си рамо, без да покаже и следа от изненада при въпроса на Джерард. — Нямам никаква представа кои са били родителите му. Навярно лейди Хау ще ви осветли, но още в младежка възраст, мисля, е започнал да работи като прост работник в мелница, а в последствие тя е станала негова. За двадесет години постигнал забележителни успехи в търговията със стоки и направил състояние от снабдяването на армията.

— Ясно — промърмори Джерард. Имаше специално мнение за снабдителите на армията и то не бе никак ласкаво. — Колко голямо е състоянието му? — попита рязко.

Очилата на Тайръл проблеснаха, когато вдигна глава.

— Почти сто и тридесет хиляди паунда в деня на смъртта му.

Мили Боже. Нима лейди Хау е омаловажила фактите?

— Тридесет хиляди паунда бяха оставени на вдовицата му — продължи Тайръл. — Останалите на дъщерята и нейните наследници.

Не, била е абсолютно точна.

— Изцяло? Не на съпруга ѝ? — Джерард знаеше отлично, че собствеността на една омъжена жена принадлежи на съпруга ѝ. Дори Катрин Хау да си мислеше, че парите са нейни, или ѝ се искаше да са нейни, законът може да не бе съгласен с това.

— Изцяло — отвърна с лека усмивка Тайръл. — Лорд Хау почина три седмици преди господин Холенбрук. Вярвам, че господин Холенбрук е променил завещанието си преди Негова светлост да изстине в гроба.

Значи парите наистина бяха нейни. Една вдовица, толкова независима (при това напълно законно), колкото и един мъж. Защо просто не отхвърли настояването на този племенник да се омъжи за него? Тя каза, че не иска да се омъжва отново, но трябва.

— Простете — подхвана Джерард, опитвайки се да звучи леко объркано и извинително. — Разбрах, че лейди Хау е притисната от обстоятелства. Прозвуча ми така, сякаш е вдовица, наследила голямо състояние, но доста отчаяна.

— Милейди положително е запозната с обстоятелствата достатъчно добре, за да даде добро обяснение за тях.

Джерард осъзна, че несъзнателно трополи с пръсти по ботушите си, затова ги сложи върху коленете си. Тайръл беше толкова хлъзгав, колкото и очакваше да бъде. Нямаше време за подобни глупости. Той се наведе напред и подпря лакът върху бюрото на адвоката.

— Господин Тайръл, тук съм по предложение на лейди Хау, както сте разбрали от писмото ѝ. Изкушен съм да се оженя за нея и бих искал да получа пълна и точна картина за нейното положение. Нямам време да споря с вас или да ви разпитвам с часове, за да открия каквото ми е необходимо да знам и освен това трябва да взема решението си бързо.

— Много добре, капитане — отвърна Тайръл без да трепне, — но лейди Хау е много богата жена с малко опит в управлението на делата си. Очаквам да разберете, че в моето положение на неин адвокат, съветник и изпълнител на наследството на баща ѝ, желая единствено да защитя нейните интереси, доколкото е възможно — включително от обикновени и алчни златотърсачи.

— Нима не го е споменала в писмото си? — попита Джерард с обида в гласа. Търпението му се бе изпарило напълно. — Тя ми

предложи брак, а не аз на нея! Ако има опасност някой да бъде измамен, подозирам, че това съм аз.

Най-накрая върху лицето на Тайръл трепна нещо подобно на изненада.

— О.

— Точно така. Както тя изрично призна пред мен, богатството ѝ представлява важен фактор за моето решение, но далеч не единственият. А колкото до самото богатство... — Той вдигна леко едното си рамо. — Имам очаквания за значително собствено наследство.

— И аз така разбрах — отвърна кратко адвокатът, с което подсказа колко добре е запознат с лондонските клюки.

Джерард прогони своя семеен проблем от ума си, за да се фокусира върху належащия въпрос.

— Значи парите са нейни, но има проблем. Става дума за някакъв заем, както разбрах.

— Да. — Очите на Тайръл се присвиха и се заковаха в Джерард. За миг замълча, гледайки надолу към нещо върху бюрото му. Най-вероятно писмото на лейди Хау. Когато ги вдигна, благото, но непроницаемо изражение на лицето му бе изчезнало. Той гледаше Джерард открито и откровено. — Много добре — промърмори, после продължи с нормален глас. — Преди да умре, лорд Хау взе голяма сума на заем от тъста си. Господин Холенбрук не даваше пари охотно; той нямаше много високо мнение за пестеливостта на виконта, но му даде заема заради дъщеря си. Моят клиент не беше глупав човек и поиска да се застрахова. Лорд Хау, отчайващо безразсъден, се съгласи да заложи първокачествена част от своя имот и земя като гаранция. Споразумението предвижда, ако господин Холенбрук умре, преди да му бъде изплатен целият заем, остатъкът да бъде опростен като част от наследството на лейди Хау. Очевидно условието е било прието от лорд Хау, защото по онова време господин Холенбрук беше с разклатено здраве. Ако обаче лорд Хау умреше преди господин Холенбрук, дългът оставаше и гаранцията щеше да бъде конфискувана по всяко време, ако плащането не бъде направено. Точно това се случи. И така лейди Хау стана притежател на гаранцията срещу имота на починалия си съпруг.

— Странно споразумение между тъст и зет.

Усмивката на господин Тайръл беше непроницаема.

— Господин Холенбрук бе започнал да съжалява за брака на дъщеря си. Изглежда за него повече е настоявала госпожа Холенбрук. Тя произхожда от по-висша класа от съпруга си и държала дъщеря ѝ да се омъжи изгодно. Хау имал стара и уважавана титла, притежавал и хубаво имение в Съсекс. Освен това имал страшна нужда от пари. Госпожица Холенбрук му донесе двадесет хиляди паунда зестра. Но за пет години и последният шилинг от нея се стопи. Холенбрук ми призна, че повече няма доверие на лорд Хау и това бе причината да настоява за споразумението и условията в него.

Джерард кимна. Това съвпаднаше напълно с думите на Катрин Хау. Предложението ѝ звучеше все по-идеално за неговите потребности.

— За колко пари става дума в споразумението?

— Десет хиляди паунда. Освен това половината от зестрата на лейди Хау трябва да бъде върната, защото тя е останала вдовица без деца. Господин Холенбрук бе изработил много прецизно брачно споразумение. Силно се съмнявам дали новият лорд Хау има средства да се разплати, дори и на части. Върху имотите му има ипотека, а ако загуби земята, най-вероятно няма да може да я плаща.

Ето коя беше причината Люсиен Хау да иска отчаяно да се ожени за нея. Не само щеше да получи остатъка от парите ѝ, но щеше да запази имота цял и непокътнат. От нейния разказ му ставаше ясно, че човекът не е бил нито особено умен, нито особено нежен, когато ѝ е направил предложението си. Не че тя бе много внимателна и нежна, когато му направи своето шокиращо предложение, но той вече можеше да я разбере.

— Какъв човек е Люсиен Хау? — попита.

— Млад — отговори кратко Тайръл. — Арогантен. Стана много нетърпелив и раздражителен, след като откри колко трябва да плати на лейди Хау. Веднага след смъртта на чичо си ме посети, твърдейки, че бил настойник на лейди Хау, и поиска да му прехвърля контрола върху парите ѝ.

— Съмнявам се тя да се е съгласила.

Тайръл кимна в знак на съгласие.

— Новият виконт Хау напусна кантората ми силно разочарован.

— Значи двадесет хиляди паунда са обвързани с този заем — продума бавно Джерард. — Останалите осемдесет хиляди по салдото

така или иначе са нейни. Как са инвестирани?

— Сигурно и безопасно — увери го с две думи Тайръл.

Джерард се усмихна.

— Отлично. Благодаря за отделеното време, сър.

Той излезе от кантората на адвоката и тръгна из града. Тайръл отговори на основния му въпрос за парите на Катрин Хау, но само това не беше достатъчно. Нейното семейство започваше да се очертава като толкова хитро и проникателно, колкото неговото. Хау трябва да е бил твърде безскрупулен и хлъзгав в очите на Холенбрук, щом последният е поискал такава голяма гаранция от него, а наследницата му бе още по-добра. Джерард не се плашеше от смелите действия, но се опитваше да избягва глупавите, ако подобно нещо въобще бе възможно. С какъв човек щеше да се сблъска в лицето на Люсиен Хау, ако се оженеше за Катрин? Защото Джерард със сигурност не възнамеряваше да обърне гръб на двадесет хиляди паунда.

Тръгна по Оксфорд Стрийт към Кавендиш Скуеър, където почука с чукчето на вратата на граф Доулинг.

Както и очакваше, въпреки ранния час го поканиха веднага. Икономът го заведе право в спалнята на графинята, където дамата все още беше по халат.

— Джерард! Ах ти, лошо момче! — извика тя, като протегна и двете си ръце към него. — Бил си в града вече няколко дни и не дойде да ме видиш!

Той се разсмя, докато я целуваше по бузата.

— Но сега съм тук и със сигурност съм по-бърз от Едуард и Чарли.

Тя направи физиономия и махна с ръка.

— Едуард ще се обади своевременно. Положително има списък със задачи и в него е записано „Да посетя старата си леля“. Ела, седни, ще прием чай. И ще закусим, ако си гладен.

Джерард придърпа един стол.

— Значи ще почакаш известно време. Едуард винаги се грижи първо за бизнеса преди удоволствието, а посещението при теб носи само удоволствие.

Тя се разсмя и се настани на поднесения от него стол. Без да пита, Джерард взе шал от близкия скрин и зави с него раменете на леля

си. Тя го погледна раздражено, но не каза нищо. Той се настани срещу нея.

— Е, какво искаш да знаеш? — попита леля му, когато прислужникът поднесе чая и се оттегли с поклон от стаята. — И ти, и братята ти никога нямате време за старата си леля освен ако не искате нещо.

— Винаги имам време за най-красивата дама в Лондон — възмути се той. — По-скоро ти нямаш време за мен, с всички тези ухажори наоколо. Не знам как граф Доулинг издържа.

Маргарет се усмихна. Дори на седемдесет години тя все още беше хубава. Косата ѝ бе избеляла от златисто русо в чисто сребристо, а лицето ѝ бе в мрежата на фини бръчици, но все още беше стройна, слаба и изправена както на сватбения си портрет, нарисуван преди близо четиридесет години. Човек трудно би повярвал, че е била почти стара мома, останала неомъжена до тридесетата си година, когато поголемият ѝ брат Франсис — бащата на Джерард, неочаквано наследил херцогството Дърам. За една нощ Маргарет се превърнала в една от най-желаните моми в Англия с огромна зестра от брат си, а графът на Доулинг я грабнал за има-няма няколко седмици.

— Ухажори! Това са внуците ми, разбойнико!

Джерард се разсмя. Братовчед му Филип, единственото дете на Маргарет, имаше четирима сина, всички под двадесет години.

— Смя да се усъмня, че не само те посещават.

— Брат ти Чарли е единственият красавец, който не ми е син или внук, но редовно идва да ме види. — Тя наля чаша чай и я сложи пред него. — Но дори и той идва, за да сподели светските клюки.

— Чарли? — Джерард искрено се изненада от действията на мързеливия си брат: да намери време да посети леля им. Сети се обаче за отдавнашното си откритие, че всеки опит да се разберат постъпките и мотивите на Чарли е лудост. — Забравил е да ми спомене за тези посещения.

— Да. Всеки втори вторник и винаги с прекрасен букет цветя. — Тя впери поглед в празните ръце на Джерард, което инстинктивно го накара да ги скрие в скута си под масичката. Маргарет се разсмя. — Не ставай глупав. Очарована съм да те видя със или без цветя. Но аз те познавам, младежо. Чарли идва, защото няма какво друго да прави. Ти,

обаче, винаги имаш задачи и нямаш търпение да ги изпълниш. Та, питам те още веднъж — какво искаш?

— Дойдох да ти се извиня, задето те приемам за даденост — отвърна той, отново унижен от проникателността на леля си. — Но признавам, надявах се да ми помогнеш.

— Разбира се, стига да мога. — Тя вдигна вежди. — Какво те интересува?

— Нещо за виконт Хау от Съсекс. Напоследък титлата е минала в други ръце — от чичото към племенника.

— Ти за чичото ли искаш да знаеш?

— Не, за племенника. Люсиен Хау — уточни Джерард. — Макар че всичко, което би ми казала за чичото и неговата вдовица, ще ми бъде от полза.

Маргарет потопи лъжичка в рожкото яйце и си взе деликатна хапка.

— Чичото — Томас Хау, беше пройдоха и непрокопсаник. Любимци му бяха конете, но не съм сигурна. Веднъж Филип бил с него на конни надбягвания и Хау дойде вкъщи, изпускайки огън от ноздрите, с твърдението, че му дължи пари. Доулинг го прогони, защото се опитвал да се възползва от момчета, които още не са влезли във владение на парите си: Филип бе едва на осемнадесет и погрешно бе решил, че е достатъчно голям да бъде обран.

— А Филип винаги ни бе даван като пример за подражание! — поклати глава Джерард с подигравателно съжаление.

Тя размаха шеговито пръст към него.

— Филип е добро момче. Бракът го промени забележително. Време е и ти да се замислиш по въпроса.

— Нали това правя. Мисля. — Усмихна се като видя изуменото изражение на леля си. — Точно затова се интересувам от всичко за лейди Хау... като потенциална невеста.

Маргарет остави бавно лъжичката.

— Сериозно ли говориш, Джерард?

— Да, лельо, съвсем сериозно.

— Добре, признавам, че е последната жена, която очаквах да избереш — промърмори тя, все още изучавайки го изненадано. — Лейди Хау... Много по-млада от съпруга си, така мисля. Дъщеря на търговец на едро? Или на занаятчия? Нещо такова. Хау се ожени

заради парите ѝ, разбира се. Не твърдя някога да съм я виждала. Със сигурност никога не се е появявала в Лондонското общество. — Този път го погледна намръщено. — Но щом искаш да се жениш за нея, Джерард, редно е да знаеш много повече от мен.

— Не се измъчвай напразно, леля. Опитвам се да науча.

Маргарет въздъхна и се облегна назад.

— Значи ще се ожениш заради парите ѝ, нали?

Джерард обичаше леля си и я уважаваше безкрайно, ала този път се ядоса сериозно.

— Не съвсем — отвърна кратко. — Но ще бъда глупак, да не взема пред вид богатството ѝ, особено с оглед на новите обстоятелства около нашето семейство.

Изражението ѝ се промени.

— О, да — раздразнено се съгласи и графинята. — Почти бях забравила за това.

Той би трябвало да е щастлив. Скандалното наследство от баща му не излизаше от ума му от мига, когато адвокатът неохотно разкри истината пред него и Едуард. С последния си дъх херцогът на Дърам ги молеше за прошка, но не бе имал куража да признае греха си сам. Бе оставил на адвоката да съобщи на синовете му за възможността да бъдат лишени от наследство, да бъдат обявени за незаконородени, за копелета, да им отнемат името Дърам, имението и всичко, свързано с тях.

— Да — прошепна. — Ако можехме да забравим и ние. Но след като е невъзможно, се налага да имам предвид лейди Хау.

— Разбира се — съгласи се веднага леля му. — Разбира се, че се налага. Не знам какво е мислил баща ти... — Поклати глава. — Когато чух слуховете, се опитах да си спомня дали не съм подочула нещо, но бях много млада. Беше толкова отдавна!

Джерард се заигра с чаената чаша. Леля му, естествено, е била там преди шейсет години и е била достатъчно голяма, когато баща му се е оженил тайно за актриса на име Дороти Коуп. Нали Маргарет е сестра на баща му? Защо да не ѝ е казал нещо, обясняващо постъпката му.

— Никога ли не си подозирала за този брак?

— Ни най-малко, но тогава бях още дете. Франсис отиде в Лондон, когато бях на девет години, най-много на десет. Никой от нас

нямаше новини от него, въпреки че не беше тайна колко луда глава беше и доста див, еее... като всеки млад човек. — Въздъхна и се усмихна горчиво. — Аз бях добра сестра. Не знаех какво прави и не задавах неуместни въпроси. Отговорите положително щяха да попарят ушите ми като с вряла вода.

— Със сигурност изгориха нашите. — Той прекара ръка по лицето си в опит да потули кипящия гняв към баща си.

— Баща ти имаше големи колебания относно брака — продължи по-бавно леля му. — След като наследи титлата, си спомням как го дразнех, че вече няма избор и трябва да си намери жена, а той абсолютно непреклонно твърдеше обратното. Вероятно е страдал, защото сърцето му е било разбито, когато е бил много млад. Така си мисля. Понякога мъжете също са дълбоко наранени и страдат, макар винаги да твърдят обратното... Но, когато срещна майка ви... — На лицето ѝ трепна замечтана усмивка. — С нея той се превърна в друг човек. На всички беше ясно, че я обича и тя него — също. Годините на съвместния му живот с Ан бяха годините, през които съм го виждала най-щастлив.

Джерард наведе глава, отново разстроен от чуждите спомени за майка му. Това почти погаси гнева към баща му, но с нищо не промени сегашното му положение.

— Едуард нае адвокат, за да се опита да оправи кашата.

— Според мен няма да отнеме много време! — Леля му си пое дълбоко въздух и кимна решително. — Коя е била тази жена? Никоя. Кой съд ще анулира брака на майка ти... и ще оскърби цялото семейство, като ви нарече незаконородени? Нещата ще се успокоят и ще се наредят във ваша полза. Всичко друго е просто немислимо.

— Не съвсем, ако братовчедът Огъстъс се появи и предяви правата си.

Маргарет сви рамене.

— Бог да е на помощ на Дърам, ако Огъстъс сложи мръсните си ръце върху имението. Той беше такъв ужасен младеж! Целият този клон от семейството ни бе отвратителен и напълно пропаднал, от край до край.

В същото време Джерард си мислеше колко по-голяма отколкото за херцогството ще бъде неговата загуба, ако Огъстъс наследи титлата.

— Споделям надеждите ти, лельо, но не и увереността ти. А колкото до лейди Хау...

— О, да! — промърмори тя и погледът ѝ стана по-резервиран. — Хау умря миналата година, така мисля. Не си спомням нито от какво, нито кога. Новият виконт е хубаво момче, млад и сериозен. Старият Хау, в известен смисъл, беше дявол, но наследникът му е точно обратното, доколкото чух. — Погледна го и на лицето ѝ се появи приятна усмивка. — Но ти, разбира се, е добре да питаш Клариса! Тя знае всичко за всички и с най-голямо удоволствие го споделя. Обикновено всяка сутрин минава оттук. Защо не изчакаш и не я попиташ?

Последното желание на Джерард бе да седи и да си бърби с едрогърдата приятелка на леля си — лейди Клариса Екleston. Тя беше заклетя клюкарка и винаги съумяваше да научи за живота на другите хора далеч повече от който и да било друг. Нямахше начин да не се е пръскала от любопитство по повод скандала с баща му, но вероятно го обуздаваше от уважение към лейди Доулинг. Не искаше да си признае, но тя наистина бе идеална за целите му. Ако някой можеше да му каже нещо за лейди Хау, това беше лейди Екleston.

— Добре — съгласи се Джерард, макар ѝ не особено ентусиазирано.

Леля му само се усмихна и го изпрати до вратата.

— Повярвай ми — извика след него, докато той тръгна към стълбите. — Клариса ще знае всичко, което те интересува.

ПЕТА ГЛАВА

Джерард отиде в приемната, за да изчака лейди Еклестон, докато леля му се облече. Икономът донесе кафе — вдигаше пара и бе много силно. Той взе чашката и застана до прозореца, връщайки се мислено към сутринта.

Първото и най-важно нещо бе, че лейди Хау наистина е много богата, както му обясни. Това беше основната ѝ привлекателна черта, дори ако се допуснеше неприятния момент, че двадесет хиляди паунда все още не бяха изплатени. Джерард смяташе за възможно да се оправя прилично с шест-седем хиляди на година — на толкова щеше да възлиза доходът от нейното наследство, комбиниран с полагаемия му дял от зестрата на майка му. Щеше да продължи безпрепятствено военната си кариера. Най-вероятно съпругата му би предпочела да направи точно това. Между тях очевидно няма привличане, а и дамата по никакъв начин не подсказва желание това положение да се промени. Катрин Хау, както изглежда, не искаше да я докосват, което упражняваше точно обратния ефект върху него — амбицираше го да опита, само и само за да види какво ще стане. По време на цялата среща тя остана увита в мантията си и той нямаше никаква представа каква е фигурата ѝ. Нямаше ли да бъде наистина велик номер на съдбата, ако се окаже женен само заради парите на жена с обикновено лице, но с фантастично тяло, което ще го остави без дъх и полудял от желание?

Но не това беше най-важното. Тя имаше парите, а той се нуждаеше от тях. Какво друго би могла да му донесе? Осигурен, спокоен живот или безкрайни главоболия с този проклет заем? Каква жена беше тя — сприхава и властна, контролираща, набожна и деликатна, кротка, покорна и смирена? Джерард нямаше голям избор, но предпочиташе да знае в какво се забърква, преди да се обвърже с нея.

Лейди Еклестон пристигна, когато Маргарет слезе в салона при него. Беше точно каквато си я спомняше — толкова пълна, колкото

леля му бе слаба, и два пъти по-приказлива. Очите ѝ светнаха, когато го видя, и няколко минути той понася мъжествено суетнята ѝ, докато тя го разпитваше за здравето, за братята му, за духа им след смъртта на баща им, дори се поинтересува какво е предприел командирът му по повод врявата, вдигнала се около Дърам. Например дали военните се оттеглят, за да оплачат смъртта на някой близък. Да, те му позволиха отпуск, но само след като им обясни заплетените обстоятелства и евентуалната необходимост да продаде чина си, ако не успее да уреди въпроса. Това беше война, в края на краищата. А на война като на война.

— Джерард се съгласи да поседи днес с нас, защото се нуждае от теб, Клариса — обясни Маргарет, като му се усмихна мило.

Устата на гостенката оформи едно перфектно „О“, изразяващо задоволство.

— Наистина ли? Как така?

Той отвори уста да отговори, но тя продължи.

— Има ли връзка с ужасните слухове около баща ти? Това беше такъв шок за скъпата ти леля! Да чуе такива неща за брат си! Беше напълно съсипана, млади човече, напълно съсипана! Надявам се ти и братята ти да сте предприели необходимите действия, за да спрете тези гнусни приказки, които се носят из Лондон. Това не е полезно за здравето на скъпата Маргарет!

Джерард погледна тревожно леля си, а тя само махна с ръка и въздъхна.

— Стига, Клариса! Здравето ми си е наред. И моля те, не говори за... всички тези безобразни клюки. Той иска да научи нещо за една дама.

— Дама? — Клариса Еклестон въздъхна. Лицето ѝ светна от задоволство. — Коя е дамата, скъпи?

— Слушайте сега, лейди Еклестон, не бива да казвате нито дума на никого — предупреди я сериозно Джерард. — И през ум да не ви е минало! Настоявам.

— Разбира се, разбира се — извика тя. — Дори не си го мечтая!

Той се опасяваше, че си мечтае точно това и няма да е по силите му да я спре да не разкаже на всички в Лондон за интереса му към лейди Хау.

— Интересувам се от една дама — започна с проблясък на вдъхновение. — Но ако тя ме отхвърли, нали знаете... заради неприятностите около баща ми... — Спря рязко, симулирайки неочаквани емоции.

— О! — въздъхна лейди Екleston, а очите ѝ се окръглиха и заприлича на бухал. — Напълно разбирам. Няма да отроня нито думичка!

Той всъщност нямаше много голям избор. Отправи поглед, изпълнен със страдание към леля си, която го бе въвлякла в това, и прочете наум една молитва дано поне тя да успее да внуши дискретност на приятелката си.

— Благодаря, лейди Екleston. За мен е огромно облекчение да знам, че мога да разчитам на вашето разбиране.

— Чудесно! Да чуем тогава. Какво искате да знаете? Коя е щастливката? — Тя се въртеше в стола си, носът ѝ буквално трепереше като на малко ловджийско куче — ретривър, тръпнещо в очакване да подгони плячката.

— Лейди Катрин Хау — произнесе Джерард, опитвайки се да прогони мисълта за приликата на лейди Екleston с куче. — Всичко. От игла до конец.

— Хау, Хау... — промърмори тя, лицето ѝ се напрегна от концентрация. — Знаем това име...

— Помниш го, Клариса — обади се Маргарет. — Младият фанатик.

— О, да, Люсиен Хау! — Очите ѝ светнаха от задоволство. — Помня го, разбира се. Та какво искате да знаете за него?

— Всъщност се интересувам от лейди Хау — отвърна той. — Но какво ще ми кажете за Люсиен Хау?

— Истински пуритан — отговори веднага тя. — Трябвало е да се роди преди един-два века. Може би е с калвинистите или с методистите, или с някоя друга група подобни фанатици, които не искат нито да танцуват, нито да пеят, и отричат дори панделките върху дамските бонета. Колко жалко, наистина, защото е хубав младеж и е прекалено млад, че да бъде такъв сухар по отношение сладостите на живота.

— Значи не е безделник.

— Не, не, въобще не е. — Лейди Екleston подаде чашата си за още чай, Маргарет я напълни и гостенката посегна за втора бисквита. — Точно обратното. Както чувам, бил абсолютно посветен на новата си титла и отговорности. Малко срамно наистина един красив млад виконт да е толкова скучен. Какво става с младежите в днешно време? — Тя цъкна с език и поклати глава, при което избелелите ѝ червеникави къдрици се разклатиха. — По мое време един хубав млад джентълмен нямаше да прекарва вечерите си на религиозни сбирки, вместо да оре собствените си полета. Да седиш и слушаш проповеди по цял ден уврежда далака и води до меланхолия, така казваше баща ми. Но той беше от вигите^[1], либерал, нали знаете, че те не си падат много по религията.

— Значи имението е проспериращо? — Джерард долови колко лесно разговорът би излязъл от контрол и да го хванат в капана да обсъждат добрите маниери, ако не направи усилие да върне нещата в правилните релси.

— Хм. — Малката кръгла уста на лейди Екleston се задвижи бързо нагоре-надолу, докато дъвчеше бисквита. — Поне така мисля. Никой не говори за разруха или разорение, а както знаете, единственото по-вълнуващо нещо от ново богатство е предстоящият фалит.

— Да — съгласи се сухо Джерард. — Вече се сблъсках с това. Но какво ще кажете за лейди Хау?

Тя пхна последната бисквита в устата си. Очите ѝ станаха замечтани и блуждаещи, докато размишляваше.

— Не знам много — продума накрая. Звучеше изненадана и разочарована от собствения си провал. — Съмнявам се дори дали е идвала в Лондон. Дъртият Хау беше тук всеки сезон, разбира се, но ако е водел и жена си, щях да си спомня. Той със сигурност накара всички да мислят, че тя е с деликатно здраве или болезнено срамежлива, или нещо подобно. Имаше слухове, че била обезобразена в лицето или с деформирана фигура, но лично аз се съмнявам. Хау беше прекалено горд, за да се ожени за някоя вещица, пък била тя и с огромно състояние. Но аз лично никога не съм я виждала. Познавах майка ѝ — Мери Холенбрук. Искате ли да чуете нещо за нея?

Джерард се поколеба, но кимна. Всяко зрънце беше важно при положение че не знаеше абсолютно нищо.

Лейди Еклестон му отправи ослепителна усмивка и си пое дълбоко въздух преди да започне.

— Тя беше истинска красавица! Семейството било бедно, баща ѝ обаче бе барон, откъдето произтичаше нейната гордост. Е, не чак толкова голяма гордост, след като се бе омъжила за търговец или нещо подобно. Той вече бил богат, когато се оженил за нея, после станал много, много, сто пъти по-богат. Трябва да спомена, че подобни бракове не издържат дълго. По-добре е булката да донесе пари в благородно семейство. Тогава всички са щастливи. Ако благородно момиче се омъжи само защото мъжът е богат, какъв е смисълът? Каква е ползата? Ще имат връзки в обществото благодарение на нея, но резултатът пак ще е същият. Просто още търговци.

— Лейди Хау е направила първото: донесла е пари в благородна фамилия — прекъсна я Джерард. — Но аз открих, че не е била щастлива.

Жената сви рамене.

— Е, да, за нейно нещастие, но поне това е правилният ред на нещата. Човек никога не може да разчита на щастие в брака. То е абсолютно непредсказуемо, както всичко, свързано с мъжете. Но госпожа Холенбрук... Тази жена, мисля, беше разочарована от дъщеря си. Всички красавици са разочаровани, когато дъщерите им са по-обикновени. Ето защо е подкрепила брака с лорд Хау. В младостта си Хау беше красив мъж, но се ожени някъде след четиридесетте, ако не и повече.

Тя спря да си поеме дъх.

— Бедната млада дама — въздъхна Маргарет. — Колко тъжно да си богатата наследница и да те тикнат в ръцете на мъж, достатъчно стар да ти бъде баща.

— Вероятно единствен той се е съгласил да я вземе.

— Клариса, отлично знаеш, че заради огромната зестра дори с рога на главата пак ще си желана булка.

Лейди Еклестон се разкикоти като момиче.

— Това е самата истина! И ме кара да вярвам, че наистина е с огромен рог на челото, защото Хау не може да опази и четвърт шилинг, ако някой не го зашие в ръкавицата му.

— Но тя е уважавана дама, нали? — попита Джерард в последен отчаян опит да научи нещо полезно. — Не е видна красавица, наясно

съм. Има голямо богатство — и с това съм наясно, но се интересувам от характера ѝ и какво е положението ѝ.

От силното напрежение лицето на лейди Еклестон почервения. Джерард буквално виждаше как колелцата се въртят в мозъка ѝ, докато търсеше парченце информация за Катрин Хау.

— Предавам се, просто не знам — призна най-накрая с въздишка тя. — Тя въобще не се е появявала в обществото или ако го е правила, е толкова незабележима, че никой не говори за нея.

— Но сега е в Лондон — промърмори той, сякаш на себе си. — Чудя се защо...?

— Какво? — Старата клюкарка се наежи. — Богата вдовица в града? Трябва да науча повече по въпроса.

— Клариса! Джерард обмисля да се ожени за нея — напомни Маргарет на приятелката си. — Обеща да не казваш нито дума никому. Тя сви устните си в знак на оскърбление.

— Разбира се, Маргарет — възкликна гостенката. — Но каквото науча, веднага ще го съобщя на скъпия ни Джерард!

Адвокатът. Но разбира се, осъзна Джерард; тя е в града, защото парите сега са нейни. Сигурно е искала да се срещне лично с господин Тайръл или е било необходимо да подпише документите. Освен това Люсиен Хау се надяваше да изготви брачен договор. Тайръл спомена, че младият виконт Хау ще го посети в скоро време.

— Извинете ме, лейди Еклестон — намеси се той, прекъсвайки добродушната препирня между леля си и приятелката ѝ. — Случайно да знаете къде са отседнали Хау?

— Площад „Портман“, номер десет — без да се замисли, отговори тя.

Дори не искаше да научи откъде го знае. В главата ѝ се съдържаше удивителен каталог с информация за различни хора.

— Дами, за мен беше голямо удоволствие. Моля да ме извините, обаче трябва да вървя.

— Но разбира се, скъпи! — Леля му Маргарет стана и поднесе бузата си за целувка. — Поне ми пиши от време на време, ако не ти достига търпение да ме посетиш.

Той се усмихна.

— Така и ще направя, лельо. — Поклони се на лейди Еклестон. — Благодаря ви за помощта, мадам.

— Разбира се! Готова съм на всичко за красавец в червен мундир! — изкиска се тя.

Джерард излезе от дома на леля си и спря за миг на тротоара пред къщата. Все пак от посещението му имаше полза, реши той, макар да не научи почти нищо за евентуалната си съпруга. Предпочиташе да знае повече за нея, но ако лейди Еклестон щеше да бъде източникът му, изглежда беше по-добре да не чува нищо. За миг обмисли възможността да се върне в Дърам Хаус на площад „Бъркли“, но отхвърли идеята. Вече беше казал довиждане на братята си. Вероятността Едуард да знае нещо повече за лейди Хау и семейството ѝ бе почти нулева, защото той се движеше в лондонското общество от по-малко време и от самия Джерард. А дори Чарли да знае нещо, нямаше да сподели нито дума, преди да научи причината за интереса му. А той не възнамеряваше им казва за Катрин Хау, докато... или едва когато се наложеше.

Затова обърна коня си към площад „Портман“. Минаването покрай къщата ѝ едва ли щеше да му подсказе нещо повече, но трябваше да прави нещо, докато обмисля следващия си ход. Уговориха се тя да се върне след три дни, за да чуе отговора му. Предупреди го да не я търси и да не се обажда, а щеше да бъде далеч по-лесно. Не беше приемливо, разбира се, една дама да посещава късно през нощта мъж, който не ѝ е роднина, и макар жените рядко да предлагаха брак на мъжете, Джерард беше сигурен, че са се случвали и по-странни неща. Занимаваше го обаче друг факт: тя бе избрала именно него, а въобще не го познаваше... В това нейно решение съзираше нещо повече от възхищението ѝ към баща му. Напълно отхвърли причината за успешната му военна кариера; беше само капитан и нямаше особени шансове да прояви голяма дързост и храброст. Вероятно виждаше перспектива да се свърже с една от най-известните благороднически фамилии на Англия, като се възползва от разразилия се скандал с първия брак на баща му. Оказа се трудно да повярва в подобно предположение. Много мъже от добри и благородни фамилии щяха да бъдат щастливи да приемат предложението и богатството ѝ. Към това се добавяше рискът начинанието ѝ да се превърне в зрелищно лош спектакъл, ако нещата в съда се развият зле за него и братята му и го обявят за незаконороден.

Той продължаваше да се пита какво бе довело лейди Хау до неговата врата. Трябва да е била много отчаяна, за да го направи, и вероятно се страхуваше от последствията, ако бъде открита. Предпочиташе смъртта пред брака с племенника на починалия ѝ съпруг. Така каза и кой знае защо Джерард ѝ повярва. Беше вдовица без баща и без братя. Значи беше свободна и независима, доколкото бе възможно за една жена. Освен това не беше бедна, което със сигурност ѝ даваше свободата, немислима за много вдовици. Защо просто не откаже да се омъжи повторно и не използва богатството си, за да си купи къща? Не беше нито безхарактерна, нито слаба; честното ѝ и смело предложение към него го доказваше.

Отново се замисли върху коментарите на лейди Еклестон. Красивата ѝ, суетна майка, бе разочарована от обикновената си дъщеря. Обикновена или не, тази дъщеря бе сключила блестящ брак, поне като обществено положение. Ако Люсиен Хау е успял да убеди майката, то Катрин Хау сигурно нямаше никакви съюзници в къщата, освен придружилата я прислужница. „Религиозен фанатик“, така го нарече лейди Еклестон. Фанатиците не се славеха нито с толерантност, нито с благородна и прощаваща природа, нито с благ характер дори ако по петите ги преследва финансова катастрофа. Ако новият лорд Хау бе твърдо решен да се ожени за Катрин, за да спаси имението си, сигурно щеше да бъде бесен от опита ѝ да си уреди друг брак, при това сама. Джерард имаше чувството, че при евентуална женитба с Катрин Хау щеше да си има работа с Люсиен Хау повече от веднъж.

Не точно такава бъдеще желаше той. Търсеше да се ожени за богата наследница, за да си улесни живота, а не да го направи потруден. От друга страна, лейди Хау имаше много повече пари от неговите очаквания, дори ако Люсиен Хау никога не върне и едно пени от дълга си. Дали сто хиляди паунда заслужават да се сблъска с един сърдит, яростен и най-вероятно разгневен виконт? Или осемдесет хиляди паунда в по-неблагоприятния случай, ако проклетият заем не бъде върнат?

Джерард бе напълно сигурен, че отговорът му, за добро или зло, ще бъде „да“.

[1] Виги — название на опозицията на Чарлз II по името на шотландските селяни (скотовъдци). Те били против закон, лишаваш

Джордж II да наследи престола от Чарлз II. Поддръжниците на Джордж получили названието тори — по ирландското прозвище на папистите. Вигите се смятат за предшественици на Либералната партия. — Б.пр. [↑](#)

ШЕСТА ГЛАВА

На третия ден след предложението на лейди Хау, Джерард слезе и съобщи на съдържателя на странноприемницата, че тази вечер ще има нужда от частната приемна и очаква гости. Мъжът му отправи поглед, пълен с разбиране, сякаш очакваше клиентът му да се забавлява с цяла тумба куртизанки или други подобни лекомислени създания, и обеща да се погрижи и да осигури посещението. След вечеря му показа стаята. Там имаше бутилка вино и две чаши, в камината буйно гореше огън, а завесите бяха спуснати. Джерард благодари, напълни една чаша и седна да чака.

Часовете се точеха бавно. Отънят догоря и виното свърши. По едно време до ушите му достигна далечен звън на църковна камбана и оповести десет часа. Той почти реши, че тя няма да дойде. В комбинация с изпитото вино мисълта го доведе до мрачно размишление. Тази жена хвърли ръкавицата си с изкушаващата награда, помоли го да мисли три дни, а накрая не предупреди дори с една дума, че няма да дойде. Съдържателят на странноприемницата му донесе още една бутилка вино и Джерард напълни поредната чаша. Ако не се появи до единадесет, ще си легне, а при първата светлина на утрото ще потегли на път, съсредоточен отново върху твърде важната работа, пренебрегната заради нейното предложение.

Съществуваше, разбира се, възможност вината да не е нейна. Например да е задържана, заключена, следена и строго наблюдавана, да няма никакъв шанс да излезе и да стигне до него. Беше прекалено мелодраматично дори за един алчен, високомерен и дебелокож момък, какъвто очевидно беше Люсиен Хау. Навярно след неговото посещение, адвокатът ѝ бе съобщил не особено ласкаво за него и перспективите му. Не беше изключено тя да е променила решението си да се обвърже чрез брак с непознат мъж, дори още по-лошо — с мъж на ръба на скандала и позора, какъвто беше той. Или с мъж, посетил адвоката ѝ, за да получи точна представа за състоянието ѝ, преди да реши дали да я вземе за жена. Размишленията му, в комбинация с

виното, смекчиха малко гнева му. Имаше много причини тя да не се появи. Затова почти се стресна, когато вратата се отвори и нейната старомодна прислужница надникна в стаята. Намръщи се, но отстъпи крачка назад и лейди Хау влезе в помещението.

Както и преди беше скрита напълно под обикновена тъмна мантия, а качулка покриваше главата ѝ. Тя спря рязко, виждайки го седнал на стола, с ботуш подпрян върху решетката на камината, а мундира и жилетката му — разкопчани.

— Започнах да се тревожа — произнесе бавно той, когато тишината се проточи и стана неловка. — Помислих, че сте променили решението си.

Тя дръпна качулката назад.

— Защо сте си го помислили?

Той сви рамене.

— Вие настояхте да се явя тук след три дни. Времето е достатъчно една дама да промени решението си. След като се съгласих да обмисля предложението ви, естественият израз на уважение бе да се върнете, дори и само лично да ми съобщите, че то не е повече в сила.

Тя го загледа втренчено, устата ѝ се сви в напрегната линия.

— Моля ви, капитане, не губете нито моето, нито вашето време. Имате ли отговор?

Той бутна решетката и се изправи. Бутилката вино шумеше във вените му, подклаждайки импулса му да наруши равновесието ѝ и да упражни някакъв контрол над ситуацията. Да я накара да разбере какво всъщност ще получи от него, докато все още има правото да го зашлеви през лицето и да си отиде. Той погледна по-възрастната жена, скрита в сенките зад господарката си.

— Вие може да излезете.

Прислужницата въздъхна като сърдита кокошка. Лейди Хау пребледня.

— Аз бих искала госпожа Денис да остане.

— А аз бих искал известно усамотение — отвърна с копринен глас той. — Ако тя не излезе, ще изляза аз.

Очите ѝ прескачаха от една страна на друга, но накрая кимна на придружителката си.

— Изчакай навън, моля те, Бърди.

След още един мрачен поглед към Джерард жената излезе и притвори вратата зад себе си. Той прекоси бавно стаята и я затвори с трясък. Пренебрегна стреснатия възглас от другата страна на вратата и се върна при бъдещата си съпруга. Тя вдигна брадичка. В очите ѝ святкаха пламъчета от гняв, но не каза нищо. За няколко минути двамата просто се преценяваха взаимно.

— Моля, свалете мантията — изрече накрая Джерард.

Тя изправи рамене, въпреки че той говореше учтиво и без намек за цинично поведение.

— Не виждам необходимост. И двамата знаем, че моята личност не играе никаква роля във вашето решение.

— Нима и двамата го знаем? — наведе глава Джерард.

— Не би трябвало да играе.

— О. — Той се върна към масата, където стоеше бутилката вино и двете чаши — неговата и неизползваната. Взе бутилката и започна да налива. — Ние, разбира се, въобще не се познаваме, затова простете моята арогантност. Но за ваше сведение аз не гледам на брака като на бизнес трансакция. Аз не съм за продан повече отколкото сте вие. Преди да ви дам отговора си, трябва да зная лично за себе си дали си подходяме.

— Какво имате пред вид под „подходяме“? — Подозрението ѝ беше буквално осезаемо.

— Бракът, скъпа, е за цял живот. Повярвайте ми. Знаете ли колко по-големи ще бъдат затрудненията ни, ако се оженим прибързано, само за да открием след месец или година, че се отвърщаваме взаимно един от друг?

Две тънки линии набраздиха челото ѝ.

— Вие сте романтик?

Той се разсмя.

— Ни най-малко! Никога не съм казвал, че е задължително любовта да присъства в брака.

— Тогава... какво? Искате деца?

Той се усмихна цинично, долавяйки уплаха в гласа ѝ.

— Защо не, скъпа. Какъв срам! Да имаш толкова много пари и да няма на кого да ги оставиш.

— Твърде стара съм, за да гледам деца — напомни му тя. — Вече съм почти на тридесет.

— Въобще не сте стара — възрази ѝ неочаквано енергично той.
— Моята леля беше на тридесет и две, когато роди братовчед ми.

Катрин въздъхна.

— А ако не мога да зачена?

Джерард сви рамене.

— Тогава разочарованието ми ще бъде насочено към Бог, не съм вас. Но не можем да знаем, докато не опитаме.

— А вие искате да опитате — повтори тя, сякаш не вярваше на ушите си. — С мен?

— Ако ще ми бъдете съпруга... — Той наведе глава и кимна бавно. — Да.

За миг тя остана онемяла и неподвижна, само лекото повдигане и спадане на гърдите ѝ подсказваше, че е жива. Сетне вдигна ръка и развърза мантията си. С рязко движение на раменете я свали и я подаде в протегнатата ръка на Джерард. Той я сложи върху стола зад себе си, възползвайки се от възможността да я огледа. Светлокафявата ѝ рокля с дантела около високата яка със сигурност не беше нито привлекателна, нито особено стилна. Жената в тази рокля беше стройна, дори слаба; ясно се виждаха изпъкналите кости на ключицата ѝ. Но се виждаха също и вълнуващите се гърди, а под ужасната рокля положително се криеха хубави бедра.

— Харесвате ли тази рокля? — попита я неочаквано той. Жената не беше красива, но със сигурност имаше много по-красиви дрехи, които би могла да избере.

Катрин Хау си пое треперещо дъх.

— Тя е най-хубавата ми. Тази вечер имахме гости на вечеря, а аз нямах време да се преоблека.

— Не питах това. — Стоеше съвсем близо до нея и това очевидно я изнервяше. Миглите ѝ запърхаха бързо-бързо, докато погледът ѝ зашари из стаята, като избягваше неговия.

— Не — отвърна тя. — Не ми харесва особено, но всички казват, че ми прилича.

Джерард познаваше достатъчно жените, за да знае, че нито една не е щастлива, когато чуе обяснението, че някаква грозна рокля ѝ прилича.

— Кой ви го каза? Майка ви ли? — попита смело той.

Тя премига изненадано и хвърли боязлив поглед към него.

— Вие... познавате ли майка ми?

— Не, но през изминалите три дни слушах за нея. Оказа се, че за нея може да се чуе много повече, отколкото за вас. — Джерард вдигна вежди, защото изражението ѝ замръзна. — Нима очаквахте да не поразпитам за вас?

— Не. — Устните ѝ едва-едва се движеха. — Е? Какъв е отговорът ви, капитане?

Всъщност тя не беше грозна. Малко обикновена, да речем, въпреки че без съмнение би изглеждала несравнимо по-добре в друга рокля. Би могла да сложи и повечко плът върху костите си, но това беше дреболия. Косата ѝ бе подредена по-добре от предния път, направи неволно сравнение той; сега не приличаше толкова на гувернантка, а по-скоро на стара мома. Защо жените смятат малките ситни къдрици край ушите им за привлекателни? Според него това им придаваше вид на кученца от породата шпаньол. Светлината на свещите хвърляше бронзови отблясъци върху косата ѝ и тя изглеждаше по-скоро тъмно руса, а не черна. Той посегна, докосна една от къдриците и констатира, че е твърда от помадата за коса. Как ли щеше да изглежда без нея?

Тя не беше нито глупава, нито покорна. Всъщност, определено не ѝ липсваше смелост да му предложи брак, при това с такава предвидливост. Това беше обещаващо. Джерард не харесваше жени, ръководени от импулсите си или люшкани от настроението си от една прищявка към друга. С една разумна жена човек можеше поне да говори рационално. Ако не друго, тя изглеждаше умна и логична, почти безкръвно студена в подхода си, но в нея се долавяше силен нрав и дух. Вероятно той беше абсолютен глупак, но смяташе, че под нейната безлична, сиво бозова външност дебне скрита страст, която в голяма степен бе мъчително маскирана от мразовития вид на ледена принцеса. Ако беше някоя празноглава наследница, прицелила се в него с оръжия от рода на драма и сълзи, той едва ли щеше да бъде достатъчно заинтересован, за да ѝ обърне внимание и да се занимава с нея.

В този момент Катрин Хау създаваше впечатление, че иска да бъде далеч, на много мили отгук. Джерард се приближи към нея, и забеляза как тя се напрегна.

— Страхувате ли се от мен? — попита я нежно.

Пулсът ѝ биеше лудо под кожата, но гласът ѝ остана равен и спокоен.

— Въобще не.

Ъгълчето на устната му трепна леко. Тази жена имаше смелост.

— Тогава ме погледнете.

Тя си пое въздух и вдигна очи, за да срещне неговите. Те не бяха черни, осъзна с изненада той, а много тъмно сини.

— Ако се омъжите за мен — продължи тихо Джерард, — очаквам да ми бъдете съпруга във всяко отношение. Очаквам верността ви да бъде неизменна. Може да обсъждате поведението и действията ми насаме с мен, ако искате, но никога пред публика. Вече сте запозната с потенциалния проблем, заплашващ семейството и наследството ми и, ако това завърши зле, не желая никога да чуя каквото и да е протест по отношение на изгубеното ни социално положение или нещо, свързано с него. Приемате ли?

Очите ѝ се присвиха. Тя направи само едно движение с брадичката си — „Да“.

Джерард наклони леко глава в знак на съгласие.

— В отговор аз ще се грижа за вас, ще ви уважавам повече от всички други жени и ще ви защитавам с живота си. Ще искам редовно да вечеряме заедно. Ще ви водя на театър и други развлечения, когато ни е приятно. Ще споделям леглото ви поне няколко нощи в седмицата. Ще вземам предвид вашите мисли и мнения относно съвместния ни живот и ще бъда почтен и добър съпруг, доколкото мога. Не очаквам да изпитваме дълбока любов един към друг, но бих искал от вас привързаност, ако е възможно, и уважение със сигурност.

— Ще поддържате ли любовница? — попита тихо тя.

— В момента нямам такава, но ако установим, че не си подходдаме в леглото, едва ли ще се откажа от свободата и двамата да потърсим удоволствие някъде другаде.

Изчака, но тя не добави нищо. Само го гледаше с дълбоките си, сенчести очи. Беше сериозна и мрачна, въпреки червенината върху бузите и бясно туптящата вена в основата на шията ѝ. Дяволът в него отново го подтикна да я накара да се разсмее или да изгуби самообладание, или да крещи от страст.

— Все още ли сте съгласна? — попита я той.

За миг тя не помръдна, дори не продума.

— Ако това са условията да приемете моето предложение — прошепна накрая, — тогава „Да“. Съгласна съм.

Той се усмихна, въпреки че не искаше.

— В такъв случай, лейди Хау, аз с радост съм съгласен да стана ваш съпруг.

Катрин осъзна отговора му и коленете ѝ омекнаха от облекчение, последвано от огромен смут и неудобство, защото най-неочаквано за нея той плъзна дългите си пръсти около шията ѝ и притисна устни към нейните. Тя се извъртя и едва не падна, но свободната му ръка я обгърна, придърпа и притисна към себе си. Катрин потърси равновесие и сложи ръце върху горната част на неговите. При това докосване бицепсите му се стегнаха. Той промени позата си и тялото ѝ неочаквано се настани съвсем удобно притиснато към неговото. Катрин осъзна смътно размерите и силата му, но далеч по-голяма част от мисълта ѝ бе напълно заета с целувката — гальовна и същевременно предизвикателна. Въпреки лекото боцкане от наболата брада, устните му бяха меки и нежни. Те леко се движеха върху нейните, изкушаваха, изследваха, засмукваха. Беше шокирана; беше се целувала и преди, но обикновено целувките бяха бързо, безлично докосване към устните на съпруга ѝ или по бузата. Никога не продължаваше дълго, нито бе толкова вкусно и сладко. Сега усещането беше дезориентиращо, но и прекрасно. За миг тя просто се остави на удоволствието този мъж да я държи в прегръдката си. Напрегнатите ѝ пръсти пуснаха ръцете му и Катрин изпусна лека въздишка.

Неговите ръце се раздвижиха и се плъзнаха от врата ѝ към челюстта. Палецът му погали леко кожата под брадичката ѝ и тя трепна изненадана. Джерард наведе главата ѝ под ъгъл и премина с върха на езика си по ръба между устните ѝ. Катрин нерешително ги разтвори при повторното движение и тогава той изръмжа ниско и гърлено. Звукът бе изпълнен със задоволство, докато езикът му се плъзна в устата ѝ. Тя автоматично се опита да се дръпне, но той я притисна още по-близо към себе си, без каквото и да е усилие, повдигайки още повече брадичката ѝ, докато вкусваше бавно и с наслада устата ѝ. Чувстваше се завладяна от него — от размерите му, от силата, с която я държеше, от топлия вкус на бургундско вино върху езика му, от начина, по който накара сърцето ѝ да бие толкова забързано, че си помисли, че ще припадне. Катрин не знаеше какво да

прави. Не знаеше какво очаква той, нито какво иска от нея — затова само стоеше и се остави да я целува. Единствената мисъл, която умът ѝ успя да оформи, бе благодарност, задето каза „да“, преди да започне да я целува по този начин.

След цяла вечност, която всъщност ѝ се стори много кратка, той вдигна глава и я погледна за миг. На светлината на огъня изражението му бе едновременно развълнувано и яростно.

— Да, това стига — промърмори, като отпусна прегръдката си. — Засега.

Бузите ѝ пламнаха. Здравият разум се завърна в нея.

— Трябваше да попитате — отговори през стиснати устни тя.

Същата палава, чувствена усмивка изви порочните устни на новия ѝ годеник.

— Вие ме помолехте.

Катрин го гледаше втренчено, докато събираше отломките от загубеното си достойнство. Гърдите ѝ все още тръпнеха, след като бяха така плътно притиснати към неговите. А от начина, по който заблестяха очите му, когато се плъзнаха по нея, тя разбра, че той е наясно с това.

— Или не знаете какво включват задълженията на съпруга?

Задължения. Разбира се. Тя оправи полите си с ръце и дръпна юздите на реакцията на тялото си, подпомогната от избора му на думи.

— Знам, разбира се — отговори, придавайки на гласа си безизразност и пълна липса на емоция. — Вие просто ме изненадахте.

— Добре. — Гласът му прозвуча подозрително развеселен. — Можем да се оженим утре.

Катрин не успя да задържи устата си затворена.

— Утре? Какво имате предвид?

Той извади от джоба си лист хартия и ѝ го подаде. Тя го разгърна и прочете специалното разрешително за сключване на брак по всяко време, без да бъдат вписани имена. Този мъж не можеше да я изненада повече дори ако в този миг извадеше викарий от гардероба. Останала без думи, вдигна очи към него.

Той наклони глава, докато тя го зяпаше онемяла.

— Да не би да променихте желанието си? Все още не е късно.

— Не, не! Аз... Аз... — Катрин отклони поглед далеч от тези настоятелни очи и отново погледна хартията в ръцете си.

Той не само искаше да я има, той я целуна. Той искаше да прави любов с нея. Той бе готов да се ожени за нея още утре. Не бе очаквала точно това. В стомаха ѝ се завихри трепетна възбуда, премесена с паника.

— Вие ме изненадвате — продума, опитвайки да прикрие емоциите си. — Не очаквах подобна припряност.

— За нещастие, скъпа, аз нямам време за губене. Ако си спомняте, преди три дни бях на път да напусна града. — Той прекоси стаята, отиде до масата и се върна с чаша вино в ръка.

Умът ѝ прескачаше от една мисъл на друга, без да се задържи по-дълго, така че да вземе решение. Някак си бе изгубила контрола върху ситуацията, която тя трябваше да управлява изцяло. Той взе разрешителното от ръката ѝ и ѝ подаде чашата.

— Къде отивате? — беше всичко, което успя да попита Катрин.

Джерард само се усмихна, върху лицето му се изписа зорко, бдително и леко иронично изражение, докато пъхаше листа в джоба си.

— Там, където ще ме заведе разследването ми. Вие също ще дойдете с мен, предполагам. В края на краищата точно затова извадих това разрешително за брак. А и не допускам да горите от желание да се върнете в дома на Люсиен Хау, като знам докъде стигнахте, за да избегнете брак с него. След утрешния ден той едва ли ще бъде внимателен и учтив домакин.

Да, беше самата истина. Тя наведе глава в знак на потвърждение.

Капитанът кимна.

— Обмислил съм го. Тази нощ ще се наложи вие и камериерката ви да останете тук. Утре ще се венчаем в църквата, после ще съберем вещите ви. Ще успеете да си стегнете багажа за час-два, нали?

— Да останем тук? — Катрин отново се ужаси.

Люсиен със сигурност ще установи отсъствието ѝ... Но това всъщност вече няма никакво значение, нали? Той не може да ѝ направи нищо, когато капитанът стои до нея в ролята на законен съпруг. На практика щеше да бъде много по-опасно, ако тази нощ се върне на площад „Портман“. Ако е открил, че я няма, Люсиен ще бъде бесен и само един Господ знае какво ще предприеме, за да попречи на излизането ѝ от къщата. Наистина е най-добре да се възползва от шанса да остане извън обсега му, далеч от него. В края на краищата, най-вероятно той също се е снабдил със специално разрешение за

брак, след като очаква да се ожени за нея в близките няколко дни. И освен това защо да отлагат бракосъчетанието? Каква щеше да е целта на изчакването? Нали не очаква капитанът да я ухажва?

— Страноприемницата не е пълна. Ще осигуря стая за вас и камериерката ви. — Той я стрелна с порочен поглед изпод миглите си. — Освен ако не предпочитате да консумираме първата си брачна нощ по-рано.

Тя усети как лицето ѝ пламна, стомахът — също, а от устните ѝ за миг щеше да се отрони думичката „да“. Беше далеч повече от най-смелите ѝ мечти и най-съкровениите ѝ надежди. Ала не биваше да се поддава на провокациите му. Беше шокиращо, че може би я желае по този начин, но едва ли щеше да продължи дълго. Просто беше представление, без да очаква благодарност. Тя не бе толкова глупава да възприема всичко за истина.

— Вие може да си наемете друга стая — отвърна тя. — Бърди ще остане с мен.

Джерард кимна и тя му подаде ръка.

— Имам предвид в бъдеще, капитане. Ще тръгна с вас, но камериерката ми ще дойде с мен.

— Разбира се — отвърна невъзмутимо той. — Не съм и очаквал друго. — Вдигна чашата си за поздрав и я пресуши наведнъж.

Тя кимна.

— Значи постигнахме съгласие.

— Все още не — отвърна със сподавен смях той. — Но ще го постигнем.

Приближи се с широка крачка към вратата и я отвори.

— Може да влезете при нея — чу го да казва на Бърди, а звукът от ботушите му отекваше в коридора, докато се отдалечаваше.

В стаята Бърди затвори плътно вратата зад себе си.

— Какво ви направи? — попита задъхано тя. — Кълна се, сърцето ми бие толкова бързо, че положително ще ни хванат!

— Той каза „да“ — прошепна Катрин.

— И сега... О, скъпа, трябва да бързаме! Вече е много късно! Да бързаме да се върнем в града! — Клатейки глава, камериерката взе мантията и ѝ я подаде. — Хайде, господарке, наистина трябва да бързаме!

— Не. — Катрин отпи глътка вино от чашата, която капитанът ѝ поднесе. Джерард. Нейният бъдещ съпруг. В най-близко бъдеще. Утре. Отпи още една глътка, за да скрие трепета, преминал през тялото ѝ при тази мисъл. — Тази нощ ще останем тук. Утре сутринта капитанът и аз ще се оженим.

Бърди спря и я зяпна, а мантията падна от ръцете ѝ на пода.

— Утре?!

Катрин кимна и пак отпи от виното. Щеше да я удари в главата, но тя вече се чувстваше полупияна, беше загубила равновесие и не бе в състояние да подреди мислите си. Виното имаше неговия вкус, естествено. Нали беше пил от него преди да я целуне? Споменът я накара да вдигне отново чашата.

— Така е най-правилно, повярвай ми. Единственият начин нещата да се провалят, е, ако Люсиен открие какво съм направила, преди да се омъжа за капитана. Върнем ли се сега вкъщи, сами ще му позволим да се намеси и да попречи на всичко.

Изражението на Бърди си остана ужасено и изплашено. Катрин посегна да хване ръката ѝ.

— Не се тревожи, Бърди. Колкото неочаквано и прибързано да изглежда, аз искам точно това. Това искам. Защо да се връщам?

Устните на камериерката трепереха, преди да ги прехапе.

— Знам, мадам. Обаче не мога да спра да се тревожа.

— Забрави тревогите. Аз направих своя избор. — Бърди затвори очи и кимна. — Утре ще тръгнем с капитана по неговите работи. Надявам се и ти да дойдеш с мен.

Очите на Бърди се отвориха широко, изпълнени с възмущение.

— Ще дойда, разбира се, госпожо — отвърна обидено тя. — Къде другаде да отида?

Катрин само поклати глава, успокоена, че все още я подкрепя. Жената беше наета преди много години като нейна бавачка, после стана гувернантка, а накрая — камериерка. Когато пое грижите за Катрин — едно обикновено, сериозно момиченце, родено да дразни и натъжава своята жизнена и красива майка, Бърди беше бедна вдовица, оплакваща смъртта на съпруга и единственото си дете. Разбираше мълчаливото упорство и недоловимия хумор на Катрин далеч повече от госпожа Холенбрук.

Бащата на Катрин бе прозрял колко важна ще бъде Бърди, когато дъщеря му се омъжи за лорд Хау и тихомълком прехвърли на камериерката прилична сума пари, та дъщеря му да бъде независима от хрумванията и безобразията на Хау. Това не беше нужно — лорд Хау въобще не се интересуваше какво прави жена му и каква прислуга предпочита, но този жест запечата верността на жената към Катрин и нейния баща.

Докато капитанът се върна със съдържателя на странноприемницата, Катрин възвърна самообладанието си. Дори успя да отвърне на погледа му с хладна цивилизованост и дори не трепна, когато той не направи опит да прикрие усмивката си. Нямаше значение дали я размива или целува. Бракът ѝ щеше да бъде брак по сметка, по взаимна изгода, независимо дали щеше да завърши с неговото присъствие в леглото ѝ или не. Тя знаеше още преди да му предложи, че е прибързан и малко невъздържан, самоуверен и дързък. Разбираше потребността на мъжката му гордост да се изяви, особено след като тя узурпира типично мъжката роля по искане на ръка. Не биваше да се изненадва и от претенциите му за съпружеските му права само за да докаже кой е господарят в брака, без значение чии са парите.

Ала той щеше да я спаси от Люсиен. Катрин го осъзна напълно, докато съдържателят ѝ показваше голяма чиста стая. Навярно капитанът бе поискал тя да остане тази нощ тук, подтикван от собствените си тайни страхове — например да не би бъдещата му богата съпруга да промени решението си и да откаже да се омъжи за него. Но поне бе така учтив да го представи в благоприятна за нея светлина. По този начин Люсиен нямаше да осуети плановете ѝ, защото те щяха да бъдат изпълнени, преди той дори да научи какви са.

Мъжете ги оставиха пред вратата. Капитанът лепна учтива целувка върху ръката ѝ с блеснал поглед, от който тя се изчерви отново.

— Лека нощ, сър — произнесе твърдо тя, затваряйки вратата под носа му.

После дочу приглушения му смях, докато се отдалечаваше. Изгодата, напомни си тя, не забравяй изгодата.

— О, мадам — въздъхна Бърди, — дано знаете в какво се забърквате.

„Вече не знам“ прошепна едно нервно гласче в главата ѝ.

— Не се тревожи, Бърди — беше отговорът. — Всичко ще бъде наред.

СЕДМА ГЛАВА

На сутринта Катрин стана рано. Облече отново светлокафявата рокля; коприната бе леко намачкана въпреки усилията на Бърди да я приглади с ръце върху масата. Ханджията беше изпратил табла със закуска, също гребен, четка и малко портокалова вода. Бърди овлажни косата ѝ и разреся всички къдрици, които Мама настояваше да носи, но след това се наложи просто да приберат косата в обикновен кок на тила. Косата ѝ, макар блестяща и гъста, беше безнадеждно права и обикновена. Катрин пръсна малко от портокаловата вода зад ушите си, благодарна, че ако не друго, поне щеше да мирише приятно, и слезе да се срещне с жениха си.

Джерард изглеждаше свеж, красив и зашеметяващо мъжествен в червения си мундир и високите, лъснати до блясък ботуши. Докато тя слизаше по стълбите, той се подписваше в регистъра. Вдигна очи към нея и я погледна под кичура тъмна коса, паднал над веждите му. Сините очи проблеснаха, когато ѝ отпрати една бърза усмивка. Катрин нямаше какво да стори, освен да кимне в отговор. Олеле, боже мой! Вече си имаше бодигард. При вида на толкова привлекателния на дневна светлина свой пазител, току-що гладко обръснат, облечен в безупречната си униформа, краката ѝ се подкосиха. Беше почти невъзможно да повярва, че този мъж, този елегантен, мъжествен син на едно от най-старите и благородни семейства в Англия, щеше да се ожени за нея. Сигурно е абсолютно отчаян и се нуждае от пари, повтори си тя, очаквайки го да плати на съдържателя. После той прекоси помещението и се приближи.

— Добро утро, скъпа — поздрави и се поклони Джерард.

— Добро утро, сър — отвърна с реверанс тя. — Вярвам, не сте загубили самообладание.

— Ще се наложи да направите нещо повече, за да изгубя самообладание — отвърна той. — Закусихте ли вече?

Катрин кимна. Чашата чай ѝ бе напълно достатъчна.

Той надяна ръкавиците и си сложи шапката, наклони небрежно глава и галантно ѝ предложи ръката си без повече думи. Като си повтори да не се държи като гъска, Катрин сложи ръка върху китката му и го последва навън. В двора един кочияш скочи от капрата на каретата.

— Добър ден, мадам — поздрави, смъквайки шапката си, докато отваряше вратата на каретата. Капитанът настани първо нея, сетне Бърди и накрая седна и той.

Бърди се сви на седалката близо до господарката си и загледа мъжа срещу себе си със свити от подозрения устни. По-късно Катрин щеше да ѝ напомни да проявява повече уважение, но днес бе толкова развълнувана, че остави нещата на самотек. Джерард само се усмихна.

— Надявам се, че спяхте добре.

— Да — беше отговорът на Катрин.

— Поносимо — изсумтя и Бърди.

— Ако имах начин да се свържа с вас, щях да ви обясня по-рано как ще постъпим, за да се подготвите.

— Снощи вече ми обяснихте всичко напълно логично — уточни Катрин. — Трябваше сама да помисля за това.

И отново онази негова лека, възбуждаща, нервираща я усмивка.

— Но вие не можехте да знаете какво ще бъде моето решение! Представяте ли си колко неловко щеше да се получи, ако бяхте дошли тук с багажа си, а аз откажа.

— Имахте това право — намеси се Бърди, мърморейки под нос.

Катрин бе готова да се закълне, че не гневът, а тревогата я правеха така сприхава. А с хумора и остроумните си забележки той не допринасяше много за атмосферата. Катрин не бе особено умела в разговори от този род. Затова се чувстваше бавномислеца и глупава и инстинктивно се опита да го прекъсне.

— Ако искате да падна в краката ви от благодарност, капитане, напразно ще чакате — заяви с ледено спокойствие тя. — Не мисля, че това споразумение не ви е изгодно.

— Напротив, ще извлека огромна полза от него.

— Ползата ще бъде и за двама ни — добави остро тя. Той срещна погледа ѝ за миг и отново се усмихна. Гледаше я по начин, който я накара да се замисли върху думите на Бърди от снощи — бил измъквал от нея всичките ѝ тайни без никакво усилие. Когато я гледаше по този

начин, се чувстваше най-голямата тъпачка. За него тя беше особнячка, чудачка, антикварна рядкост, а на нея това не ѝ харесваше.

За нещастие, нямаше никаква представа как да промени положението. Обърна глава, за да погледне през прозорчето, и в този момент каретата намали ход и спря.

— Пристигнахме ли вече? — възкликна Катрин. — Но защо? Можехме да извървим толкова кратко разстояние и пеша!

— Леля ми щеше да ми издърпа ушите, ако накарам булката си да върви до църквата в сватбения ден — отвърна бъдещият ѝ съпруг. Той отвори вратата и слезе, помогна на Бърди, а после и на Катрин. Докато стоеше до него, отново взе ръката ѝ и тя го погледна.

— Последен шанс, любов моя — промърмори той. — Готова ли сте? След това, нали знаете? Докато смъртта ни раздели.

Бъдещето се мерна пред нея — ослепително, застрашително, неизвестно. Можеше да бъде хубаво или ужасно, но така или иначе тя го бе избрала. Измъкна ръката си от неговата и отговори смело:

— Да.

Катрин прихвана мантията около тялото си и тръгна към малката църква; капитанът я следваше. Викарият ги очакваше широко усмихнат и всички влязоха вътре. Катрин се чувстваше неспокойна и някак си развълнувана, Бърди изглеждаше мрачна, а капитан де Лейси бе прекалено спокоен и безгрижен.

Церемонията, повече от кратка, поднесе две малки изненади. Първата дойде в началото — влезе жената на викария, за да бъде свидетел, и подаде на Катрин букет от едва отворили се розови пъпки; все още бяха съвсем свежи и по листенцата им имаше капчици роса. Катрин започна да ѝ благодари развълнувано, а жената се наведе, за да прошепне в ухото ѝ, че букетът бил от младоженеца; изпратил го рано сутринта. Катрин погледна към него изпод мигли, чудейки се как да разбира този жест, но той не ѝ обърна внимание, защото говореше тихо с викария.

Втората изненада дойде почти в края на церемонията. Свещеникът помоли капитана да ѝ сложи пръстена. Катрин очакваше обикновен скромн пръстен или никакъв. Вместо това той надяна на пръста ѝ красив златен пръстен. Тя дори нямаше време да го погледне и викарият ги обяви за съпруг и съпруга. Новият ѝ съпруг я погледна с немирната си дяволита усмивка и за миг Катрин си помисли, че ще я

целуне, както направи снощи, но този път пред Бърди, викария и жена му. Затова се стегна, готова за изпитанието, но се оказа, че той вече се бе обърнал, за да се здрависа с викария. Тогава тя изпусна леко въздуха, който бе задържала, едновременно облекчена и разочарована.

Бърди се размърда и я целуна по бузата.

— Желая ви много радост, мадам — продума с треперещ глас тя. — От все сърце, скъпа моя.

— Благодаря ти, Бърди! — Катрин стисна ръката ѝ. — Дължа ти страшно много за помощта да го осъществя.

Камериерката отправи подозрителен поглед към капитана.

— Дано ви донесе спокойствието, което търсите, а не... — Млъкна и поклати глава. — Поне ви поднесе подходящ пръстен.

— И цветя. — Катрин вдигна букета. — Не го очаквах. — После вдигна ръката да разгледа пръстена. Представляваше деликатно гравирани виещи се лози, преплетени с цветя и листа. Отправи още един скрит поглед към мъжа, който го сложи на ръката ѝ. Беше висок и красив, благороден — засега, и дори внимателен и грижовен. Може би щяха да се опознаят достатъчно добре, за да почувстват привличане, дори любов. Може би с времето бракът им щеше да се промени и да разцъфти от брак по сметка и взаимна изгода, предизвикан от нуждата на всеки от онова, което имаше другият, в нещо по-добро. Може би...

Викарият ги придружи до църковната канцелария, за да ги впише в регистъра. Капитанът написа името си със замах и подаде писалката на Катрин. Тя погледна първо неговото име — Джерард Филип Франсис де Лейси, преди да се подпише под своето. До неговия енергичен подпис нейният изглеждаше малък и незначителен. Точно както всичко останало в нашата двойка, помисли си с въздишка тя.

Той я наблюдаваше и когато остави писалката, я дръпна настана. Бърди направи опит да ги последва, но Джерард ѝ отправи достатъчно красноречив поглед и тя се спря на средата на крачката. Погледна разтревожено Катрин, която поклати глава. Сега той беше нейният съпруг и имаше право да говори с нея. Затова най-добре щеше да бъде да свикне по-бързо с това, както и Бърди.

— Сега ни предстои отидем на площад „Портман“ — каза ѝ той. — Там ще си съберете багажа и ще се разпоредите какво да направят с вещите, които няма да вземем с нас. Не разполагаме обаче с много време. Досега трябваше да съм заминал.

Тя кимна.

— Разбирам. Няма да се бавя много.

— Очаквате ли лорд Хау да направи сцена?

Катрин преглътна с мъка.

— Не знам. Много е вероятно. Ако майка ми е там, обзалагам се, че тя ще го направи. — Погледна го в очите. — Съжалявам...

Той се разсмя.

— Не съжалявай, любов моя. Нямам нищо против сцените и скандалите. Аз също съм способен да ги правя, при това перфектно. Просто исках да знам какво да очаквам. Всичко ще бъде наред, нали? — Все още усмихнат, повдигна главата ѝ и я целуна по устата. Целувката беше нежна и лека, но накара кръвта ѝ да заври също както и снощи.

След миг той си вдигна главата, а тя почти залитна и щеше да падне върху него. Джерард я хвана и притисна към себе си съвсем естествено, но Катрин се извъртя, объркана и уплашена от нехарактерната за нея липса на хладнокръвие.

— Брачните ви свидетелства, милорд, милейди — произнесе зад нея викарият. Тя се обърна и успя да се усмихне. Мъжът също ѝ се усмихна широко, както правеше цялата сутрин. Капитанът сигурно му бе разказал някакви глупости относно този брак или човекът просто си беше усмихващ се глупак.

Съпругът ѝ протегна ръка и взе двата листа хартия; подаде единия на Катрин.

— Лорд Хау сигурно ще иска доказателство — промърмори той, сгъна хартията, без да я прочете, и я пхна в мундира си.

Катрин хвърли поглед върху брачното свидетелство. Катрин Хау, вдовица, трийсетгодишна... Джерард де Лейси, ерген, двацет и осем годишен. О, боже! Лицето ѝ се зачерви, тя бързо сгъна листа и го пхна в джоба на мантията си. Беше цели две години постара от него!

— Готова ли сте, лейди Джерард? — попита съпругът ѝ, протегна ръка и ѝ намигна.

Сега вече беше лейди Джерард де Лейси, а не виконтеса Хау. Първият ѝ съпруг никога не ѝ беше намигвал и, макар Катрин да си напомни, че този брак няма да бъде изпълнен с повече любов от първия, по лицето ѝ все пак се промъкна колеблива усмивка. Когато ѝ

намигна, изглеждаше немирнен като хлапака, когото помнеше. Тя сложи ръката си в неговата.

— Да, капитане.

Той я придърпа отново близо към себе си и се наведе.

— Джерард — прошепна в ухото ѝ. — Освен ако не искаш да изпълняваш заповедите ми като кавалерист.

— Това наистина не е необходимо — прошепна в отговор тя.

Пръстите му стиснаха нейните.

Катрин си пое дълбоко въздух. Очевидно той бе твърдо решен да продължи да играе този фарс на интимност.

— Много добре, Джерард.

Произнасяйки името му почувства нещо вкусно и опасно върху езика си. Приличаше на целувката му. Погледна в неговите смеещи се сини очи и се зачуди дали все пак не бе направила ужасна грешка.

ОСМА ГЛАВА

Според Джерард новата му съпруга бе толкова силно притеснена, че щеше да припадне от напрежение, докато каретата ги отнасяше към площад „Портман“. Стискаше преплетени пръсти в скута, устата ѝ бе като тънка линия и той се питаше дали откакто напуснаха църквичката въобще е способна да се движи или да помръдне, освен да диша. Камериерката ѝ пък, обвита във враждебността на воин преди битка, в комбинация със закръглената ѝ зле облечена фигура, изглеждаше най-малкото чудато. Той недоумяваше от какво се боят и двете, каква конфронтация очакват, но реши, че не го интересува. В джоба му шумолеше законното, неопровержимо доказателство за брак и ако лорд Хау имаше някакви възражения по въпроса, с радост щеше да пусне скъпите адвокати на брат си Едуард срещу него. Мисълта за брат му го накара да се поколебае. Всъщност бе редно да заведе Катрин в Дърам Хаус, да я представи на Едуард и вероятно дори да я покаже на Чарли. Леля Маргарет щеше да бъде сърдита и ядосана, задето не е завел Катрин на чай при нея, защото засега тя бе единствената роднина жена в семейството. Тези посещения щяха да изядат остатъка от деня. Това обаче бе най-малкото зло; по-вероятно щяха да донесат други неприятности. Едуард положително щеше да го подложи на инквизиция заради този светкавично неочакван избор на съпруга, така че бързо отхвърли идеята. Притискаха го по-важни задачи, а възможността писмено да осведоми братята си за промяната в семейното си положение оставаше открита.

Джерард отново погледна новата си съпруга и почувства мощна и спокойна вълна на задоволство. Искаше богата жена и вече я имаше. Това го освобождаваше напълно от тревогите за личните му финанси и му позволяваше да се посвети изцяло върху разследването, чрез което да опази мястото на семейството си в обществото. Каквото и друго да се случеше, поне бе осигурил собствената си кариера и дом. Все още възнамеряваше да открие подлеца, изнудвал баща му и застрашаващ него и братята му, но вътрешно крещеше победоносно. Вярно, нейното

семейство идваше от средите на търговското съсловие, но това въобще не го интересуваше, тъй като богатството ѝ напълно компенсираше този факт. Тя не бе главозамайваща красавица, но беше интелигентна и с бърз ум, а не някоя срамежлива теменужка или тъпа куха патка. Външно изглеждаше суха и мрачна, ала в един момент снощи, когато я целуна, си помисли, че навярно ще бъде повече от приятно да разтопи ледената ѝ черупка. В тази жена имаше страст и жар, скрити дълбоко и потиснати, а най-вероятно оставени недоразвити. Не му се вярваше старият лорд Хау да е бил отдаден изцяло на жена си, след като е бил много по-стар от нея и се е интересувал единствено и главно от парите ѝ. Джерард също се бе оженил за нея заради парите, но възнамеряваше да открие нещо повече в този брак. И не на последно място неоткритата и недокосната сексуалност на новата си съпруга, ако бе възможно.

Докато си мислеше как ще я научи на всички еротични умения (според него тя нямаше абсолютно никаква представа как се доставя радост на един мъж, но той щеше да ѝ покаже какво обичаше най-много), усети, че каретата спря. Жените седяха безмълвни. И двете изглеждаха мрачни и нерви, като новобранци, изправени пред първата си битка. Джерард се зачуди какво ли чудовище щеше да се изправи пред тях в лицето на Люсиен Хау.

Или по-скоро какво чудовище щеше да срещне той.

Така или иначе това беше негова грижа. Именно поради тази причина Катрин бе дошла и му бе направила право, смело и откровено предложение. Той бе нейният рицар, сър Гауейн^[1] пред дракона лорд Хау. И така, готов за битка, слезе от каретата, оправи си мундира, накриви шапката под съответния ъгъл и галантно подаде ръка на младоженката.

— Ще вървим ли, скъпа? — попита с уверена усмивка.

Ръката ѝ, леденостудена, замръзна в неговата. Тя се опита да я измъкне, щом краката ѝ докоснаха паважа, но той продължи да я стиска здраво. Наведе глава и произнесе нежно:

— Не показвай страха си. Имаш пълно право и титла да се омъжиш по свой избор за когото си искаш. Той не може да ти направи нищо.

Тя му отправи поглед, изпълнен със съмнение, но кимна и пъхна по-уверено ръката си в неговата. Двамата извървяха заедно няколкото

стъпки до дома, от който Джерард вече дочуваше глъч и врява.

Наложи се да почука три пъти, преди някой да дойде до вратата. Най-накрая един объркан и изплашен прислужник отвори и ги погледна ококорено.

— Да, сър? — попита без дъх той.

Очите му се спряха върху Катрин и замръзна като изплашена до смърт сърна.

— Лорд Хау вкъщи ли е, Харди? — попита го тя.

Джерард остана силно, но мълчаливо възхитен от спокойния ѝ тон.

— Д-д-да, милейди — устата на прислужника остана отворена.

Все пак успя да се окопити и отстъпи назад, та новодошлите да влязат. Джерард му подаде шапката си и пое от нея мантията ѝ, вслушвайки се в звуците на къщата.

Прислужникът очевидно не знаеше какво да прави; колебаеше се, гледайки ту Катрин, ту стълбището.

— Ще почакаме в дневната — заяви му тя и направи лек жест. — Съобщи на лорд Хау.

— Да, мадам — отвърна лакеят с облекчение. Втурна се нанякъде, а Джерард последва жена си в скромна, но елегантна дневна. Тя бледнееше пред разкоша на Дърам Хаус — фамилната къща на семейството му в Лондон, но все пак той оцени разходите, направени за нея. Хау се бе възползвал добре от парите на Катрин, без да прави икономии.

— Сигурно е много ядосан — произнесе почти шепнешком тя.

Джерард сви небрежно рамене.

— Нас не ни интересува какво мисли той.

Върху лицето ѝ се върна лека руменина и тя кимна. Джерард обаче констатира, че тя все още е неспокойна. Затова плъзна ръката си около кръста ѝ и я придърпа към себе си. Тя се подчини неохотно, сякаш се чувстваше неудобно в тази поза, но когато той повдигна брадичката ѝ, за да го погледне, в очите ѝ се четеше само молба. Той се усмихна.

— Не се тревожи — прошепна. — Всичко ще бъде наред.

— Надявам се.

Ала напрежението не изчезна от лицето ѝ и той се раздразни. Тя би трябвало да вярва, че ще се справи. Стана му малко неприятно,

защото не показваше ни най-малко доверие в него, като поне успокои дишането си.

В този миг вратата се отвори със замах, един мъж влезе в стаята и рязко спря.

— Катрин!

Тя се стресна и се опита да отстъпи, но Джерард я спря, като стегна хватката на ръката си около нея. Нямаше причина Люсиен Хау да не разбере още в първия миг, че сега тази жена му принадлежи.

За миг изражението на Хау се промени от шок в ледено, вбесено разбиране.

— Катрин — започна отново той, сега гласът му беше крехък. — Колко хубаво, че се върна вкъщи, след като с изчезването си изплаши всички ни безмерно. Майка ти полудя от тревога.

— Вината е само моя, сър — намеси се Джерард преди тя да успее да проговори. — Отказах да я пусна, защото можеше да промени решението си и никога повече да не я видя.

Погледът на Хау скачаше от единия към другия. Очевидно се досещаше какво се бе случило.

— Разбирам.

Катрин се размърда под ръката му и този път Джерард я пусна.

— Съжалявам, задето причиних такива тревоги, Люсиен. Но имам новини. — Тя се поколеба, погледна бегло Джерард с крайчеца на окото си и продължи: — Много хубави новини. Позволи ми да ти представя капитан лорд Джерард де Лейси... моят съпруг.

Един мускул на челюстта на Хау се сви, докато я гледаше убийствено. Беше хубав мъж, с къдрава руса коса, сресана назад над високото чело, и пронизващи сини очи. Дрехите му, пуритански и аскетични като стил, бяха от високо качество. В излъчването му обаче нямаше доброжелателност или добродушие и той изглеждаше толкова мил и сърдечен, колкото ръжена за огнището. Лейди Еклестон бе съвсем точна в характеристиката си за него. Беше олицетворение на надутите колосани задници, които Джерард мразеше, така че инстинктивно се приготви за битка.

— Ти си омъжена?!

Прозвуча сякаш отхапваше с мъка всяка дума.

Джерард се усмихна широко.

— От тази сутрин! Трябваше, естествено, да отделим повече време, да има повече тържественост, но аз настоявах упорито и Кейт се съгласи с мен.

Говорейки, той взе ръката ѝ и усети трепването, когато я нарече с това галено име. Намигна ѝ и притисна кокалчетата към устните си.

— Аз съм по-скоро нетърпелив, докато тя е разсъдливата.

— Джерард — намеси се тя със същия спокоен и равен глас, — позволи ми да те представя. Това е лорд Люсиен Хау, племенник на починалия ми съпруг.

— За мен е удоволствие, сър.

Джерард направи поклон. Хау също, но съвсем лек.

— Дойдох да събера вещите си — продължи Катрин. — Съпругът ми има работа извън града и скоро трябва да сме на път. Съжалявам, че всичко е толкова внезапно.

— Да — процеди през зъби Хау. — Предполагам.

— Бих искала да видя мама преди да тръгнем. Тя тук ли е?

Хау кимна. Катрин някак си се отпусна върху ръката на Джерард; той се учуди дали осъзнава, че до този момент се бе притискала силно към него. Царственият ѝ маниер обаче не издаде с нищо промяната в настроението.

— Позволи ми да я потърся — обърна се тя към него. — Бих искала да те представя и на нея.

— Разбира се, скъпа. Нямам търпение да се запозная с майка ти.

Катрин кимна и излезе. Хау мълчаливо я изпрати с поглед и затвори вратата след нея. Прекоси стаята към Джерард със скръстени на гърдите ръце.

— Ще ви съдя за нанесени щети.

— Щети? — Джерард се престори на изненадан. — За какво?

— Прибързана сватба, без да уведомите дори семейството на младоженката. Как смеете да ни измамите по този начин?

— Тя не ви е дъщеря. Чудя се дали думите ви се отнасят за нея — една вдовица на пълнолетна възраст и никаква кръвна връзка с вас. И какви, извинете, са вашите загуби?

Хау присви очи.

— Де Лейси... хм... да... Чувал съм това име. „Дилемата Дърам“.

Джерард изруга на ум, но запази усмивката върху лицето си и махна небрежно.

— О, четете жълтите парцали. Много забавно, нали? Какво ли не измислят хората.

— Всички говорят само за това. — Хау се приближи бавно, изучавайки го през присвитите си очи. — Затова сте се оженил за нея — просъска той. — Много умно, Де Лейси. Много умно.

— Вие нямате ни най-малка представа защо се ожених за нея, а и едва ли ще разберете, ако ви кажа — отвърна студено Джерард. Осъзна, че му се иска да го удари с юмрук право в перфектно оформения нос, затова притисна юмрука си към бедрото. — Но ви уверявам, че е истина. Онези, които Бог е събрал заедно, нищо и никой не може да раздели... и така нататък. Знаете го, нали?

— Вие търсите пари толкова отчаяно, колкото и аз — подсмихна се Хау, но хуморът му беше горчив и злобен. — Всички знаят, че до края на сезона ще бъдете обявен за незаконороден.

Джерард оголи зъбите си в усмивка.

— Искате ли да се обзаложим?

Хау само се усмихна с превъзходство. Самодоволно, но същевременно вбесен.

— Това ми напомни нещо — продължи невъзмутимо Джерард. Нямах да завърти ножа в плътта на Хау, но нямах нито колебания, нито угризения да го стори. — Аз, естествено, се запознах със собствеността на жена ми и адвокатът ѝ спомена, че има запис на заповед срещу вашето имение. Вие не сте чел условията в заповедта? — Погледът на виконта стана убийствен. — Не, нали? Добре, имате много време. Господин Тайръл вметна между другото, че досега не са направени никакви плащания, но вие положително веднага ще поправите тази небрежност. Доколкото разбрах, въпросната защитна клауза представлява доста голямо парче земя от вашия имот, а то ще стане мое, както се подразбира. — Той отново се усмихна. — Няма да ми бъде приятно да разбия или опустоша такова старо и почтено имение, повярвайте ми.

— Това не се издържа! — кипна Хау и лицето му потъмня като градоносен облак. — Много добре знаете какво ми сторихте!

В някои моменти Джерард силно се радваше, задето е пораснал доста по-висок от среден ръст. Сега той скръсти ръце и погледна

отвисоко другия мъж.

— От всички, които бихте обвинили за положението си, аз вероятно съм последният в списъка, а Катрин е още по-надолу. За мъртвите или добро, или нищо. Човек не бива да говори лошо за тях, но вашият чичо наистина не ви е направил услуга.

— Катрин имаше задължение — изплю думите Хау, — което очевидно е предпочела да пренебрегне.

— Какво задължение би могла да има тя към вас? — Усмивката на Джерард се стопи. — Сега нейните задължения са мои, а моите — нейни. Надявам се всички да го запомнят.

Хау не успя да каже нищо, защото Катрин отвори вратата и влезе, последвана плътно от много красива жена. Дори и подготвен след предварителното проучване, направено чрез лейди Еклестон, Джерард остана поразен от деликатните ѝ фини черти. Едва се съдържа да не погледне инстинктивно към дъщеря ѝ — своята съпруга. Двете изглеждаха абсолютно различни, нямаше нищо общо между тях, макар да бяха майка и дъщеря.

— Мама, позволи ми да ти представя съпруга си, капитан лорд Джерард де Лейси — продума тихо Катрин. — Сър, това е майка ми, госпожа Холенбрук.

Джерард направи дълбок поклон пред тъща си. Отблизо човек можеше да види бръчките около устата и очите ѝ, но това бе единственият белег и доказателство, че е достатъчно възрастна, за да има толкова голяма, дъщеря. Косата ѝ приличаше на блестящо злато, подредено в лъскави къдрици според последната мода. Кожата ѝ, нежна, чиста и бледа, приличаше на нов порцелан. Очите ѝ бяха кристално бистри и сини с дълги плътни мигли; вероятно единственото това дъщеря ѝ бе наследила от нея, помисли си Джерард, макар очите на Катрин да бяха по-тъмни. Фигурата на госпожа Холенбрук беше безупречна и тя цялата излъчваше онзи шик, който липсваше на дъщеря ѝ.

Очите на госпожата се разшириха още повече и станаха като чинии, когато ги спря върху него.

— О, мили... Боже — произнесе тя със звънлив като сребърно звънче глас. — Каква изненада... и какво удоволствие да се запозная с вас, сър!

— И аз с вас, мадам.

— Трябваше да ме запознаеш по-рано — обърна се тя с укор към дъщеря си. — Разбрах, че вече сте женени.

— При това щастливо, госпожо Холенбрук, макар да не бяхме съвсем коректни. — Той погледна топло Катрин, която го наблюдаваше без следа от усмивка. Изглеждаше мрачна и сериозна. Човек би се усъмнил дали е щастлива, макар че всъщност тя беше инициаторът на този брак. — Хайде, Кейт, не бъде толкова строга с мен — добави той, опитвайки се да покаже покаяние, докато всъщност искаше да вдигне ръце от гняв и раздразнение. Не можеше ли поне малко да се преструва? — Приемам всички обвинения за непоносимата скорост, с която се разви нашата връзка. Ще ни простите, нали, мадам?

Майка ѝ се обърна изненадана към нея.

— О, небеса! Катрин! Той е поискал да се ожени за теб?

— Разбира се — намеси се студено Хау. — Той е един от синовете на Дърам, мадам.

— Боже! — Лицето ѝ направо светна от задоволство. — Синовете на херцог Дърам! Трима от най-видните ергени на Англия!

— Не за дълго — промърмори ехидно Люсиен Хау.

— И единият от тях е поискал моята Катрин! — Госпожа Холенбрук се обърна сияеща към Джерард, пренебрегвайки напълно забележката на Хау. — Е, аз бих се надявала на първия и най-големия, но вие сте много хубав мъж.

Той пренебрегна комплимента, отправен към него, защото вниманието му бе заето с Кейт. Харесваше му името, което ѝ даде; щеше да се наложи да свикне с Кейт, вместо с Катрин. Тя стоеше мълчаливо до майка си. Изражението ѝ сякаш показваше удивление, че някой въобще е поискал да се ожени за нея, пък бил той и от фамилията Дърам. Сякаш не беше тук, не присъстваше. Сякаш за нея това беше нещо обикновено и тя бе свикнала да се дистанцира в някакъв друг свят. Той леко се намръщи. Една майка със сигурност би трябвало да мисли повече за детето си.

— Благодаря ви, госпожо Холенбрук, но след като съпругата ми е предпочела мен пред братята ми, аз мога да бъда само доволен — отвърна той. — Освен това аз съм най-високият от всички, трябва да го знаете.

Тя се разсмя.

— О! И дяволски очарователен при това, както виждам. Добре! Наистина е шок, но вие сте добре дошъл в нашето семейство. Всички очаквахме моята мила Катрин да се омъжи за Люсиен, затова моля да простите известното разочарование от негова страна.

Джерард се усмихна.

— Разбира се. На негово място и аз бих се чувствал отчаян и ограбен, ако я бях загубил. Бъдете спокойна, ще ценя удивителния си късмет до края на дните си.

— Мама, трябва да си събера багажа — обади се тихо Катрин. — Капитанът има работа извън града и тръгваме още днес.

— О, не! — Очите на майка ѝ станаха съвършено кръгли. — Напускате града? Но вие не можете да тръгнете! Трябва да направим сватбена закуска... Катрин, с какво си облечена? И косата ти е просто ужасна! Люсиен, скъпи, нареди да донесат чай, така ще успеем да се опознаем с моя нов зет по-отблизо. Катрин, качи се веднага горе и се преоблечи в нещо по-шик!

— Това е най-хубавата ми рокля, Мама — отговори тя. Майка ѝ премига и загледа роклята, все едно никога досега не я беше виждала. — И наистина ще се преоблека, но за път.

Очите на госпожа Холенбрук се навлажниха. Тя вдигна театрално ръка към устните.

— Изключено е да тръгнеш — продължи печално и жално. — Как така една майка няма да отпразнува сватбата на дъщеря си? Наложително е да останете поне една нощ. Ще изпратим съобщение до всички вестници! Моята дъщеря се е омъжила за един Дърам! Ще ти трябват сватбени дрехи, рокли, освен това е редно да посетиш известни хора... Представи си само, та това е Дърам! Всеки ще иска да се срещне с теб! Ще ни канят на вечери, на матинета, на късни закуски, навсякъде, и ще бъде неучтиво от наша страна да не приемем поканите. Не, Не! Просто е невъзможно да заминеш преди края на седмицата!

— Но, Мама... — опита се да възрази Катрин.

От окото на майка ѝ потече една сълза, после още една. Изглеждаше естествена, ала Джерард имаше чувството, че госпожа Холенбрук е способна да се разплаче във всеки избран от нея момент.

— Катрин, скъпа, как може да си толкова жестока с майка си? В такъв щастлив момент! Люсиен, длъжен си да ми помогнеш да я убедя

— продължи да нарежда тя.

— Не съм добър в убеждаването — отвърна Хау, все още гледайки убийствено Катрин. Джерард отново се зачуди как издържа на подобен порой от натиск и молби. Вероятно това бе една от причините да се измъкне тайно в тъмнината на нощта, за да му предложи сделката.

— Колкото и да ме боли, скъпа мадам — намеси се той, влизайки още веднъж в нарушение — ние трябва да тръгваме. Изисква го работата ми. Сигурен съм обаче, че в края на този сезон в Дърам Хаус ще има грандиозен бал, за да отпразнуваме събитието. Братята ми ще искат да посрещнат съпругата ми в семейството също толкова топло, колкото вие ме посрещнахте във вашето, а леля ми, графиня Доулинг ще бъде на седмото небе от радост най-после да посрещне още една жена сред нас. Несъмнено ще има много празненства в подходящото време. Ала днес, за мое най-огромно съжаление — той вдигна ръце до устните си, — се налага да кажем „довиждане“. — Обърна се към жена си: — Кейт, скъпа, трябва да тръгваме.

— Аз... да — отвърна тя. — Ще отида да се уверя, че Бърди е събрала всичко.

Той целият засия.

— Отлично. И аз ще дойда с теб.

И излезе от стаята, повеждайки я със себе си въпреки откритото изумление, изписано върху лицето на госпожа Холенбрук и буреносната гримаса на Люсиен Хау.

— Почакай! — спря го Катрин, когато той забърза след нея по стълбите. — Не е необходимо да идваш с мен!

— Никога няма да излезем от тук, ако майка ти продължава със своя начин на убеждаване — промърмори той. — Тази стая ли?

Тя кимна и той влезе през отворената врата близо до стълбите. Стаята беше скромна, с цялата простота, строгост и липса на еlegantност като дневната долу. Госпожа Денис вече ровеше из чекмеджетата на бюрото и погледна изненадано при появата му.

— Ще пътуваме с малко багаж — обясни той на двете жени. — Което не се събере в пътна чанта, ще оставите тук. Ще поискаме да ни изпратят останалото по-късно.

— Моята господарка се нуждае най-малкото от куфар — запротестира госпожа Денис.

Джерард вдигна вежди.

— Една пътна чанта — повтори. — И тръгваме след час.

Жена му го изгледа зашеметена.

— Бърди, ти по-добре събери своите вещи — продума най-накрая. — Аз ще се справя и сама.

— Отлична идея — одобри Джерард. — Една чанта, госпожо Денис. — Тя го изгледа недоволно, но излезе безропотно. Той се обърна към жена си: — От какво се нуждаеш?

Тя се поколеба и отиде до бюрото.

— От бельо.

Той се усмихна при вида на скования ѝ гръб.

— Много добре. — Прибра четката ѝ за коса и гребена от тоалетната масичка и ги сложи в чантата. В стаята имаше много малко вещи. — Това ще го вземеш ли? — Вдигна една книга от масичката пред камината. „Проповедите на Тилотсън“. Опита се да не направи физиономия. Бог да му е на помощ, ако ще трябва да я гледа как чете това всяка вечер.

Катрин взе книгата от ръцете му и я хвърли с трясък обратно върху масичката.

— Не.

— Отлично.

Тя го стрелна предпазливо с поглед и продължи да събира багаж. Купчинка от бял лен потъна в чантата — беше бельото ѝ, разбира се; последваха два чифта обикновени здрави обувки и няколко рокли, всички в тъмни цветове и опростени кройки.

— Не обичаш ли ярките цветове? — не успя да задържи напирания въпрос той. Джерард не се смяташе за денди, но в яркочервения си мундир и бели бричове се чувстваше наконтен като петел в сравнение със съпругата си в нейната кафява рокля.

— Не ми приличат.

Тя пхна дебел шал в чантата. Той, разбира се, беше сив.

— Това не е отговор на въпроса ми. — Огледа я критично. — Червено, по мое мнение, ще ти подхожда много.

Тя рязко вдигна глава.

— Червено?

— Да. Също и синьо. Ще подхожда на очите ти.

— Имам синя рокля.

Тя докосна една толкова тъмно синя, че изглеждаше черна.
— Имам пред вид нещо ярко и красиво — уточни безцеремонно той.

За миг Катрин замръзна; просто стоеше и гледаше в чантата.

— Излишно е да се опитваш да ме направиш по-красива, капитане. Безнадеждно е.

Той прекоси стаята, хвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ, за да разгледа чертите ѝ.

— Ти не си красавица като майка си. Това ли се опитваш да ми кажеш? Е, не се безпокой. Виждам и сам. Ако предпочиташ кафяво, няма да го сваля насила от теб. Но лично за себе си открих колко полезен е малко цвят и действа добре на настроението. Дори ти не пропусна да отбележиш колко елегантен и великолепен изглеждам в червения си мундир. — При тези думи нарочно се изпъчи и върху бузите ѝ се появи лека розовина. Джерард се наведе към нея, лицата им почти се докоснаха. — Може да опиташ, нали? Просто една червена рокля, за да ме развеселиш.

— Може би... — прошепна Катрин.

Той се усмихна.

— Отлично. И името ми е Джерард.

След което я целуна. Имаше намерение целувката да бъде въздушно лека и непорочна, защото наистина трябваше да тръгнат на път. Но тя неочаквано отвори уста и той не устоя да не я опита. И отново почувства онази искрица от страст. Тя не го целуна по най-горещия и пламенен начин в отговор, но нямаше и нищо общо с отпусната парцалена кукла. Почти без да мисли Джерард обви тялото ѝ с ръце и я притисна силно към себе си, при което задълбочи целувката. Почувства напрежението в раменете ѝ и несъзнателно обхвана гърба ѝ, масажирайки го нежно с пръсти. Стегнатите мускули се отпуснаха и тя се разтопи. Нейните ръце на свой ред се заровиха в гънките на ръкавите му и Катрин инстинктивно се надигна на пръсти.

За Джерард това беше достатъчно. Плъзна ръката си по извивката на главата ѝ, за да я задържи така, и превзе устата ѝ. Освен лекия полъх на дъха ѝ, който излизаше все по-задъхано и галеше кожата му, тя не се сепна, нито се уплаши, когато задълбочи целувката с език, плъзгайки го изкусително покрай нейния. Джерард промени позата си, за да докосне с палец брадичката ѝ — тя имаше прекрасна,

мека и нежна кожа и за пръв път той почувства искрено желание да изследва и останалата част от тялото ѝ. Тази жена беше истинско предизвикателство, а Бог знаеше, че той обича предизвикателствата. Но сега тя вече беше негова съпруга — да я целува, да я прегръща, да лежи с него в леглото, да бъде негова и да го отведе до върховете на удоволствието...

Той вдигна глава и я погледна. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха, очите ѝ изглеждаха дълбоки и ясни като лятно небе при залез, а не студени и резервирани.

— Винаги изглеждаш силно изненадана, когато те целувам — промърмори той. — Не ти ли харесва?

Катрин трепна, сякаш току-що бе хваната в ужасно престъпление.

— Аз... не знам.

Той не успя да потисне усмивката си.

— Не се тревожи, любов моя. Ще узнаеш.

Когато се обърна, за да събере още вещи в чантата, видя отражението ѝ в огледалото. Стоеше съвсем неподвижна, после вдигна ръка и докосна колебливо устните си. Очите му се присвиха; за какво, по дяволите, си мислеше? Но в този миг тя забеляза, че я наблюдава, ръката ѝ падна и тя се обърна.

Джерард ѝ хвърли объркан поглед през рамо. Никой разумен мъж не прави грешката да си мисли, че е разбрал или проумял някоя жена, а сега и той беше напълно озадачен и смутен от тази. Тя му предложи да се ожени за нея, но не очакваше да я докосва. Когато той го направи, тя отвърна с радостна готовност — навярно беше срамежлива и неопитна, но в целувката ѝ прозираше бледа следа от копнеж. А щом я пусна, реагира като смутена монахиня.

Добре. Имаха много време пред себе си, за да уточнят нещата помежду си. Днес смяташе да напусне Лондон и да се впусне в издирване на изнудвача, преди подлецът да нанесе още вреди на фамилията и името им. Личните удоволствия щяха да почакаат.

[1] Сър Гауейн — един от големите герои в легендата за крал Артур; син на крал Лот и сестрата на Артур Моргоуз. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Преди да седне в наетата карета, Катрин нямаше никакво време да обмисли по-задълбочено случилото се. Бърди не спираше да се прозява в шепата си и накрая, на около две мили извън Лондон, заспа. Това ѝ даде свобода и време за размисъл. Най-накрая остана сама с мислите си, за да размишлява върху последиците от собствените си действия. Капитанът яздеше край каретата и ако се наведеше напред и протегнеше глава през прозореца, можеше да го види. Направи го два пъти и се отказа. Нямаше причина. Сега вече бе неизменна част от него и той от нея.

Никога досега не бе виждала някой да се справи така успешно с майка ѝ, както го направи той. Когато заяви, че планират да тръгнат само час след като пристигнаха на площад „Портман“, Мама изложи всички доводи, както очакваше Катрин. В почти всички случаи хората, особено мъжете, се трогваха от молбите ѝ и веднага се предаваха.

В противен случай тя започваше да плаче опечалено и тъжно и разтапяше и най-леденото сърце. Капитан Де Лейси обаче накара майка ѝ да се смее (споменаването на разкошен голям бал в Дърам Хаус бе много ловък ход от негова страна) и ги изведе от къщата точно след час. Същата карета, която ги докара от църквата дотук, очевидно бе наета да ги отведе и там, където отиваха. След малко отклонение през Холборн, където господин Тайръл им пожела щастие и надлежно вписа брака им в регистрите, каретата пое на запад, подмина ъгъла на Хайд Парк и напусна пределите на Лондон. Катрин беше сигурна, че е оставила стотици неща, от които щеше да има нужда, а Бърди изглеждаше неизменно ядосана от неговото безапелационно поведение, но младоженката се чувстваше по-скоро облекчена, отколкото притеснена. Както и очакваше, Люсиен не можеше да се сравнява с високия и самоуверен капитан. Новият ѝ съпруг беше истинска природна стихия. И точно като от такава, тя бе отнесена от стария си скован, ограничен и тих живот и попадна в един нов живот, за който нямаше абсолютно никакво понятие.

Беше объркващо и изнервящо. Част от нея все повече се тревожеше, задето се бе омъжила за човек, с когото бяха толкова различни. Най-вероятно никога нямаше да се разберат. Но не можеше да отрече, че друга част не спираше да диша от спотаена надежда. Той ѝ се усмихваше и я целуваше дори когато нямаше нужда да го прави за демонстрация. Нарече я Кейт. Имаше вероятност да се окаже всичко, за което се надяваше, че ще бъде... Веднага след като тази мисъл мина през ума ѝ, Катрин си напомни да не се увлича. Преди всичко бракът им беше сключен по практически причини. Истинското им бъдеше нямаше да стане ясно нито за седмици, нито за месеци. Това щеше да се случи, когато новото положение и първият прилив на благодарност се изпарят и у двете страни. В началото старият Лорд Хау също беше мил и любезен съпруг, без съмнение заради изобилието от пари, които му донесе. За нея щеше да е полезно да си напомня какъв стана той след няколко години: нямаше търпение да тръгне за Лондон без нея, изглеждаше отегчен и нетърпелив, щом тя си отвореше устата.

Километрите се търкаляха. Тръгнаха в ранния следобед, но капитанът не проявяваше никаква склонност да губят време в почивки.

След няколко часа път спряха само за да сменят конете, а Катрин и Бърди получиха възможност да се поразтъпчат и да задоволят другите си нужди.

— Колко дълго предполагате, че ще пътуваме? — попита я Бърди, докато обикаляха из двора за карети, за да се разтъпчат. Изглеждаше малко бледа и изтощена, но поне бе престанала да мърмори недоволно.

— Не знам. — Движеха се по пътя за Бристол, но Катрин нямаше никаква идея накъде са се упътили. Той не ѝ обясни и тя не го попита.

Бърди въздъхна, треперейки, докато се разхождаха.

— За бога, милейди, вярно, той е точно каквото искахте, но определено е човек на действието.

— И слава богу, защото ни беше от голяма полза. Направо не вярвам, че Люсиен ни пусна да излезем от къщата.

— Помнете ми приказката, още не сме свършили с него. Виконт Хау все още не е казал последната си дума.

Бърди притисна ръце към гърба си и простена. Катрин разтърка раменете си, опитвайки дискретно да се протегне. Когато пристигнаха, капитанът изчезна в крайпътния хан. Тя отиде до вратата и го видя да

се смее в компанията на други мъже в салона с халба бира в ръка. Зачуди се как го прави — да се държи така естествено и приветливо със съвсем непознати хора. Беше син на херцог, а говореше свободно с кочияши и селяни и никой не подозираше произхода му. Тя знаеше, че хората я мислят за студена и надменна, но всъщност копнееше да общува и да се смее свободно. Вероятно имаше начин да се научи от него и да не се озовава винаги в най-външната периферия на всяко светско събитие. Надяваше се да успее да открие как, преди да отблъсне напълно новия си съпруг, както се случи с първия.

Тя го наблюдаваше. Появи се някаква келнерка с кошница в ръце, запърха с мигли и завъртя поли, докато я подаваше на капитана. Катрин почувства как стомахът ѝ се сви в очакване на реакцията му, но той просто се усмихна на момичето и допи халбата си, преди да тръгне към вратата, право към мястото, откъдето тя го шпионираше. Затова бързо припна към Бърди. Той се появи на вратата, огрян от късното следобедно слънце, и се присъедини към тях.

— Върнахте ли кръвообращението в краката си? — усмихна се Джерард. — Извинявам се за бързането, но няма как.

— Къде отиваме? — попита Катрин, загрижена за болния гръб на Бърди.

— В Бат — отговори той. — Трябва да намеря един човек там.

— Но Бат е на седемдесет мили!

— Ще спрем за няколко часа през нощта. — Той се върна до каретата, запретната с нова двойка отпочинали коне, и помогна на жените да се качат. Подаде им покритата с капак кошница.

— Извинявам се, но не можем да спрем, за да пием чай. — Намигна ѝ и затвори вратата. След няколко секунди беше отново върху коня си и даваше указания на кочияша. С кимване на главата мъжът подкара конете.

— Да! Добре. — Бърди зарови в кошницата. — Поне е съобразителен и деликатен.

Извади кифли, парче сирене, нарязани парчета студен език, увит в салфетка, круши и буркан с капачка, който се оказа пълен със сайдер — кисел и студен.

— Дори повече от деликатен, Бърди. — Очите на Катрин спряха върху букета от розови пъпки в ъгъла на седалката. Носеше го със себе

си от църквата. Те все още не бяха увехнали. Къде беше намерил рози за толкова кратко време?

— Знам, мадам — отвърна с доста по-мек тон Бърди. — Моля се да бъде повече от това, което сме видели досега.

Катрин замълча. Схвана какво имаше пред вид камериерката ѝ. Тази нощ щеше да бъде първата ѝ брачна нощ. С мъж, когото не познаваше. Устните ѝ потръпнаха, когато си спомни целувката му. Беше нежна и същевременно умела. Освен това каза, че смята да прави любов с нея... Нима още тази нощ? В някоя странноприемница край пътя? Дали щеше да прилича на целувката, изкушаваща и сладка, или щеше да го направи просто защото такъв е редът? И какво трябва да прави тя?

— И това е достатъчно, Бърди — отвърна хладнокръвно тя.

Камериерката не каза нищо повече.

Докато дойде време да свърнат в двора на друга странноприемница, падна здрач. Катрин слезе от каретата, краката ѝ се огънаха и отказаха да я държат. Капитанът, който ѝ подаваше ръка, я сграбчи преди да падне, после я придружи до сградата, придържайки я. Той каза няколко думи на съдържателя и скоро ги заведоха в голяма стая, обикновена, но спретната и чиста; огънят вече гореше буйно в огнището. Помогна ѝ да седне в креслото пред него.

— Чувстваш се уморена и разбита, нали?

Тя кимна, а той я изгледа със симпатия.

— Много съжалявам, мила. Трябва да се погрижа за коня си, но ще заръчам да ти приготвят вана, ако искаш.

Колкото и изкушаващо да звучеше, тя си представи как той влиза, докато все още е във ваната, и поклати глава. Прислугата внесе багажа им в стаята. Естествено, сега бяха мъж и жена.

— Не, благодаря. Ще се измия както обикновено.

— Добре. Ще поръчам вечеря.

Излезе и тя чу гласа му в коридора отвън — нареждаше на съдържателя да донесат гореща вода за нея и богата вечеря с хубаво вино. След като стъпките му затихнаха, Бърди почука на вратата и се шмугна в стаята.

— Време беше да спрем — промърмори тя. — Ще си вземете ли вана, мадам?

— Не тази вечер. Утре ще имаме още един дълъг ден пътуване.
— Катрин забеляза трепването на Бърди. — Помогни ми да се съблека, после можеш да си лягаш. Ще приготвя една табла с вечеря за теб.

— Негова светлост вече го направи — отвърна камериерката. — Току-що, отвън, пред вратата. Уважавам го затова, мадам, той се грижи отлично за вас.

Катрин се усмихна леко, докато жената се отдръпна назад на скованите си крака.

— Значи ще ръмжиш по-малко по него?

Бърди отново изръмжа.

— Щях да го натупам с ръжена, ако не беше се погрижил за вашето удобство след днешното друсане.

— Няма да натупаш с ръжена никого, както не натупа и лорд Хау — остро я смъмри Катрин. Бърди само си приказваше и не би посмяла да изпълни заканата си, но ако капитанът я чуеше, щеше да стане много лошо за камериерката ѝ. Люсиен щеше да я накаже за много по-малко. — Никога не говори подобни глупости.

Камериерката стисна устни и се зае да развързва и разкопчава роклята ѝ.

— Той не е като лорд Хау.

— Не е, разбира се. Това не означава да се самозабравяш, дори когато го няма.

Тя извади ръцете си от ръкавите и Бърди ѝ помогна да се измъкне от роклята. Катрин облече нощницата си, а отгоре сложи халата. Влязоха прислужнички с гореща вода и запалиха по-силно огъня. Стаята много бързо се превърна в уютно и топло местенце. Донесоха и голяма табла с храна. След като се изми и Бърди среса косата ѝ за нощта, Катрин я отпрати да си легне. С притеснено, но благодарно изражение, прислужницата се оттегли.

Катрин седна до малката маса и надникна под кърпата да види какво има в чиниите. Беше гладна, а всичко ухаеше така вкусно.

Капитанът го нямаше от доста време, а тя не съобразяваше какво да прави. Чака дълго, много дълго, но постепенно свиването и бунтуването на стомаха ѝ стана непоносимо. Мина повече от час, откакто излезе. Сигурно щеше да я разбере, ако хапнеше мъничко. Вдигна отново кърпите и подуши ястието.

В този миг вратата се отвори и Катрин изненадано подскочи на стола си. Джерард влезе. Дисагите висяха през рамото му, шапката бе в другата му ръка. Затвори вратата и хвърли дисагите близо до огнището.

— Не си ли яла? — попита, поглеждайки все още покритите съдове.

Тя поклати глава. Той разкопча мундира си. След миг яркочервената дреха висеше на гърба на другия стол, а Джерард вече разкопчаваше жилетката си. Катрин преплети пръсти и скри ръце под краката си. Брачна нощ, брачна нощ, брачна нощ, отекваше като ехо всеки удар на сърцето ѝ.

— Нямаше нужда да ме чакаш — каза той, сваляйки още една дреха от гърба си. — Сигурно си прегладняла и уморена до смърт. Трябваше да се подкрепиш.

Жилетката последва мундира. Той развърза и вратовръзката. Катрин го наблюдаваше през полупритворените си клепачи, докато той се движеше из стаята съвсем спокойно. Извади часовника от джоба си и започна да тършува из дисагите. Изглеждаше толкова голям и мъжествен, дори по-голям и по-заплашителен, отколкото облечен, защото сега виждаше мускулите на шията и ръцете му. Лорд Хау беше елегантен и слаб мъж. Тя не си спомняше някога да бе виждала набола брада върху лицето му, за разлика от тъмната четина, която засенчваше челюстта и слизаше по шията на Джерард де Лейси. И никога през десетте години брак не бе виждала лорд Хау съблечен.

Той забеляза, че го гледа.

— Не си ли гладна? — попита изненадан. — Очаквах да си прегладняла след такъв дълъг ден. Тънка си като тръстика, Кейт.

Тя прочисти гърло.

— Защо ме наричаш така?

Джерард се усмихна.

— Харесва ли ти? На мен ми харесва.

— Никой никога не ме е наричал Кейт. — Като дете баща ѝ я наричаше Кати, но майка ѝ се дразнеше, защото било име на селянка. След дванадесетия ѝ рожден ден баща ѝ спря да я нарича Кати.

— Ако нямаш изрични възражения, ще ми харесва да те наричам така.

Той разкопча най-горното копче на ризата и свали тирантите от раменете. Наведе се над легена и плисна върху лицето и главата си голямо количество вода, която потече по гърдите му на струи и капки. Катрин се опитваше да не гледа, докато се подсушава.

— Е, имаш ли? — попита. Намокреният бял лен на ризата му беше прилепнал към раменете. От енергичното търкане с хавлията косата му стърчеше във всички посоки като кълбо влажни вълни.

— Какво да имам? — едва успя да прошепне тя. Неизвестно защо къдриците в косата му я привличаха неудържимо. Тя едва-едва си позволи да погледне бегло раменете и ръцете му, където мускулите и сухожилията се очертаваха отчетливо под мократа материя.

— Възражения да те наричам Кейт? — Той се тръшна на стола срещу нея и започна да сваля салфетките от блюдата. — Обичам яденето да е горещо. Гладна ли си?

Тя само кимна безмълвно. Той изглеждаше доволен. Първо напълни една чиния за нея, после още една, по-голяма, за себе си. Сипа вино и остави таблата настрана.

— Може ли да ти казвам Кейт? — попита отново и тя осъзна, че я беше питал вече два пъти.

Пое си бързо въздух.

— Разбира се.

— Чудесно — промърмори Джерард. — Кейт.

Двамата се хранеха почти в пълно мълчание. Тя предполагаше, че е благовъзпитано да каже нещо, но поради умората от пътуването, стреса от изминалите няколко дни и нервното очакване на предстоящата нощ, езикът ѝ буквално бе замръзнал и отказваше да се движи. Ядеше механично, вцепенена от мисълта за предстоящите часове. Макар да се хранеше с безупречни маниери, съпругът ѝ също бе изморен и мълчалив като нея. От време на време допълваше чашата ѝ с вино, но не я притесняваше.

Нахраниха се и той позвъни на прислугата да отнесе съдовете. Докато почистят масата и излязат тя държеше ръцете си под коленете. Вратата се затвори и двамата останаха сами. Въздухът сякаш се разреши. Огънят изглежда се бе разгорял още по-силно и стаята изведнъж ѝ се стори много малка. Брачна нощ, брачна нощ.

Капитанът очевидно не страдаше от подобни нерви. Свали си ботушите и се облегна в стола, като протегна крака към огъня, а

главата му падна назад и той въздъхна изтощено.

Сигурно беше изпуснала някакъв звук, защото я погледна.

— Да?

Тя си навлажни устните. Трябваше да каже нещо, различно от онова, за което мислеше, а то бе колко много се е разсъблякъл.

— Имаш дупка на чорапа.

Джерард вдигна крака си. Върхът на палеца му се подаваше през малка дупка.

— О! Ето я! Браг сигурно е пропуснал.

— Твоят ординарец? — попита внимателно Катрин. — Не бях осъзнала, че...

— Пратих го пред нас — обясни той, когато тя замълча. — Моят ординарец. Майстор по организацията и много работоспособен. — Размърда пръстите си. — Освен в кърпенето на чорапи.

— Бих могла да я зашия — предложи тя.

— Благодаря. — Той се размърда в стола и я огледа с изненада. Разчорлената коса падна отново над веждата му. — Ще трябва да се опознаем, Кейт. Винаги си много нервна, когато те погледна.

— Съжалявам.

Тя несъзнателно се изправи и смекчи изражението си.

Джерард въздъхна.

— Няма нужда от това, Кейт. Не се плаши от мен.

Не знаеше какво да каже.

— Не се страхувам от теб. Как бих ти направила предложението, ако се страхувам от теб? Не. Казах ти, че те ценя много високо...

— Между оценяване и привличане има цяла бездна. — Той се изправи, приближи и спря пред нея, като протегна ръка. — Ела тук.

Кейт бавно сложи ръка в неговата и му позволи да я привлече към себе си. Сърцето ѝ биеше оглушително, мускулите ѝ замръзнаха, а тя чакаше, докато той отмести косата ѝ от челото. Ръцете му бяха големи и нежни.

— Няма от какво да се страхуваш — прошепна Джерард. — Аз съм тук, за да те пазя.

— Благодаря.

Трепна и се сви, докато го произнасяше.

Хвана брадичката ѝ и я задържа, докато тя не го погледна в очите. Неговите сини очи бяха замислени.

— Не знам що за човек е бил лорд Хау, но изглежда много се е различавал от мен. Бъди спокойна, няма да те бия, ако не си съгласна с мен, няма да те наказвам, ако говориш онова, което мислиш. И, за Бога, спри да ми благодариш. Ти донесе нещо с безспорна стойност в този брак и времето ще покаже дали си получила толкова много в замяна. — Едното ъгълче на устата му трепна, а очите му заблестяха от смях. — Откъде знаеше, че съм за предпочитане пред Люсиен Хау?

„Например заради факта, че задаваш този въпрос“, помисли си тя, но отговори:

— Нямах никакви съмнения, капитане.

Той я пусна.

— Джерард. Тази сутрин го каза.

Тя се поколеба.

— Джерард.

— Е, така е много по-добре. — Прозя се и протегна ръце над главата си. Таванът не бе много нисък, но можеше да го докосне с дланите си. — Ще си лягаме ли? Утре ни чака още един дълъг ден.

Мускулите ѝ се стегнаха на още по-як възел от преди. Все пак успя да кимне. Съблече си халата и го остави на стола. Покатери се на леглото, постара се да остане от едната страна и се загледа в тавана, докато той се движеше из стаята. Сложи една цепеница в огъня, събу си чорапите и духна лампата.

— Лека нощ, Кейт — промърмори, навеждайки се над нея. Устните му докоснаха леко нейните, прекалено леко и нежно. — Наспи се добре.

— Лека нощ — прошепна тя едва чуто.

Той се обърна по гръб и за миг притихна. След няколко минути дишането му се успокои и задълбочи. На Катрин ѝ се искаше и тя да може да направи същото. Това беше брачната ѝ нощ и, независимо че се почувства истински облекчена, задето той не настоя да прави любов с нея... част от съществуването ѝ нерационално и безразсъдно съжеляваше и тя остана разочарована. Беше казал, че го иска, а сега моментът бе дошъл, но той заспа. Тя бе уморена и изтощена от дългото пътуване, но умът ѝ отказваше да си почине; не и когато този мъж бе така близо до нея, че долавяше топлината на тялото му. Известно време тя лежа и слуша дишането му; в един момент се убеди, че е заспал дълбоко и слезе от леглото.

Стаята тънеше в тъмнина, но луната бе почти пълна. Катрин дръпна тежките завеси и пусна бледата лунна светлина да падне върху леглото и върху лицето на Джерард. Премина тихо през стаята и отново легна до него. Лежеше на една страна и го съзерцаваше. За пръв път имаше свободата да го гледа колкото си иска и го направи алчно, като гладно дете, оставено без надзор с цяла торта.

Той се бе променил много. Но тя никога нямаше да забрави първия път, когато го видя, преди повече от десетилетие. Беше отишла в града сама, за да потърси последния готически роман. Майка ѝ каза да отиде с файтон, но Катрин искаше да разполага с времето си, да се шляе сама, да прочете една-две глави, ако романът се окаже интересен и увлекателен. Дъждът сложи край на тази идея; тя стискаше книгата под пелерината, а все още бе на половината път до къщи. Беше съвсем мокра, подгизнала, бонето ѝ висеше безнадеждно, когато един кон спря до нея и копитата му опръскаха с кал полата ѝ.

— Пррр, стой! — Младият мъж на коня го контролираше с лекота. — Денят е твърде ужасен за разходка, госпожице.

Тя си спомняше колко изненадано го погледна. Беше шокирана колкото от това, че някой бе спрял да говори с нея, толкова и от маниера на ездача. Дори в мрачния дъждовен ден сините му очи бяха ослепителни. Той ѝ се усмихваше весело, в пълен контраст с ужасното време. Някак си колебливо тя успя да кимне и промърмори нещо неразбираемо. Конникът се наведе и ѝ протегна ръка, при което от периферията на шапката му се изля водопад от вода.

— Може ли да ви взема с мен, мис? — попита. — В този дъжд е много студено.

Думите се запечатаха завинаги в паметта ѝ. Той ѝ предложи помощта си толкова галантно, сякаш е градската красавица, а не обикновената, непохватна дъщеря на търговец парвеню, както я нарече веднъж друг млад мъж. А този младеж не бе обикновен, просто любезен човек; Катрин го позна веднага, след като огледа добре лицето му. Синовете на херцог Дърам бяха известни; минаваха за тримата най-видни джентълмени в Съсекс. От време на време Катрин виждаше и тримата в Хенфийлд, но никога не бе говорила с тях. Джентълменът на коня беше най-младият — висок като върлина младеж с прекалено дълга тъмна коса, падаща над веждите му по много привлекателен начин или по-скоро толкова привлекателно, колкото е възможно да

бъде някой, мокър до кости. Той махна с ръка в ръкавица, докато тя продължаваше да го гледа онемяло и тъпо.

— Хайде — повтори с ласкав тон. — Позволете да ви заведа у вас.

Дъждът се стичаше по врата ѝ, ботите ѝ бяха затънали до глезените в калта, а до вкъщи имаше още две мили. Катрин не знаеше какво да каже. Кой би предположил, че такъв красив джентълмен, син на херцог, ще ѝ предложи да я заведе у дома, когато тя приличаше на мокра кокошка, току-що извадена от езерото?

— Нямам нищо против да вървя — отвърна глупаво тя.

Дебелото му палто бе закопчано чак до брадичката и с нахлупената ниско шапка, той бе все пак сух, макар и да се движеше в пороя. Тя изпита неочакван страх да не би, ако приеме предложението му, да докаже, че е пълна идиотка, и това със сигурност щеше да бъде по-лошо, отколкото само да изглежда такава.

Той се разсмя.

— Аз не бих вървял. Не искате да се простудите, нали? Никога не бих си простил, ако ви се случи.

— Не е далеч — възрази несигурно, докато ръката ѝ се вдигна към неговата, но не по нейна воля.

— Значи няма да представлява затруднение. Хайде, сложете крака си върху моя, ето тук, така, стъпете, и хоп, готово.

С почти неестествена лекота той я издърпа на седлото пред себе си. Катрин тромаво запази равновесие. Не знаеше какво да направи — дали да се притисне към него или да стои на разстояние. Той се размърда зад нея и я загърна с палтото си, за да осигури безопасността ѝ. Под палтото тялото му беше топло и сухо и тя почувства как дробовете ѝ почти спират да дишат. Погледна надолу към земята, докато той смуща коня да тръгне. Далеч долу в средата на калната, разорана пътека, където бе стояла преди миг, водата течеше като истински поток.

Божичко! Това сигурно беше сън или вероятно пристъп на заблуда. Тя яздеше пред лорд Джерард де Лейси, завита в неговото зимно палто, а ръцете му я държаха през кръста, за да не падне. Такива неща не се случваха на момиче като нея. Всеки миг щеше да се събуди и да открие, че отново стои, затънала до коленете в калта.

— Надявам се да сте успели да изпълните поръчката, която ви е извела в тази буря. — Гласът му отека като тътен в гърдите ѝ, а дъхът му беше топъл до лицето ѝ. Сърцето ѝ изпълняваше шеметен танц в гърдите.

— Искях само една книга. — Тя се размърда неловко под палтото му. Защо не успя да измисли нещо по-забавно от това? — Беше глупаво да излизам.

— Глупости — отвърна отново със смях той. — Някои неща изискват незабавно действие.

Катрин се усмихна смутено, но благодарно.

— Благодаря, че ще ме върнете у дома.

— Какъв човек би оставил една дама да върви в тази буря?

Един порив на вятъра запокити истинска завеса от дъжд върху тях и Катрин инстинктивно се сви в палтото му, а конят се подплаши и изпръхтя. Ръцете на Джерард я притискаха, докато успя да подчини коня си и за миг тя си представи, че това е прегръдка. Притисна буза към ревера му, вдъхна топлия аромат на шалчето му и една малка частица в сърцето ѝ запърха безнадеждно.

Следващите две мили минаха като едно мигване на очите. Той пусна няколко шеги и добродушни проклетия по адрес на времето. Беше нереално. Тя не усещаше повече нито дъжда, нито студа; чувстваше се принцеса в безопасност, в прегръдката на прекрасен принц — тя, която никой млад мъж никога не бе поглеждал. Портите на къщата ѝ се появиха в мъглата от дъжд и тя почувства леко разочарование, защото всичко свърши.

— Това е моята къща — обърна тя глава към него.

— Тази ли? — Сините му очи я ослепиха, бяха толкова близо до нейните. — Може ли да вляза?

Катрин поклати глава.

— Оставете ме до портата, моля.

Вероятно той разбра, че тя предпочита никой да не я види как язди с него; положително не знаеше защо, но просто кимна и спря коня. Слезе и я свали долу.

— Цяла и непокътната, надявам се — добави отново с усмивка.

Преди да осъзнае намерението му, Джерард хвана ръката ѝ и леко целуна дланта.

— Погрижете се да се изсушите и да се стоплите добре.

Тя кимна, докато той се метна обратно на коня.

— Благодаря — едва успя да прошепне.

Той се наведе към нея и докосна периферията на шапката си.

— Удоволствието беше изцяло мое — прошепна в отговор и ѝ намигна. Сетне подкани коня с цъкане и потегли в бърз тръст.

Катрин остана до портата няколко минути, докато ездачът се загуби напълно от погледа ѝ в плътната завеса от дъжд, без да се обърне назад. Влезе в къщата, ала пулсът ѝ не възстанови нормалния си ритъм; не ѝ помогна и горещата вана, която майка ѝ настоя да вземе. Катрин не каза на никого за своя спасител в дъжда; кой щеше да ѝ повярва, дори да беше го направила? През следващите дни тя подхранваше в мисълта си тайната фантазия как той ще се върне да я намери — да се увери, че не е болна, да я вземе отново на езда, да ѝ каже, че не може да я забрави. Той не го направи никога, разбира се. Тя си повтаряше да не е толкова глупава, но сърцето ѝ наистина се оказа много, много глупаво, станеше ли дума за него.

Джерард де Лейси продължи да живее в спомена ѝ за този дъждовен ден като нещо светло и съвършено. Катрин съзнаваше, че е от много по-ниска класа, за да я забележи мъж като него. Дори когато баща ѝ превърна малкото си богатство в огромно и Мама изрази предположението, че ако Катрин била малко по-красива, при толкова много пари би имала шанса да хване някой от синовете на херцог Дърам, тя знаеше колко нелепо и смешно е всичко това. Не я спря обаче да го наблюдава при всяко ходене до града, ала бе прекалено практична, затова не поддържаше и не таеше напразни и глупави надежди. Старият, овдовял джентълмен виконт Хау представляваше огромен улов за момиче като нея и Мама непрекъснато ѝ го повтаряше. Тя се подчини и изпълни волята на родителите си — омъжи се за лорд Хау. Джерард де Лейси замина да се бие срещу Наполеон, от време на време името му се появяваше във вестниците. Катрин се молеше за него всяка нощ, защото не можеше да понесе ужаса такъв мил, красив и очарователен млад мъж да загине на бойното поле толкова далеч от дома. Молитвите ѝ бяха чути: той се върна цял и невредим в Англия и отново се появи във вестниците, но този път като човек, застрашен да бъде лишен от наследство и изхвърлен от дома си и от класата, където бе роден.

Сега същият този мъж лежеше до нея в леглото като неин съпруг пред Бога и света. С треперещи пръсти тя посегна и докосна кичур от косата му, разпиляна по възглавницата. Гравираният златен пръстен върху пръста ѝ проблесна на лунната светлина. Пръстенът, който той ѝ даде. Неговият пръстен.

Дълбоко в сърцето си Катрин призна, че бе действала така — да предложи брак на един всъщност непознат мъж, защото той беше Джерард де Лейси, а не просто защото се ужасяваше от мисълта да се омъжи за Люсиен Хау. Другите синове на херцог Дърам бяха в положението на Джерард, но на нея дори и през ум не ѝ мина мисълта да направи своето лудо предложение на някой от тях.

Когато го видя, част от здравия разум се върна в нея. Той вече не бе безгрижният младеж, когото срещна преди толкова години, а закоравял в битките войник, пораснал, широкоплещест, силен и далеч по-сериозен, макар през повечето време да се шегуваше с нея и да се смееше. Този Джерард беше дори по-привлекателен от младия, въпреки по-мрачното си и по-съблазнително излъчване. Това я накара да потръпне от удоволствие, защото сега беше неин, и същевременно да се тресе от страх да не би никога да не бъде щастлив с такава като нея, поне не за дълго. Тя нямаше представа как да говори с мъжете, как да флиртува, как да омайва и да съблазнява. Не знаеше как да очарова и да задоволи един мъж в леглото; Хау се задоволяваше, докато тя просто лежеше неподвижно под него и го оставяше да си свърши работата. Катрин се надяваше да се научи, защото сега, когато Джерард бе в леглото ѝ, искаше да го задържи там. Засега той спеше, необезпокояван от нейните желания и страстни надежди, и тя имаше възможност да изследва всяка черта от лицето му — от тъмната вълниста коса, която все още бе паднала на челото му и се къдреше влажна на тила, през изящните скули и чувствената уста, до твърдата, квадратна челюст. Нейният рицар, нейният герой, идеалът за мъж, който бе пазила в сърцето си дузина години. Мъжът, когото бе сънувала. А когато той се оказа в голяма беда, тя сграбчи своя шанс, за да го получи. Съпругът, който я измъкна от хватката на Люсиен и се постара да осигури и запази капиталите ѝ, преди да напуснат Лондон, който я целуваше и спеше до нея, независимо от уверенията ѝ, че това не е необходимо. И с всеки изминал час ѝ ставаше все по-ясно, че не знае абсолютно нищо за него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джерард се събуди в много приятно положение. Намираше се в топло удобно легло, с ръка, праметната през кръста на жена и крак, пъхнат между нейните крака. За малко остана така, плувайки в полубудно състояние върху вълните на задоволството. Усещаше само меките женствени форми, притиснати към него, топлината на кожата ѝ под тънката материя на нощницата, извивката на задните ѝ части, притиснати към слабините му, начина, по който тънките ѝ крака се допираха до бедрото му. Боже, колко беше хубаво да си е пак в Англия и да спи отново в прегръдката на жена. През прекараните безброй нощи в палатка по военни лагери, замръзнал от студ и изморен до мозъка на костите на моменти дори не забелязваше, че е сам.

Но подобно, хм... събуждане бе много приятно. Тя ухаеше хубаво, сладко и нежно като портокалите, които растяха навсякъде в Испания. Той се доближи още по-плътно към нея, вдъхвайки аромата на косите ѝ. Ръката му съвсем естествено докосна гърдите ѝ. Бяха малки, но добре закръглени, а зърната им се втвърдиха под пръстите му. Той небрежно ги притисна с палец, зърното набъбна от възбуда и предизвика тихо ръмжене в гърлото му. Неговата ерекция също нарасна бързо и Джерард се изпъна в цялата си дължина, притискайки се към задните ѝ части. Беше минало много време, откакто бе правил любов с жена при първите лъчи на слънцето, а сега имаше съпруга, която можеше да люби, когато си поиска.

О, да. Това беше неговата съпруга. Мека и податлива, когато бе в прегръдката му, скована и официална, когато не бе. Предизвикателство, на което не бе в състояние да устои.

Притисна устни към тила ѝ, вдишвайки дълбоко тръпчивия цитрусов аромат.

— Добро утро, скъпа.

— Добро утро — прошепна тя.

Сега, вече поразсънен, почувства как сърцето ѝ бие силно под ръката му, как подскача, докато той си играе с гърдата ѝ.

— Надявам се, че спа добре. — Действието му плашеше ли я? Тя лежеше притихнала, но не беше вдървена. Възприе го като желание от нейна страна да свиква с тези неща, а той се чувстваше толкова блажено, че продължи, без да бърза или да насилва нещата.

— Много добре, благодаря.

Джерард се разсмя. По неизвестна причина смехът му предизвика леко напрежение в мускулите на гърба ѝ.

— Толкова си официална, Кейт! Та ние сме заедно в леглото! Отпусни се!

— Да, капитане... Джерард — поправи се бързо тя.

— Е, така е много по-добре. Някой ден, надявам се, първо ще кажеш името ми. — Той се протегна и изпъна тялото си, нарочно търкайки го в нейното. Според него беше малко слаба, но формите ѝ бяха отлични. Скоро (макар и не толкова скоро, колкото му се искаше) щеше да ги изследва на спокойствие. Сега беше женен мъж и не беше нужно да живее като монах. Със сигурност не, когато всичко се свеждаше до това да вдигне нощницата ѝ и да се наслади на удоволствията или на правата, предоставени му от брака. Бяха толкова близо, на една ръка разстояние...

Цвиленето на кон наруши тишината на утрото. Джерард неохотно си спомни къде са и защо са тук. Щеше да има много време да прави любов с новата си жена, когато пристигнат в Бат, но преди това оставаше да изминат почти шейсет мили. Отново се протегна, освобождавайки я неохотно от прегръдката си.

— Колкото и да ми се иска да си полежим тук през следващия час, налага се да тръгваме на път.

— Разбира се.

Катрин не помръдна. Джерард се подпря на лакът и я обърна, за да види лицето ѝ. Тя го погледна, без да се усмихва, тъмните ѝ очи бяха сериозни както винаги.

— Някога ще разбия това твоє високомерие.

Изражението ѝ замръзна.

— Не съм високомерна.

— Нима? — Той нави един кичур от косата ѝ около пръста си. На ярката утринна светлина изглеждаше тъмно руса, като полиран бронз. — Но изглеждаш толкова далеч, сякаш част от теб е на километри разстояние, а другата част, която е тук с мен, е просто търпелива.

Цветът от лицето ѝ изчезна.

— Съжалявам, че изглежда така. Не го правя нарочно.

Той замълча. Тя беше искрено поразена.

— Тогава се усмихни — прошепна Джерард, прокарайки пръст по долната ѝ устна. — Това ще повдигне настроението и духа ми.

Устата ѝ се изви бавно в срамежлива усмивка, въпреки че очите ѝ останаха нащрек. Това я промени неимоверно много. Той се зачуди защо не го прави по-често. Отново се замисли дали лорд Хау не я беше малтретирал или бе злоупотребявал по някакъв начин с нея, или просто бе смачкал духа ѝ, защото е бил много по-стар. Досега не бе срещал толкова сериозна и печална жена като Катрин. По-скоро Кейт. Неговата Кейт.

— Е, сега вече съм готов да посрещна деня — усмихна се той и я целуна леко и бързо по носа. — Да ставаме, милейди!

Отметна завивките и стана от леглото. Престори се, че не забеляза как бузите ѝ се обагриха в червено, когато тя също скочи от леглото и изтича за халата си. В стаята беше хладно, но не студено и той се залови уж да разбутва загасналия огън, за да ѝ даде няколко минути време. След малко погледна през рамо — тя вече се бе скрила зад скрина в ъгъла.

Докато се облече и си направи набързо тоалета, на вратата се почука.

— Добро утро, госпожо Денис — поздрави, след като отвори той.

Възрастната дама го изгледа от главата до петите. Той видя готовността да го нападне, тя обаче само кимна веднъж и също поздрави. Сетне забърза към скрина и изчезна зад него, откъдето веднага долетя забързан шепот. Той довърши връзването на вратовръзката, погледна към скрина с известно раздражение, преди да свие пренебрежително рамене. В очите на такава сдържана дама като Кейт без съмнение изглеждаше нахален и безочлив, но не възнамеряваше да се променя заради нея. Ако е искала друг мъж, да е мислила, преди да му предложи да се ожени за нея. Все още не знаеше защо избра точно него, но след време и това щеше да научи. Джерард беше упорит и настоятелен като самия дявол и искаше ли да научи нещо, рядко се предаваше. Взе си палтото и прибора и последните вещи в пътната чанта, преди да праметне дисагите през рамо.

— Излизам — обяви високо. Шепотът спря. — Тръгваме след час. Ще се погрижа да ви донесат закуска.

За миг настъпи пълна тишина, после Кейт се появи иззад скрина, все още по халат.

— Благодаря, сър. Ще бъдем готови навреме.

Най-накрая осъзна какво го дразни в начина ѝ на говорене. Беше високомерен и хладен, но не заради презрението, колкото заради усилието да го постигне. Тя сякаш предпочиташе въобще да не говори. Говореше нормално само когато я изненадва или шокира; спомни си как реагира на думите му, че ще се оженят на другия ден и иска да имат деца. Реши да обмисли това в бъдеще, но същевременно се запита дали да не я шокира по-често, ако това е начинът да я обърка и извади от равновесие.

Засега само кимна и излезе от стаята. Днес им предстоеше да изминат повече от петдесет мили и той искаше да потеглят възможно по-рано. Поръча закуска за себе си и заръча да занесат една табла в стаята; плати и сметката. Чакаше го съобщение от Браг, когато бе изпратил напред преди два дни, за да осигури къща под наем.

Първоначално смяташе да отседне в странноприемница, но бракът промени намеренията му. След като реши да приеме предложението на Катрин, изпрати Браг да уреди нещата. В края на краищата щеше да бъде доста странно младоженци да отседнат за седмици в хотел или странноприемница. Повечето мъже дори нямаше да поканят съпругата си да тръгне с тях, предвид дългото пътуване и предстоящата работа.

Но той смяташе за правилно да вземе Катрин със себе си. Другата възможност бе да я остави в Лондон — или сама в някоя набързо наета къща под наем, или в Дърам Хаус, натрапена на гостоприемството на Едуард. Джерард не се съмняваше в учтивите маниери на брат си, но идеята не му харесваше. Не искаше да се върне след месец-два в Лондон и да открие, че брат му познава жена му по-добре от него. И освен това идеята да я остави някъде, където Люсиен Хау може да манипулира нея и парите ѝ, бе абсолютно неприемлива. Преди да напуснат Лондон, той изтегли сто паунда от нейните средства, само да се увери, че може да го направи и да установи контрол върху тях. Все още не бе повдигната никаква официална претенция срещу неговата и на братята му легитимност. Едуард

продължаваше да управлява и да контролира сметките на Дърам и никой от тях не чувстваше нужда от пари, но Джерард не се възползва от тази възможност. Всъщност смяташе да похарчи нейните пари, за да ѝ купи нови дрехи в Бат, защото не искаше да я гледа повече в грозната кафява рокля.

Надяваше се тя да намери някакви развлечения в Бат. Преди няколко години той бе живял известно време в този град през отпуска от армията и градът му се стори много приятен. Имаше магазини с луксозни стоки, а това правеше всяка жена щастлива; имаше и добро общество. Досега Кейт бе доказала, че е гъвкава и умее да се приспособява. Той нямаше да бъде в състояние да е постоянно с нея и да ѝ кавалерства, но се надяваше тя да го приеме, както приемаше всички негови решения.

Последното писмо на изнудвача носеше пощенско клеймо от Бат. То стигна до ръцете им след като старият херцог умря. Джерард си представяше каква уплаха би причинило на баща му. Впрочем всички си го представяха, защото Дърам, при цялата си арогантност и самоувереност, не бе споделил нито дума за тези писма дори с Едуард, а той живееше под един покрив с него и управляваше всички дела на имението. Получиха едно-едничко обяснение от баща си под формата на кратичко резюме за случая. Предаде им го след смъртта му сипещият извинения адвокат заедно с материалите, свързани с надвисналата над главите им беда: четири кратки и нагли писма от изнудвача и купчинка доклади от детективите, наети от херцога да проследят дирите му.

Агентите се бяха провалили, но Джерард беше сигурен в своя успех. Първо — имаше личен интерес, което го ентусиазираше и пришпорваше в търсенето много повече от всеки наемен агент, колкото и да е посветен на работата си. Името, мястото му в обществото и животът му висяха на косъм, макар, благодарение на Кейт, финансите да не представляваха повече проблем. Второ, майка му щеше да страда дори на онзи свят от обидата да я обявят за незаконна съпруга на двуженец и Джерард, загубил всичко свързано с нея, дори спомените си, беше твърдо решен да не позволи това да се случи и с паметта ѝ. И накрая, той имаше едно предимство пред наетите от баща му детективи: вече всички знаеха за скандала, вероятно дори и в Бат се бе разчуло, така че не се налагаше да работи под прикритие. Понеже беше

един от синовете, свързани с така наречената „Дилема Дърам“ всеки щеше да гори от желание да говори с него и да сподели какво мисли по въпроса. А без ни най-малко да се самоласкае, той разчиташе на похватите си, защото знаеше как да накара хората да споделят с него. Всички, с изключение на жена му. Засега.

Джерард закуси набързо и пришпорван от нетърпението да потеглят на път, отиде да провери дали каретата е готова. Веднъж да разреши мистерията около изнудвача и щеше да се залови и с разнищване на мистерията около съпругата си.

Бърди въобще не повярва на Катрин, че се чувствала добре. Не спря да мърмори, да се тревожи и въздиша, докато най-накрая не ѝ призна, че капитанът не е правил любов с нея. Изобщо нищо не беше се случило, а той е бил учтив и благоприличен.

— Не? — Лицето на камериерката се отпусна от облекчение. — Вярно, съпруг ви е, мадам, и вие решихте да постъпите така, но... Мили боже... та той е толкова голям мъж! А вие, вие сте вдовица от толкова много месеци!

— Това не е твоя грижа — отвърна Катрин, докато плискаше лицето си с вода. Вероятно сбърка като довери на Бърди, че това ще бъде брак по сметка и взаимна изгода. И вероятно беше неправилно да мисли, че ще бъде точно такъв. Капитанът със сигурност бе готов и в състояние да го консумира още тази сутрин.

— Не мога да не се тревожа. — Бърди тръсна роклята ѝ за път и ѝ я подаде, след като Катрин се подсуши. — Войниците, мадам, са грубияни, а той е млад мъж, податлив на мъжкия си нагон. Можеше да ви обладае и никой няма да има право да го спре.

Е, той я облада, но не както си мислеше Бърди. На Катрин всъщност ѝ се искаше да я обладаят от страст към нея, ала вероятността за това бе толкова малка и толкова обезкуражаваща, че тя беше щастлива, понеже въобще не се случи. Страстите, така или иначе, накрая стихват и умират. Щеше да бъде по-добре, ако изградят взаимно уважение помежду си и имат връзка, основана на него, а не заради някаква дива и неуправляема страст или похот. Глупости! Като че ли тя бе способна да събуди подобна дива и неуправляема похот! А колкото по-дълго отлагаше любовния акт, толкова повече време щеше да има да се научи какво да прави, когато настъпи моментът за него. Всъщност се надяваше да станат приятели, преди той да се почувства

задължен да я обладае в леглото. Така щеше да намали разочарованието или дори отвращението, което съпругът ѝ вероятно щеше да изпита заради уменията (или по-скоро неуменията) ѝ като съпруга.

— Той е джентълмен — беше всичко, което каза на Бърди. — И се държи като такъв. Внимавай какво говориш, дори когато не е наоколо — добави строго, защото видя как Бърди си пое въздух, за да изкоментира нещо. — Само защото говорехме откровено за лорд Хау, не означава, че ще бъдем груби към капитана.

— Хм.

Бърди стисна устни, но изражението ѝ казваше всичко, докато нагласяваше роклята на Катрин.

— Бърди, искам да съм щастлива — добави меко Катрин. — Надявам се да бъда. Престани да мислиш като мой защитник, поне не и срещу него. В интерес на истината, той е всичко, което се молах да бъде.

Камериерката ѝ не изглеждаше особено убедена, но не продуманито дума. Събра багажа, докато Катрин закуси, и позвъни на прислугата да го свали, когато бяха готови да тръгнат.

Съдържателят ги посрещна с усмивка и им съобщи, че каретата ги чака, посочвайки през отворената врата. Там, на двора, Негова светлост наглеждаше последните приготовления. Катрин надникна и го загледа как се грижи за коня си.

Днес беше облечен с цивилни дрехи, а не с военната униформа. Това обаче не го правеше по-малко внушителен. Или навярно се дължеше на спомена, запечатал се в ума и по кожата ѝ, спомена за едрото му тяло, притиснато към нейното, за ръката му, обхванала гърдите ѝ, за мъжкия му орган, твърд и горещ, притиснат към задните ѝ части. Докато той лежеше така спокойно и я докосваше интимно и разсеяно, тя си бе помислила, че просто ще я обърне по гръб и ще я обладае, независимо дали е ден или нощ. Но той не го направи. Целуна я леко, отметна завивката и стана, все едно подобна мисъл дори не е минала през главата му.

Може би наистина не бе минала. Може би той си мечтаеше за друга жена и бе загубил интерес към нея още щом е осъзнал кого е получил всъщност.

На двора Джерард приключи със затягането на подкоремния ремък на коня и се упъти към вратата на странноприемницата. Катрин благодари на съдържателя и отвори вратата. Все още беше рано, въздухът бе студен, изпълнен с утринна свежест и тя се зави плътно с наметалото, докато прекоси двора. Съпругът ѝ я посрещна с пронизващ поглед.

— Моите извинения в аванс, скъпа, но ни предстои още един ден дълго пътуване.

Бърди издаде почти безшумна въздишка. Катрин не умираше от желание да седне пак в каретата, но това беше без значение.

— Няма нужда от извинения — отвърна тя. — Поне ще бъде за последно, надявам се?

Той се усмихна.

— Точно така. Като пристигнем, Браг вече ще е подготвил къщата и там ще ни чака гореща вана.

Тя му се усмихна колебливо.

— Това ще бъде най-хубавото посрещане.

Очите му светнаха, а усмивката му стана още по-широка.

— Щях да съм най-лошият съпруг на света, ако те влача през цяла Англия и не осигуря гореща вана в края на пътуването.

Сърцето ѝ подскочи, изпълнено с радост, задето му достави удоволствие. Продължи да се усмихва, но за нещастие не успя да измисли какво да каже. Да не се съгласи и да го увери, че всъщност е идеалният съпруг? Или да се съгласи, сякаш го критикува заради изискванията му? Накара го да се усмихне и това ѝ стигаше; но как да го направи пак? Колкото повече стои и се усмихва като глупачка, толкова по-вероятно бе той да я вземе за такава. Джерард я гледаше насмешливо и усмивката още играеше на устните му, когато протегна ръка, за да ѝ помогне да се качи в каретата. След като двете с Бърди се настаниха, той затвори вратата.

— Капитане — извика тя импулсивно. Той спря, пронизително сините му очи фиксираха нейните и Кейт почти забрави да говори под силата на погледа му. — Благодаря ти — произнесе тихо и смутено.

Той се наведе към вратичката на каретата и доближи лицето си съвсем близо до нейното.

— Някой ден — прошепна едва чуто — ще направя нещо, за което наистина ще заслужава да ми благодариш, и тогава ще получа

цялата ти благодарност. Засега се смятам за късметлия, че не проклинаш името ми.

— Никога не бих направила подобно нещо.

Той се засмя.

— Ако кажеш същото и тази вечер, може и да ти повярвам.

Почука по каретата и извика на кочияша, който моментално подкара конете. Миг по-късно мина покрай нея с коня, докосвайки галантно периферията на шапката си, докато ги подминаваше.

Тя проточи шия през прозореца и го видя да язди пред конете. Ако си бе мислила, че привлекателността му се дължи на офицерската униформа, беше сбъркала. Джерард де Лейси беше просто красавец, ако не и нещо повече, в обикновеното си синьо палто и бричове от еленова кожа. Това накара сърцето ѝ да се свие. Само ако знаеше някакви женски хитринки, които да приложи върху него! Само ако не си гълташе езика като смотана тъпачка, когато говореше с него! Толкова много искаше той да я хареса!

Независимо че пътуваха още по-дълго, този ден ѝ се стори по-кратък; сигурно защото нямаше сватба, нямаше и сблъсък с Люсиен. Подпряла глава на рамката на прозорчето Катрин наблюдаваше пейзажа, преминаващ пред очите ѝ. Единствените прекъсвания в монотонността на пътуването бяха бариерите, където спираха по пътя, за да си платят таксата, или станциите за смяна на конете. При качването в каретата сутринта ги чакаше голяма кошница с капак, пълна с храна, затова въобще не спираха да се подкрепят. Слънцето вече залязваше, когато преваляха последния хълм и пред погледа им се появи Бат, блестящ в умиращата светлина на деня.

Катрин гледаше с интерес през прозорчето, докато преминаваха през града. Лорд Хау пътуваше само до Лондон и през повечето време я оставяше сама в къщата в Съсекс; винаги ѝ обясняваше колко изморително щяло да бъде да пътува с него. Тя си мислеше, че щеше да е прекалено изморително за неговото търпение да го придружава по време на елегантния и блестящ сезон, където една обикновена, тиха и мълчалива жена няма място. Новият ѝ съпруг дори не предложи да я остави в Лондон. Той или я смяташе за по-издръжлива отколкото лорд Хау, или искаше тя да бъде до него. Надяваше се да бъде и двете.

Спряха пред висока градска къща на площад, не много по-различен от „Портман“ не само заради пълната прилика на сградата с

околните. Катрин слезе от каретата и се огледа. В средата на площада се издигаше обелиск, а зеленината около него се простираше до ограда от ковано желязо. Улицата беше широка и добре поддържана. Едно светло начало, предвещаващо добро бъдеще, помисли си тя.

Вътре къщата също ѝ се стори приемлива. Стаите бяха широки и приятни въпреки тежките старомодни мебели. Високите прозорци на фасадата щяха да пропускат много светлина. Катрин свали наметалото и се опита да разгледа помещенията, но без недодялано любопитство, защото портиерът постоянно влизаше и излизаше, докато пренасяше багажа им.

Капитанът обаче не изглеждаше толкова доволен. Изражението му определено беше безучастно, докато оглеждаше новото им жилище като нея.

— Ще свърши работа, предполагам — промърмори той. — Браг!

Кривокрак жилав мъж, който носеше чантата на капитана, веднага се спря.

— Добре дошли в Бат, сър — произнесе с дрезгав глас той. — И на вас, милейди. — Поклони се, излагайки на показ кръглото плешиво петно на главата си сред венец червеникава коса.

— Това е Браг, моят ординарец — обясни ѝ Джерард. — Ако имаш нужда от нещо, веднага го викаш.

— Благодаря — отговори тя. — Но мисля, че госпожа Денис ще се справи. — Почувства инстинктивен импулс да държи Бърди по-близо до себе си, осъзнавайки за пръв път колко самотна се чувства с новия си съпруг. Не познаваха никого в този град, но тя не се съмняваше, че много скоро той щеше да бъде заобиколен от нови познати, докато тя... Надяваше се да се чувства по-удобно в обществото на Бат, отколкото в Лондонското.

Той ѝ отправи изненадан поглед.

— Както желаяш. Погрижи се за гореща вана за мадам, Брат.

— Водата вече е топла, сър — увери ги ординарецът.

— Браво. Покажи ми горния етаж. Очаквах да си намерил нещо по-голямо...

Без да я изчака, капитанът тръгна към стълбите, а ординарецът му го следваше по петите.

Катрин ги последва мълчаливо, щеше да има време да разгледа останала част от къщата утре.

Спалнята беше голяма и топла, благодарение на огъня, който вече пукаше в камината. Тя отиде до прозореца и дръпна встрани завесата, за да погледне към площада. Последните лъчи на слънцето докосваха върха на къщата от другата страна и небето над комините бе дълбоко и кадифено синьо. Една карета прекоси с трополене площада, фенерите ѝ премигнаха ярко в здрача. Бат е красив, помисли си тя и бързо се помоли да бъде също и толкова щастлив за нея.

— Гледката хубава ли е? — попита капитанът застанал близо зад нея.

Тя се стресна от гласа му, почти до ухото ѝ, но успя да не се отдръпне.

— Да.

Разтвори завесата още, та и той да види.

Съпругът ѝ се наведе напред, през рамото ѝ, и лицето му се допря до нейното. Виждаше праха от пътуването в гънките на вратовръзката му и подуши аромата на сапуна за бръснене, примесен с миризмата на пот и кон.

— Надявам се да намираш къщата за задоволителна — продължи той, докато гледаше през прозореца.

— Дори много — не успя да устои и да не погледне към профила му.

Той наклони глава и също я погледна.

— Дано в Бат се чувстваш като у дома си. Тук е хубаво... или поне беше, когато бях за последен път. За нещастие, работата може да ангажира голяма част от времето ми.

Катрин искаше да знае каква е тази работа. Беше ѝ казал, че ще търси някакъв човек. Кого? Някой, който ще му помогне да опровергае скандалните слухове за баща му? Или друг? Но ако той искаше тя да знае, щеше да ѝ каже.

— Разбира се — прошепна. — Ще се справя.

— Добро момиче. — Усмихна се леко, обърна се и прекоси стаята. — Браг, къде е вечерята ми? — извика в коридора и след миг се засмя на глухия отговор. — Ще те оставя да си направиш тоалета — подхвърли на Катрин, все още изправена до прозореца. — Обещах ти хубава, гореща вана, нали?

— Да. Колко мило, че си спомняш — отговори, но той вече беше излязъл от стаята.

Катрин въздъхна и в този миг влезе Бърди.

Не ѝ трябваше много време да разопакова пътната чанта и да извади няколкото дрехи. Помисли си колко много багаж остана в Лондон. Сега, когато пристигнаха и капитанът ѝ даде ясно да разбере, че очаква от нея да се забавлява, тя се ядоса малко, защото не ѝ бе позволил да вземе повече неща. Още един ден едва ли щеше да бъде от голямо значение! Беше оставила почти всичко с някаква стойност за нея, а сега се намираше сама в непознат град.

След два дълги дни клатушкане в каретата горещата вана беше повече от приятна. Бърди бе запазила шише с портокалова вода и сипа няколко капки във вдигащата пара вана. Катрин седя в нея и се кисна скандално дълго. За пръв път от месеци се чувстваше свободна да го направи. От мърморенето на Бърди успя да разбере, че съпругът ѝ е оставил на нейно разположение не само тази стая, но и цялата къща. Следователно можеше да прави каквото си иска. Не беше ли казал да се чувства у дома си? Да, чувстваше се у дома си, докато се плискаше във водата, откъдето излезе едва когато тя съвсем истина, а Бърди започна да излива кофи вода върху главата ѝ.

Малко след това Катрин изпрати камериерката да си вземе вана и да си легне, а ординарецът на Джерард — Браг, ѝ донесе табла с вечерята. Топла, чиста, сита и изморена, тя се сви в едно кресло до прозореца. Дали капитанът щеше да се върне скоро? Дали щеше да очаква от нея да го чака? Хау никога не го правеше, но Люсиен имаше навика да чука на вратата всяка нощ. Първоначално тя го сметна за прекалена загриженост, но по-късно осъзна, че е по-скоро бдителност.

Искаше ѝ се да знае повече за съпруга си. Той въобще не приличаше на Люсиен, макар всъщност сега капитанът да притежаваше нейното богатство, към което Люсиен се стремеше. Вероятно и Люсиен щеше да я оставя сама, щом получи парите ѝ. Катрин потисна побилите я тръпки; дори и сега, когато бе в пълна безопасност, все още настръхваше цялата при мисълта, че той можеше да се ожени за нея.

Джерард де Лейси обаче... От него кожата ѝ не настръхваше. От него нервите ѝ се опъваха и стомахът ѝ се свиваше, но не по гаден начин. Всичко, което мислеше за него, можеше да се окаже погрешно, но някъде дълбоко в себе си тя вярваше, че все още е същият — милият и галантен млад мъж, помогнал ѝ някога в дъжда.

Някъде навън в нощта една камбана отброи кръгъл час. Не беше много късно, но Катрин имаше чувството, че не бе спала от седмици, навярно откакто Люсиен ѝ сподели намерението си да се ожени за нея. Дори миналата нощ, далеч от домогванията му, тя не успя нито да се отпусне, нито да си почине пълноценно. Тази нощ се чувстваше изтощена и изтерзана телом и духом, но все пак спокойна. За втори път се стресна и се събуди на стола. Значи беше време да си легне. Сложи решетката пред огъня и тъкмо щеше да духне лампите, когато почувства полъх от хладен въздух зад себе си. Обърна се бавно. На вратата стоеше той — съпругът ѝ, и я гледаше.

— Добър вечер, милейди.

Гласът му прозвуча като копринен грохот.

Катрин замръзна. Стомахът ѝ се сви. Джерард изглеждаше разрошен, жизнен и напълно фокусиран в нея.

— Надявам се, че си приключила с ваната и си вечеряла добре — добави той.

Тя само кимна мълчаливо.

— Много добре. — Той влезе в стаята и затвори вратата. — Тогава да си лягаме.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След половин ден престой в Бат Джерард вече бе разочарован.

Първо от къщата. Поръча на Браг да наеме елегантно модно място отвъд реката, близо до Сидни Гардънс заради възможността за усамотение и за него, и за Кейт. Тя бе прекарала по-голяма част от времето си в провинцията и никога не беше я чул да се оплаква от това. Беше спокойна, тиха жена и ако обичаше да се разхожда сама сред природата, той искаше да я улесни. Спомняше си градините от другата страна на река Ейвън — бяха тучни и красиви, почти идилични. Вместо това Браг бе наел къща на Куинс Скуеър, в самия шумен център на Бат. Не се съмняваше, че съседите — възрастни дами клюкарки — щяха да шпионират Кейт и него през цялото време. Браг вдигна ръце с оправданието, че в Сидни Гардънс всичко било заето и не намерил нищо по-добро от това. Джерард въздъхна и се отказа от спора, защото ординарецьт му обикновено излизаше прав; но не беше щастлив от перспективата да живее некомфортно и опасно в града.

Остави Кейт да се къпе. Тя заслужаваше малко спокойствие след изминалите два дни, но импулсът да се залови за работа не спираше да го гъделичка под кожата. В този час не можеше да свърши почти нищо, затова си облече палтото и излезе. Вървеше сам по улиците; постепенно те се стесняваха и накрая напусна по-добрата част на града. Зловонието откъм реката ставаше все по-силно, примесено с миризмата на коне, смет, мърша и какво ли още не. Подмина две проститутки, мотаещи се по тротоара, и влезе в кръчма. Вътре беше димно и шумно както всички места за пируване, с каквито бе свикнал в армията. Поръча си пинта бира и си намери място на маса до вратата.

Най-простият подход и следователно най-добрият, беше директният. Джерард имаше само една диря към идентичността на изнудвача: писмата от него. С повече късмет пощенският клон в Бат, откъдето бяха изпратени две от тях, би хвърлил светлина върху подателя. Из целия град имаше места за приемане на писма и пратки,

но той планираше да започне от централния офис. След като получи име или описание, щеше да започне истинското издирване.

Изпи бирата и излезе от кръчмата. Вървя, докато нощното небе се превърна в черен балдахин с ярки звезди. Разходката му помогна да си подреди мислите и накрая се върна на Куинс Скуеър. Браг му бе приготвил студена вечеря и го очакваше пълен доклад за свършеното от него. Ординарецът имаше навик да му докладва, все едно са във военна кампания. И този път не бе различно. Браг беше ентузиазирани наблюдател, затова Джерард ядеше и слушаше мълчаливо информацията за къщата, прислугата и наученото досега за съседите — все още не много, макар, както можеше да се очаква, да имаше няколко любопитни стари дами, изгарящи от нетърпение да посрещнат новите наематели. Прислужницата била малко ленива, но готвачката била добра, а лакеят бил уведомен, „че новият му господар очаква от него военна точност“.

— Камериерката на милейди вероятно ще ги уплаши много повече от вас, сър. Така мисля — добави Браг.

Джерард се разсмя искрено.

— Госпожа Денис е по-страшна от половината английска армия.

Браг сви рамене.

— Както и вие, капитане. Тя вече ме нахока за къщата, за банята за господарката и накрая за нейната стая. Откъде да знам, че камериерката на господарката иска да глади в стаята си?

— Дай й всичко, което иска, поне през първите няколко дни. Изведох Нейна светлост от Лондон за по-малко от няколко часа, така че перушината на госпожа Денис е настръхнала.

— Ясно, сър. — Браг вдигна чиниите от вечерята и донесе бутилка портвайн.

— Нейна светлост изглежда истинска лейди.

Джерард спря да си налива вино.

— Тя е точно такава. Това е всичко, което е необходимо да казваш за нея, Браг.

— Тъй вярно, сър.

Браг разпознаваше заповед, когато я чуе. Той отнесе таблата.

Джерард размишляваше над чашата си вино. Не искаше да се тревожи как жена му ще се справи с Бат. Понеже беше доста самостоятелен, не търпеше хора, които се нуждаят друг да ги забавлява

или глези. В Сидни Гардънс щяха да имат повече усамотение и пространство. Но сега се налагаше да се задоволи с наличното на Куинс Скуеър. Глътна остатъка от виното и се изправи. Навярно най-добре е да отиде и с очите си да види как се справя Кейт.

А след това ще я вкара в леглото. Пулсът му прескочи, когато тази мисъл мина през ума му. Да, звучеше страхотно хубаво. Едно добро чифтосване щеше да разпръсне и последните остатъци от напрежение, което го преследваше през целия ден. Все още чувстваше извивките на тялото ѝ в обятията си, топли и меки. Неочаквано почувства желание да изпълни своите брачни задължения.

Той отвори вратата на спалнята и спря. Кейт седеше на стола пред камината със свити под себе си крака. Лицето ѝ бе скрито, но имаше нещо мило и отпускащо в позата ѝ. Докато я гледаше, тя потърка с ръка лицето си преди да стане от стола и да се протегне доста чувствено. Светлината от огъня освети фигурата под нощницата ѝ. Очите му се плъзнаха по добре оформените бедра и тънката талия. Кожата му настръхна от желание.

Кейт нагласи решетката пред камината и се обърна да изгаси лампата. Едва тогава осъзна, че той е тук. Бе готов да се закълне, че щом долови присъствието му, тя се промени. Още преди да го види гърбът ѝ се вдърви, вдигна глава, раменете ѝ се сковаха. Когато го погледна, изражението ѝ беше празно, а очите — зорки и внимателни. Изглеждаше нервна. Джерард не схващаше каква е причината. Някой близък ден щеше да открие какво я докарва до това състояние, защото не му харесваше съпругата му да е нервна, когато е с него. Надяваше се причината да е просто неудобството от слабото им познанство, но той беше убеден, че ще успее да го преодолее, с времето; с времето и с малко настоятелно съблазняване.

— Добър вечер, милейди — поздрави я той. — Надявам се, че си приключила с ваната и си вечеряла добре.

Съвсем ясно виждаше, че е така: на оскъдната светлина на лампата косата ѝ блестеше като полиран бронз, краищата все още бяха влажни и се къдреха. Той пристъпи и затвори вратата. През нощницата забеляза извивката на гърдите ѝ. Силно се надяваше да си паснат в леглото, защото беше открил, че с всеки изминал час тя все по-силно го интригува.

— Много добре, тогава да си лягаме.

Кейт не помръдна. Лицето ѝ преbledня и изгуби цвета си. Джерард знаеше, че разбира какво се крие зад думите му. Свали си палтото и го хвърли на стола.

— Нервна ли си?

— Не — отговори Катрин. — Не съм девствена.

Той се усмихна.

— Значи си запозната с любовта?

Тя отвори уста и я затвори.

— Поне аз така мисля. — Свали и жилетката и започна да развързва вратовръзката. — Моля те да помниш, че не съм лорд Хау.

— Никога няма да те сбъркам с него — отвърна тя с леко напрегнат глас.

Джерард пусна вратовръзката да падне на пода. Прекоси стаята и внимателно сложи ръце на раменете ѝ. Почувства как през нея премина лек трепет.

— Трябва да се наслаждаваш. Имам предвид ти да получиш наслада от мен.

Пулсът ѝ биеше като крило на колибри.

— Сигурна съм, че ще бъде удоволствие.

Устата му се изкриви. Кой знае как и независимо дали го правеше нарочно или не, Кейт успяваше да го провокира, да го напряга и да го подтиква да бъде още по-добър.

— Това предстои да видим, нали?

Тя преглътна с мъка.

Сега кръвта му препускаше и биеше в слепоочията. Той свали ботушите, после и чорапите. Кейт го наблюдаваше безмълвно, юмруците ѝ стискаха плата на нощницата. Когато започна да си сваля ризата, тя въздъхна дълбоко.

— Ще загася лампите — избълва тя и се втурна към най-близката.

Той не се възпротиви. Беше нервна и ако тъмнината щеше да я успокои, така да бъде.

Джерард си свали панталоните и долните гащи, докато Катрин загаси и последната лампа. Стаята потъна в мрак, само огънят догаряше в огнището и ставаше на въглени. Бялата ѝ нощница изплува в мрака, когато очите му се приспособиха, а той я хвана, докато се опитваше да мине много бързо покрай него.

— Не се страхувай — измърмори той. Плъзна ръка около кръста ѝ и зарови пръстите на другата в косите ѝ. — Вярвай ми. — И я целуна.

Сърцето на Катрин почти щеше да се взриви. Той беше гол — ГОЛ! И я притискаше към себе си, докато я целуваше. Почувства леко главозамайване, краката ѝ трепереха, но нямаше на какво да се опре, освен на него, а той беше гол — абсолютно, напълно гол. Ръката ѝ случайно докосна бедрото му, при което тя вдигна и двете си ръце върху раменете му като ужилена. Така изглеждаше по-безопасно, докато той издаде дрезгав звук на задоволство и я притисна още по-плътнo към себе си. Кожата му бе гореща, много по-гореща от нейната. Тя усещаше топлината през нощницата си, особено от члена му, който се притискаше към корема ѝ и ставаше все по-твърд и по-голям с всяка изминала минута. Това я хвърли в паника и задоволство. Той беше възбуден — от нея. Макар че отчаяно се страхуваше да не го разочарова, засега, както изглежда, имаше надежда.

Постепенно се отпусна от целувката му. Беше толкова прекрасна, колкото и другите му целувки. Захапа долната ѝ устна, а тя му позволи да влезе в устата ѝ и езикът му се заигра чувствено с нейния. Катрин колебливо се опита да отговори и той отново простена. Мускулите на ръцете му се втвърдиха под дланите ѝ и без да прекъсва целувката, той я вдигна на ръце и я занесе до леглото. Остави я да стъпи на краката си, при което тя се залюля и почти щеше да падне. Ако продължаваше да я целува така през цялата нощ, можеше да прави с нея всичко, което си иска.

— Шъбът — прошепна съпругът ѝ с нисък дрезгав глас.

Неизвестно как бе успял да разкопчае всички копченца на нощницата и сякаш с едно мигване я свали надолу. Катрин прикри гърдите си с ръце, когато материята се плъзна по раменете ѝ, но той спокойно ги отмести, дрехата се плъзна надолу и падна на малка купчинка в краката ѝ.

За миг Джерард остана с наведена глава, докато я оглеждаше или поне тя така си мислеше. Огънят беше догорял почти до въглени и тя само смътно долавяше формите му пред себе си. Без физическия контакт, главата и кожата ѝ бързо се охладиха. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, защото студът пропълзя по голото ѝ тяло. Какво не беше наред? Нима се бе отказал от намеренията си?

Тя подскочи, когато върхът на пръстите му докосна бедрото ѝ. Той приближи по-близо, издавайки същия тих звук „шшът“, излизащ заедно с дъха му, а ръцете му не спираха да се движат по тялото ѝ. Погали извивката на талията. Вдигна ръце към гръдния кош, за да обхване гърдите ѝ. Беше като докосване от гореща ютия. Това ѝ напомни как я галеше тази сутрин. Зърната ѝ настръхнаха и мигом се ствърдиха. На него изглежда това му хареса; потърка с палци твърдите пъпки, дишането му се ускори и стана дрезгаво и накъсано. Катрин трепереше цялата. Джерард накара стомаха ѝ да тръпне и тя размърда крака, стискайки ги един към друг, защото нещо между тях се разтопи.

— Докосни ме — дишайки накъсано произнесе той и изостави гърдите ѝ, за да прекара пръстите си по гърба ѝ. Тялото ѝ инстинктивно и неволно си изви. Почти го чуваше как се усмихва с небрежната си, немирна усмивка, когато го направи отново, сетне пак, докато тя изпусна задъхан стон на задоволство.

— Докосни ме — прошепна отново Джерард. — Искам да чувствам ръцете ти, Кейт...

Тя сграбчи раменете му, при което ръцете му я притиснаха силно към него. Катрин се сблъска със стена от твърда мъжка плът, която сякаш цвъртеше от горещина, там където я докосваше. Беше едновременно шокиращо и прекрасно. Допря бузата си до гърдите му, учудена от приглушеното биене на сърцето му и гъделичкането на косата му по слепоочието ѝ. Той все още само движеше ръцете си по гърба ѝ нагоре-надолу, сякаш беше доволен да я държи. Не беше нито страшно, нито настоятелно. Беше прекрасно, наистина, и тя си позволи също да прекара ръце по твърдите му изпъкнали бицепси.

Прегръдката му се стегна и той я вдигна върху леглото, сложи я да легне по гръб, но без да прекъсва контакта помежду им. Тя си пое дълбоко въздух, мислейки какво ще последва, а той обгърна лицето ѝ с ръце и я целуна. Докато осъзнае какво прави, вече се бе наместил между бедрата ѝ и тя почувства члена му да се допира до нея.

— Шшшшът — сякаш изтананика тихо той. — Не се тревожи. Позволи ми да го направя още по-хубаво...

Катрин кимна при всичките съмнения дали я вижда в тъмнината. Надяваше се да я целуне отново, за да забрави всичко, освен заплашващото да я удави удоволствие от онова, което правеше, но вместо това устните му прошепнаха нещо над веждата ѝ, преди да

слязат надолу по шията. Наболата му брада стържеше леко нежната кожа и тя се разтрепери. Той мърмореше неразбрано, без думи, устните му преминаха по ключицата и надолу по рамото ѝ. Другата му ръка започна да гали с дълги, сигурни движения горната част на ръката ѝ, после по-надолу, сетне я вдигна над главата ѝ и я остави да падне на възглавницата. Коляното му избута бедрото ѝ и тя безропотно си премести крака. Той издаде звук на одобрение и се плъзна, докато главата му стигна до нивото на гърдите ѝ.

И започна да ги изследва нежно и бавно. Гушеше се в едната, докато обгръщаше другата с цялата си голяма гореща длан. През ума ѝ мина смътната мисъл, че ще го разочарова — знаеше, че мъжете харесват жени с големи гърди, а нейните бяха толкова малки, че лорд Хау само въздишаше със съжаление над тях. Но, о, Боже, онова, което Джерард правеше, беше прекрасно. Езикът му извиваше деликатни спирали върху едната, а палецът му повтаряше същите действия с другата. Когато ухапа леко едното зърно, тя въздъхна, а когато го засмука, се разтрепери като листо на вятъра. Плъттa ѝ започна да гори под ласките на устните и пръстите му, докато реши, че кожата ѝ пламти и свети. Сега и двете ѝ ръце бяха над главата и стискаха възглавницата, за да удържи тялото си да не литне от леглото в пълно блаженство.

Докосна я по-надолу и ръката му захлупи гнездото от къдраво окосмяване между бедрата. Кейт се изви като дъга върху леглото, но не от ужас и уплаха, както той очевидно си помисли, съдейки по начина, по който я успокои, а от шока, причинен от докосването. И Хау я бе докосвал там, но никога не беше се чувствала така. Пръстите на Джерард бяха настоятелни, но нежни; той не ги пъхна веднага в нея, а напротив, те танцуваха наоколо, галеха, въртяха се, пробиваха си деликатно път сред гънките на плътта, докато достигнаха до онова тъй чувствително място, че тя издаде сподавен вик, пълен с изненада и тревога. Нещо не беше наред — почувства го от връхчетата на пръстите си и до ходилата на краката.

— Тихо, тихо — прошепна той, макар че продължи да я измъчва. — Вярвай ми, Кейт.

Нима вече не доказва, че му вярва? Не му ли вярваше достатъчно, щом се омъжи за него, остави в ръцете му цялото си богатство, напусна Лондон с него, а сега му предостави и тялото си? Той можеше

да получи от нея всичко, което поиска, стига само да го поиска. Тя копнееше да му достави удоволствие в леглото. С дълбока въздишка кимна и го остави да прави каквото желае.

След известно време Джерард се раздвижи, премести се, космите по краката му загъделичкаха бедрата ѝ от вътрешната страна, докато се наместваше върху нея. Катрин си заповяда да остане спокойна и да го пусне в себе си, но беше минало много време откакто мъж бе правил любов с нея. Напрегна се, което затрудни проникването му и го направи по-мъчително. Джерард я възбуди до полуда, хвърли я в тръпнещ водовъртеж от усещания, а членът му ѝ се струваше толкова голям и толкова дебел, че нервите ѝ крещяха, докато той го притискаше вътре в тялото ѝ. Беше много по-надарен от Хау във всяко отношение. Не я заболя, нито я затрудни, както често ѝ се бе случвало преди, но се чувстваше просната и завладяна. Разтвори опънатите си крака още по-широко, надявайки се да улесни акта. При това той направи пауза, гълтайки въздух на дълбоки глътки, и не спря да се движи.

— Боже мой, Кейт — изръмжа. — Мили Боже. Точно така, да!

Хвана коляното ѝ и го преметна през бедрото си, при което се плъзна още по-дълбоко в нея. Тя изви гръб в опит да се извърти, но той хвана и другото ѝ коляно и уви крака ѝ около себе си. И продължи да влиза, а тя си помисли, че ще припадне, до такава степен беше изпълнена с него.

Накрая спря. Катрин осъзна, че отново трепери и диша толкова тежко и ускорено, колкото и съпругът ѝ, който, както изглежда се опитваше да се овладее. Едната му ръка я прегръщаше, а с другата галеше косата ѝ. Пръстите му леко трепереха.

— Катрин — произнесе приглушено, — обвий ръцете си около кръста ми. Следващия път ще го направя по-добре, кълна се.

Никога досега не беше я наричал Катрин. Тя изпълни несигурно заръката. Мускулите на гърба му бяха като желязо. При докосването ѝ той се наведе и я целуна, а целувката бе така страстна и пленителна, че завъртя главата ѝ.

Почувства гъвкавостта и напрежението в мускулите му, когато започна да се движи с дълги и бавни тласъци. Чувстваше всеки сантиметър от проникването му, сякаш ѝ е за пръв път; дискомфортът бързо намаля и изчезна. Той се надигна леко нагоре и се хвана за

таблата на леглото; тя смътно чу как таблата изскърца. Движението я принуди да си свали ръцете по гърба му, докато почти обхвана задните му части. Той сграбчи бедрото ѝ и я закова на място. Всеки тласък на тялото му в нейното я разтърсваше, беше се увила като бръшлян около него. Беше поразително. Усещането бе повече от всичко, което бе изпитвала досега. Тя затвори очи и ги стисна, като се притисна към него, чувствайки, че всеки миг ще избухне от натиска. С всеки тласък на бедрата му непоносимата топлина във вътрешността на корема ѝ ставаше все по-силна и по-гореща.

В един миг нещо избухна и заля кожата ѝ като дъжд от искри. Никога преди не бе усещала или изживявала подобно нещо. Катрин се притисна към него, викът ѝ заглъхна в гръдния му кош. Той направи още един силен тласък дълбоко в нея и остана неподвижен, докато тя трепереше конвулсивно около него. Някак смътно отдалече чу, че той стене. Главата ѝ падна на възглавницата, шията ѝ бе прекалено немошна да я задържи. Всичките ѝ мускули омекнаха и трепереха.

— Кейт.

Името ѝ прозвуча като накъсано дишане, докосващо слепоочието ѝ, докато той я целуна. Когато съзнанието ѝ се проясни, тя осъзна, че се е притиснала плътно към него и все още го държи дълбоко вътре в себе си. Би трябвало да го пусне веднага... не, не, още миг. Беше истинско блаженство. Прекрасно. Беше всичко, за което бе мечтала, че се случва между един мъж и една жена. Катрин стисна силно очи и се заслуша в бясно биещото му сърце.

— Ето така е, скъпа — продума тихо той.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джерард се събуди в отлично настроение. Слънцето беше изгряло, светлината се изливаше като поток през пролуките в завесите, когато се измъкна от леглото. Кейт все още спеше. Косата ѝ бе разпиляна като дива плетеница върху голите ѝ рамене и гърди, а лицето ѝ беше нежно и младо в съня. Няколко мига той съзерцава съпругата си. Хау сигурно е бил пълен идиот. Тя не беше главозамайваща красавица, фигурата ѝ не бе сладка и съблазнителна, но беше невероятно отзивчива, а тялото ѝ... Кръвта му се развълнува при спомена колко стегната и влажна бе, когато го прие в себе си. И с каква всеотдайност му се отдаде. Намерението му да бъде внимателен и да действа бавно просто се стопи, издухано от един-единствен тих стон, който се изплъзна от устните ѝ, когато влезе в нея. Сетне направо забрави за себе си вследствие пришпорващото го желание отново и отново да се скрие в нея. И въпреки липсата на финес от негова страна, тя все пак стигна до оргазъм. Оказа се, че неговата Кейт е по-сексуална, отколкото бе очаквал. Да, както изглежда, щеше да му хареса да е женен.

Коего го накара да се амбицира още повече да намери проклетия изнудвач. Денем можеше да се впусне в издирване на мъчителя на баща му, но нощем щеше да се отдава до самозабрава на удоволствията, предлагани от съблазнителната му нова съпруга.

Браг, свикнал с армейските часове на ставане на капитана, вече го чакаше с кафето в будоара.

— Какво ще правя днес, сър?

— Ще се увериш дали лейди Джерард се е настанила добре. Ще ѝ покажеш къщата и... всичко, което иска да види. — Той наистина нямаше представа какво би могла да поиска жена му. Какво правят жените по цял ден? — Открий къде е библиотеката. Ако иска да ходи на театър, наеми ложа. Този път да е най-добрата, Браг.

— Тъй вярно, сър.

— И потърси карета или носилка. — Той мацна разпенения сапун за бръснене върху брадичката си. — Тя сигурно ще иска да пазарува и да ходи на визити.

Вече готов да излезе, Джерард надникна в спалнята. Кейт все още лежеше в леглото, но будна, гледаше тавана и въртеше кичур коса около пръста си. Изглеждаше толкова уморена, че той се сепна. Нима е бил прекалено груб снощи? Отвори широко вратата.

— Добро утро, милейди.

Тя направо подскочи при звука на гласа му, после стана яркочервена и дръпна завивката до брадичката си. Макар и за секунда Джерард, оцени гледката на бледите ѝ остри гърди и се усмихна.

— Няма нужда да се криеш. — Приблужи и седна на леглото до нея. — Вярвам, че се чувстваш добре тази сутрин.

На утринната светлина очите ѝ бяха като дълбоки сини езера.

— Да, капитане — прошепна и веднага се поправи. — Джерард.

— Ти така и не каза нищо снощи. — Той прокара пръст по ръката ѝ, чувствайки как мускулите ѝ се свиват, докато стиска завивката пред себе си като щит. — Беше ли ти... нещо неудобно?

— Не, не ме заболя — прошепна тя. — Благодаря.

— Е, това вече е отлична оценка — отвърна сухо той. — Ще трябва да се постарая повече. Искам да се наслаждаваш, когато правя любов с теб.

Кейт го погледна разтревожено.

— Ще се опитам.

Той наклони глава, чудейки се защо го каза така.

— А ти наслаждаваше ли се? — попита тя, поглеждайки го като див кон. — Доставих ли ти... удоволствие?

— Да — увери я той и част от напрежението в ръцете ѝ се стопи. — Не се страхувай от мен, Кейт.

Тя остана мълчалива за миг.

— Не се страхувам от теб. Не се познаваме добре, обаче аз искам да ти бъда добра жена.

— Мъжете са прости същества, скъпа — увери я през смях той. — Ние искаме да бъдем добре нахранени, забавлявани и обичани. Хубава храна, добър ездитен кон и една жена, която да ни чака в леглото, са достатъчни, за да направят всеки мъж щастлив. Ти ще бъдеш отлична съпруга. — Той се наведе и я целуна леко. — През по-

голяма част от деня ще бъда навън. Дал съм инструкции на Браг. Кажу ми, ако се нуждаеш от нещо.

— Благодаря.

Джерард вече бе на половината път към вратата, но спря и й се усмихна, преди да излезе. Кейт щеше да се справи. Той бе истински късметлия, че тя има такъв спокоен и стабилен характер.

Пропусна сутрешната си езда. След дългото пътуване два последователни дни конят му се нуждаеше от почивка. Вместо това се разходи по улиците на Бат, припомняйки си града на дневна светлина. Обиколи хълмовете нагоре и надолу, премина по блестящите камъни на улиците, грейнали на сутрешното слънце, и покрай влажните свежи брегове на бързо течащата Ейвън. Градът все още си беше красив и Джерард вдъхна дълбоко, за да напълни гърдите си със свежия въздух. Оцени, че не е в смрадливия и задушен Лондон.

Пощенската станция отвори и той влезе. Началникът — господин Уотсън, си разбираше от работата и след като му описа проблема, веднага изяви желание да помогне. От писмото на изнудвача, изпратено преди осем месеца, нямаше да има голяма полза, но в пуснатото само преди седем седмици имаше повече потенциал. Началникът извика чиновниците и им показа писмата, донесени от Джерард. Един от мъжете наистина си ги спомни. Двете, адресирани до Негова светлост херцогът на Дърам, бяха нещо рядко срещано и необичайно за град като Бат, а пощенските разноски били предварително платени — сумата била достатъчно голяма, за да привлече вниманието на чиновника. Тази комбинация му даваше увереността, че си спомня кой е изпратил писмата.

— Ако видя човека, ще го позная — закле се той.

— Виждал ли сте го оттогава? — попита Джерард.

— Не, сър. Не е редовен клиент, поне не тук, в пощенската станция.

— Можете ли да го опишете?

Чиновникът се постара, въпреки че навярно стотици мъже отговаряха на това описание. Среден на ръст и телосложение, по-скоро млад, с кестенява коса, очила, и достатъчно добре облечен, за да бъде адвокат или собственик на магазин, но не повече.

— О, имаше белег на бузата, ето тук — добави чиновникът, посочвайки върху своето лице. — От рана или нещо подобно.

Джерард отново извади по-старото писмо.

— Напълно ли сте сигурен, че не сте го виждал преди това? Чудя се дали някой друг не е изпратил това писмо. Най-вероятно да е от същия човек, но е изпратено на същия адрес шест месеца по-рано.

Чиновникът разгледа внимателно двете писма и накрая поклати глава.

— Изглеждат доста подобни, но не си спомням за нещо, станало толкова отдавна. Може някой друг чиновник да го е обслужил.

— Позволете да ги видя — обади се господин Уотсън.

Чиновникът ги подаде на началника на пощата и той постави двете писма едно до друго.

— Почеркът изглежда еднакъв — заключи той, докато ги изучаваше. — Всъщност... — Премести очи от едното към другото. — Почти бих казал, че са писани по едно и също време.

— Така ли? — Джерард се изправи рязко. Той бе разглеждал внимателно двете писма и почеркът наистина беше еднакъв. Бе обърнал повече внимание на пощенските марки, клеймото и други улики, разбира се, но ако бе пропуснал нещо, нямаше търпение да го чуе.

— Рядко се случва подателят да допусне грешка на едно и също място при изписване на адреса и да направи поправките и върху двете писма през интервал от време. — Той ги върна на Джерард, който също ги гледа няколко минути. — Обърнете внимание на наклона на писалката от „Т“-то към „А“-то — обясни началникът на пощата. — „Е“-то е било написано отгоре и не е част от първоначалния наклон на линията.

— Почеркът е много нечетлив. — Джерард се наведе над писмата. — Как успяхте да забележите подобно нещо?

Господин Уотсън порови в чекмеджето на бюрото си и извади увеличителна лупа.

— Това ще помогне ли?

Джерард сложи лупата над писмото, а чиновникът добави с известна доза гордост:

— Някога работех в Служба за загубени писма, сър. Бяхме обучени да откриваме всякакви следи, годни да помогнат за идентифициране на получателя.

— Какъв късмет да попадна точно на вас — възкликна Джерард. — Прав сте. Авторът на писмата първо е написал „Стайнинг“ и после е поправил „А“ на „Е“ — това ясно се вижда ето тук. Не е бил много изкусен и писалката се е отклонила върху „А“-то, но никога нямаше да го забележа без лупата. Браво, господин Уотсън! Вие го видяхте.

— Благодаря ви, сър.

Но каква щеше да бъде ползата от това? Допускането на една и съща грешка означаваше ли, че писмата са писани по едно и също време или подателят просто неволно бе повторил грешката? Джерард се обърна към чиновника, който все още си седеше на стола.

— Ако изпращачът на тези писма се върне, ще бъда много благодарен да поговоря с него. Ето визитната ми картичка. — Върху гърба ѝ той написа номера на къщата на Куинс Скуеър.

— Отлично, сър. — Господин Уотсън погледна картичката и се прокашля. — Аз, разбира се, ще го уведомя за вашия интерес, ако не ми представите оправдание, че тези писма са свързани с незаконна или престъпна дейност...

Изнудването на херцога си бе абсолютно незаконно, ала Джерард се досещаше, че няма много големи основания да се позове на това. Той дори не бе херцогът на Дърам и не възнамеряваше да предизвика още един скандал, свързан с „Дилемата Дърам“. Донесе писмата в пощенската станция, но не ги отвори. Не беше нужно господин Уотсън и чиновникът да знаят съдържанието им. Всичко това, взето заедно, му поставяше ограничения да обяви разследването си на висок глас и напълно открито.

В отговор на незададения от господин Уотсън въпрос махна небрежно.

— Не, не. Подателят едва ли представлява опасност за някого. Писмата очевидно са анонимни, но аз съм силно заинтересован да поговоря с автора им от името на брат ми. Ако този човек се появи отново, ще бъда много благодарен, ако ме уведомите. Дайте му моята картичка и му предайте желанието ми да се видим. Ще бъда... — Тук направи деликатна пауза. — Ще бъда много благодарен за помощта ви.

Чиновникът кимна. Господин Уотсън се усмихна и стана на крака, като протегна ръка.

— Разбира се, сър. Бринфийлд ще следи зорко, разчитайте на него.

Джерард стисна ръката на началника.

— Отлично. Желая ви хубав ден.

Излезе от пощенската станция и продължи разходката си по улиците. Този път вървеше без посока. Мислеше по-ясно, когато бе активен, това беше времето му за размисъл. Двете писма от Бат са били изпратени в рамките на шест месеца; защо са били написани по едно и също време? Или заключението беше погрешно? Изглежда подателят е неграмотен и не може да пише правилно, затова се налага да поправа написаното. Но защо ще си прави труда да поправа грешките в писмо за изнудване? Ако Джерард възнамеряваше да изнудва някого, щеше да използва възможно най-лошия си правопис и почерк. Всъщност щеше да наеме някой да напише писмата му, после друг да ги адресира и трети да ги изпрати, така че никой да не може да хване следите към него.

Забави крачка. Идеята изглеждаше смислена. Ако писмата са били написани едновременно, по едно и също време, както предположи господин Уотсън, не е изключено да са били предадени на друг човек да ги пусне. Ако истинският изнудвач не е знаел кога ще бъдат изпратени, това обяснява защо никой не е потърсил откупа, който се искаше в едното. Изглежда изнудвачът не е знаел дали писмото въобще е било изпратено.

Поклати глава. Кой идиот ще изнудва херцога на Дърам за пет хиляди паунда, а няма да проследи дали писмата са тръгнали, камо ли да не потърси откупа? Какъв смисъл има в това? Злодеят вече бе доказал, че е достатъчно ловък, за да се измъкне от разследването, направено от баща му. Злобните му писма все още не му бяха донесли нищо, но той положително се домогваше до нещо. Джерард обаче не можеше да предположи какво е то.

Потънал дълбоко в мислите си, вървеше по Милсъм Стрийт, където имаше много и елегантни магазини. Не е зле да купи нещо за Кейт, някакъв сладкиш или книга, или нещо друго. Спомни си колко искрено му призна желанието си да бъде добра съпруга и изпита съжаление, че се налага да прекара първите няколко седмици от брака си зает с този взривоопасен проблем, свързан с изнудването, вместо да представи жена си на семейството и да я настани в подходящ за нея дом. Тя бе така всеотдайна и съгласна на всичко — особено снощи, за

дълбоко негово задоволство, и той се смяташе за задължен да ѝ направи дребен подарък.

Половин час по-късно бе готов да признае поражението си. Книга му изглеждаше елегантен жест, но не знаеше какво обича да чете. А защо не шал или нова шапка? Но на кой модел или цвят щеше да се възхити? И това не знаеше. Ръкавици? Музика? Ветрило? Нямаше представа. Или например накит, макар в момента възможностите му да се ограничаваха до някакво по-евтино бижу. Никога не я бе виждал да носи друго, освен семпъл медальон на врата си. А ако тя не се интересува от бижута... за разлика от всички останали познати му жени? Тъкмо се спря пред витрината на един бижутер и някой го извика по име зад гърба му.

— Не мога да повярвам, че те виждам тук! — възкликна мъж, запътил се към него. — Мислех, че все още си в лагера с останалите от полка.

— Бях. — Джерард стисна ръката на Даниел Картър, офицер от неговия полк и добър приятел. Преди няколко месеца Картър беше ранен в крака и все още накуцваше, помагайки си с бастун. — Баща ми почина — обясни Джерард. — Взех си отпуск, за да подредя делата му.

— О, съжалявам — промърмори Картър.

Джерард кимна.

— А теб какво те води в Бат?

— Както сам виждаш, още не съм годен за армията. — Картър направи гримаса, докато прехвърли тежестта на тялото си върху бастуна. — Още някой и друг месец, предполагам.

— Значи ще се върнем едновременно.

— Много добре! — Лицето на Картър грейна. — Ще имаш ли време за развлечения в Бат? Сестра ми се грижи за мен, но с този крак съм безнадежден партньор. Тя е много добронамерена, но сигурно ще бъде по-щастлива, ако от време на време се намира нечия приятелска и по-здрава ръка от моята да я придружи. А, ето я и нея! Кора — извика той на жена, която излизаше от магазина зад тях. — Ела да поздравяш моя най-добър армейски приятел.

Тя се приближи към тях и му бе представена. Кора Фицуилям беше висока, слаба жена с ослепителна усмивка и открит, приятелски маниер на общуване. След няколкото неизбежни приказки за времето, госпожа Фицуилям се обърна към него.

— Капитане, ще дойдете ли на театър? За мое удоволствие тази седмица ще представят комедия.

— Кора обича фарса — допълни брат й. — А смехът винаги е добре дошъл. Де Лейси, непременно трябва да дойдеш с нас.

— Ще ми бъде приятно. Възнамерявах да наема лежа — засмя се Джерард, засрамен, все едно някаква мисъл мина през ума му. — За съпругата ми.

— Съпруга? — възкликна изненадан Картър. — Най-ослепителният ерген в армията вече е женен? Толкова дълго ли съм отсъствал?

Джерард поклати глава, усмихвайки се.

— Не, въобще не стана така. Беше бързо и шеметно ухажване, а сега съм я довел с мен тук, в Бат. Тъкмо обмислях да й купя нещо символично в знак на извинение за дългото пътешествие и ти ме спря. — Кимна към витрината.

— Никой не избира по-добре бижута от Кора — откликна Картър. — Смяя да ти я предложи за консултант, ако искаш.

— Ще бъда много благодарен за нейното женско мнение — облекчено отговори Джерард. — Нямам никакъв опит с бижутата.

— Но, разбира се — съгласи се Кора. — А Дани ще бъде доволен, да не дава въобще своето мнение.

— Не доволен, а възторжен — съгласи се Картър и всички се разсмяха. — Сега, ако нямате нищо против, ще отида в кафенето отсреща и ще ви чакам там — каза той на сестра си. — Беше ми приятно да те видя пак. — Кимна на Джерард и прекоси улицата.

— Дано не ви причинявам неудобство. — Той се обърна да види как приятелят му се отдалечава. — Добре се справя.

Кракът на Картър беше застрашен от ампутация. Джерард си спомни какви страшни ругатни изсипа по адрес на хирурзите, които обсъждаха дали да извадят куршума или да отрежат целия крак до бедрото. Едва когато Картър настоя да повикат командира на полка, докторите се съгласиха да оставят крака му.

— Казаха ми, че няма да може да върви.

— О, възстановява се много добре — отвърна тихо сестра му. Лицето й изразяваше тревога, наблюдавайки как брат й се отдалечава. — Освен това вярвам, че срещата с боен другар ще му помогне много. Той предпочита да е на фронта, а не прикован към смешната си сестра

в Бат. Много се радвам на вашата среща! — Тя се усмихна, после пъкна ръка под ръката на Джерард. — Но стига сме говорили за Дани. Да вървим да намерим нещо красиво за съпругата ви.

Катрин прекара първия си ден в Бат като се запознаваше с къщата. Браг кръжеше неотлъчно наоколо, следвайки всяка нейна стъпка. Очевидно изпълняваше заповедите на господаря си да ѝ бъде в помощ, независимо от уверенията ѝ, че и сама ще разгледа стаите. Първото ѝ впечатление се потвърди — хубави стаи, ужасна мебелировка. Реши да отваря завесите възможно по-широко, защото къщата бе малко мрачна.

Беше стигнала до тясната трапезария, когато звънецът на външната врата иззвъня и звукът проехтя в коридора. Катрин погледна стреснато. Кой ли беше? Тук не познаваше никого и въобще не бе облечена да посреща гости. Когато отиде в Лондон, все още беше в траур, затова имаше само тъмни рокли в мрачни цветове и именно от тях взе набързо няколко, защото Джерард ѝ нареди да тръгнат след час. Докато Люсиен не изпратеше останалите ѝ вещи, гардеробът ѝ бе силно ограничен.

— Не съм вкъщи — обърна се тя към Браг, който я погледна въпросително. — Днес — не.

Той кимна и отиде да отвори. Катрин прекоси бързо стаята, за да се скрие зад вратата, изгаряща от любопитство да види кой е. Дали някой искаше да се срещне с капитана? Той спомена за пребиваването си в Бат и преди и отново има важна работа тук. Трябваше ли да приеме посетителя, ако е свързано с тази работа? Нещо важно за него?

— Лейди Дарби и госпожа Уудфорд поднасят своите комплименти на господарката на дома — обяви непознат величествен мъжки глас — и ви приветстват с добре дошли на Куинс Скуеър. Когато е удобно, те ще се обадят и ще я поканят на чай в знак на добра воля.

— Сигурен съм, че господарката ще бъде много благодарна — отвърна дрезгавият глас на Браг. — Капитан и лейди Джерард де Лейси изпращат своите комплименти на двете дами.

Вратата се затвори. Браг се върна в трапезарията с малък поднос, върху който се мъдреха две картички, и ги поднесе на Катрин.

— Лейди Дарби живее в съседната къща, мадам — обясни той. — Госпожа Уудфорд, мисля, е нейна сестра и живее от другата страна

на площада.

— Ясно. — Катрин взе картичките. Бяха за нея. — Благодаря, Браг.

Тя се качи горе, за да прегледа гардероба си още веднъж. Очевидно бе време траурът да свърши, но тя по принцип нямаше красиви дрехи. Майка ѝ, с безспорен нюх и дарба за мода, винаги въздишаше заради тена на кожата ѝ или заради фигурата ѝ. Непрекъснато се вайкаше, че положението било безнадеждно. Настояваше Катрин да носи рокли в тъмни цветове и с опростени кройки, защото ярките цветове и сложните модели буквално щели да я погребат. Старият Хау беше съгласен с нея, както и Люсиен, а под натиска на тримата Катрин не можеше да прояви никаква свободна воля, да се наложи и да се облича по-цветно. Спомни си, че Джерард не хареса роклята ѝ и в нея се надигна негодувание. Щеше да си поръча червена рокля и още една — яркосиня. И ако изглеждаха ужасно върху нея... е, тогава... Добре де, той поне няма да се муси и да мърмори, че не е направила онова, за което е настоявал.

Но дори днес следобед да поръча роклите, щяха да са готови след няколко дни. Погледна се в огледалото, изучавайки простата си тъмносиня рокля. Корсажът бе украсен с малко дантела в цвят слонова кост, но нямаше нищо друго красиво или стилно. Трябва да си поръча повече рокли, стига да открие нещо, което да ѝ хареса.

Катрин се поколеба един миг и позвъни на звънеца.

— Знаеш ли къде да намеря магазин за дрехи? — попита тя Браг.

— Най-вероятно на Милсъм Стрийт, милейди — отговори ординарецът. — На Милсъм Стрийт и на Бонд Стрийт има много магазини. Единият сигурно е шивашки. Ще изпратя момчето да провери.

— Не, благодаря. Ще отида сама да проверя. Близко ли е Милсъм Стрийт?

— Тъй вярно, мадам. Нагоре по хълма. Да повикам ли носилка?

— Не — усмихна се тя. — Ще отида пеш.

Малко по-късно Катрин излезе с Бърди, която стискаше в ръка карта на града, дадена ѝ от Браг. Беше щастлива да излезе навън и да разгледа всичко наоколо. Целият град изглежда беше построен от бял камък, който светеше на слънцето, навсякъде имаше много зеленина. Беше разположен върху склоновете на планина и улиците бяха

стръмни. Бърди едва дишаше и пуфтеше, докато стигнаха до Милсъм Стрийт.

— Разбирам защо използват носилки — едва успя да произнесе сред задъханото си дишане тя.

Катрин се усмихна.

— Не е хубаво да привикваме. Не виждам необходимост да ни носят.

— Ще ви видя, когато се наложи да слизате надолу по този хълм — промърмори недоволно Бърди.

Без да имат определена цел, двете вървяха бавно, спираха да разгледат витрините на магазините за бонета, книги и вестници, топове коприна, подвързани с кожа книги и всякакви други стоки, които човек би искал да купи. Катрин беше изумена, слисана и доволна. Браг беше прав; имаше много магазини, включително и две шивашки ателиета. Тъкмо щеше да влезе в едното — красиво малко магазинче с най-прекрасните кукли манекени на витрината, когато зад нея Бърди издаде остър звук, изразяващ шок и изненада.

— Какво има? — Катрин се обърна, разтревожена, че хълмът се е оказал прекалено стръмен за камериерката ѝ.

Бърди притисна с ръка устата си.

— Нищо, мадам. Да влезем тук.

Но тя го видя. Съпругът ѝ тъкмо излизаше от магазин на отсрещната страна на улицата, а до него, хванала го под ръка, вървеше жена. Двамата бяха приближи глави и водеха разговор. Бяха достатъчно близо, за да види, че жената е много красива, с тъмни къдрави коси, прибрани под модна сламена шапка, и голям бюст под стилно дълго палто. Каквото и да обсъждаха, бяха погълнати от темата: никой от двамата не вдигна глава и не отмести поглед от другия, докато Джерард отвори вратата на едно кафене и галантно отстъпи на дамата да влезе първа.

— Коя рокля ще поръчате — синята или зелената? — попита Бърди. — Кълна се, този цвят на витрината много ще ви прилича.

Катрин не отговори. Изчака да преминат няколко карети и прекоси улицата. Джерард и жената бяха излезли от магазин за бижута. Тя застана пред витрината и загледа изложените гривни, подредени с много вкус. Хау имаше метреси, при това не една. Когато за пръв път откри този факт, остана шокирана; отиде при майка си, обляна в сълзи,

когато само три месеца след сватбата научи, че съпругът ѝ посещава и обсипва с бижута една хубава вдовица в съседния град. Майка ѝ я нахока, защото била наивна и глупава. Мъжете като Хау трябвало да имат любовници, обясни тя. Било естествено за тяхната класа, нещо обичайно, едва ли не задължително. Най-добре да не вдигала много шум или Хау щял да я накаже като ѝ спре джобните пари. След този разговор Катрин не обели дума. В последствие ѝ стана известно, че докато са били женени, Хау е посещавал най-малко още три жени, но след като първият шок отмина, осъзна, че това поведение не я засяга особено.

Ала Джерард бе казал, че няма да си вземе любовница, освен ако не си подхождат в леглото. Сигурно тази сутрин я излъга, че снощи му е било приятно. Вероятно го бе разочаровала силно и обзет от нетърпение веднага си е намерил друга жена. Навярно го е очаквала тук. Сигурно именно тя е причината да дойдат в Бат. И той бързаше да излезе, за да я види и да ѝ купи скъпоценности.

Катрин въздъхна тежко. Ами ако не е нито едно от тези предположения? Ако съпругът ѝ просто предпочита по-оживена и весела компания или по-модерни жени, или по-светски и модни дами, или се чувства задължен да предложи ръка на една непридружавана жена. Тя не го познаваше достатъчно добре, за да отгатне защо се разхожда най-спокойно из града с друга жена, след като бе уведомил съпругата си, че ще бъде зает целия ден и тя е свободна да се развлича както намери за добре. Беше се опитала да убеди сама себе си, че бракът ѝ ще бъде такъв, но досега не бе осъзнавала колко много се бе надявала това да не стане.

— Мадам — Бърди прекъсна мислите ѝ. — Хайде да поръчате няколко рокли, милейди. Време е да захвърлите тези мрачни дрехи.

Но цялото трепетно очакване бе изчезнало. Беше го преживяла преди, щеше да го преживее и сега.

— Да — отвърна и обърна гръб на бижутерийния магазин. — Да поръчаме една дузина рокли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джерард се върна в къщи замислен. Вместо отговори посещенията в пощенската станция повдигна нови въпроси. Разполагаше с описанието на мъжа, изпратил писмата, но нищо друго, което да има стойност. Не знаеше какво да прави с идеята, че всички писма са написани едновременно. Щом се прибра на Куинс Скуеър, побърза да извади другите две писма, изпратени от Лондон и от друг неизвестен град. Въръжен с увеличително стъкло седна под силна лампа да сравни почерците. Само върху единия плик градът бе написан правилно от първия път, а поправката върху първото писмо бе като поправката върху изпратеното от Бат. Изглеждаше дело на някой, три пъти сгрешил една и съща дума, поправил я е три пъти с раздражение, а на четвъртия път я е написал правилно.

Но той нямаше представа какво подсказват тези наблюдения за личността на изнудвача.

Джерард извади докладите на детективите, наети от баща му, и отново ги прочете. Мъжете бяха отделили много време да търсят Дороти Коуп и по-малко за така наречения пастор, който бе извършил венчавката на баща им — някакъв си Огилви, вместо да търсят самия изнудвач. Сигурно е било направено по указание на Дърам. Вероятно баща му е предпочел с един удар да прекъсне възможността на изнудвача да вреди и после да се смее на заплахите на подлеца. Джерард, от своя страна, не даваше пукната пара за Дороти Коуп и преподобния Огилви, но искаше да открие мъжа, който знаеше тайната на баща му, и да му отнеме всички уличаващи доказателства. Ако Огилви или госпожа Коуп все още бяха живи, трябваше да са на преклонна възраст. След като никой от тях не бе изпратил тези гадни писма, Джерард нямаше никакъв интерес да се меси в живота им. Просто не биваше да им позволи да му пречат.

Браг почука на вратата.

— Вечерята е сервирана, капитане.

— Благодаря. Нейна светлост чака ли ме?

— Да, сър, в приемната.

Джерард кимна и му направи знак, че е свободен. Взе сакото си и потупа джоба; огърлицата, купена за Кейт, беше там. Излезе от малкия кабинет и отиде в приемната, където тя седеше на ужасно грозния диван, неподвижна и изправена като глътнала бастун. Въпреки всички лампи, стаята бе потискащо тъмна и мрачна — кафяв килим на пода, тежки зелени завеси на прозорците и мътно зелени копринени тапети на стените. Мебелите бяха от тъмно тежко дърво, тапицирани със същата болнаво зелена коприна като стените. Това смачка настроението му и го депресира още при влизането в стаята.

— Ще вечеряме ли? — попита рязко, защото не искаше да прекарва нито минута повече тук. — Извинявам се, че те накарах да чакаш.

Тя стана мълчаливо и сложи ръка върху неговата. Докато не се настаниха в трапезарията, малко по-сносна от приемната, въпреки че жълтите стени с цвят на горчица бяха по-ярки от необходимото, той не забеляза, че тя избягва очите му. Изражението ѝ беше равно и спокойно, беше учтива към прислугата, но нито веднъж не го погледна. Вечерята бе сервирана. Джерард щракна с пръсти и отпрати Браг и лакея. Двамата се оттеглиха мълчаливо и затвориха вратата.

Той не знаеше какво я бе раздразнило, затова чакаше. От опит знаеше, че една сърдита жена рядко е мълчалива. Ала Кейт взе вилицата и започна да се храни, без да отрони дума. Той сви на ум рамене и се зае със своята чиния, но накрая все пак не издържа и любопитства.

— Какво прави днес, скъпа?

— Разгледах къщата — отговори равно тя. — Излязох с Бърди да се разходя.

— Чудесно. — Джерард буквално виждаше леда, който излиза заедно с думите, но не проумяваше каква е причината. Когато сутринта излезе от къщата, между двамата цареше прекрасно настроение, или поне той така си мислеше.

— Надявам се всичко да е било наред.

— Да.

— Браг помогна ли ти?

— Да.

— Хареса ли ти градът?

Тя отпи глътка вино.

— Бат е красив.

Той се наведе напред.

— Какво не е наред, Кейт?

Тя стисна устни.

— Нищо. Защо питаш?

— Изглеждаш много мълчалива.

Погледът ѝ мерна неговия за секунда.

— Какво има за казване?

— Нима няма какво да кажеш на съпруга си?

— Отговорих на всичките ти въпроси.

Така беше. Отговори. Джерард си сипа още вино. Може би просто трябваше да я остави на мира... Стига да можеше.

— Днес срещях стар приятел — смени тактиката той. — Покани ни да отидем на театър не утре, а вдругиден вечерта.

Тя остави вилицата си.

— Аз предпочитам да не идвам.

— Не харесваш ли театъра? Тогава можем да отидем в „Асембли Румс“. Там често организират танцови забави, балове и концерти.

Лека руменина обagri лицето ѝ, но тя продължаваше да не го поглежда.

— Нямам нищо против театъра. Просто все още не искам да ходя.

Той се намръщи.

— Въобще? Бат е оживен град. Не искам да си стоиш вкъщи сама.

Тя се поколеба.

— Нямам нищо подходящо за обличане.

— Това ли било? — възкликна Джерард. — Поръчай си рокли.

— Поръчах. — Най-сетне вдигна очи към него. — Няколко. На Милсъм Стрийт.

Една жена, естествено, трябва да има рокли, а той я принуди да напусне Лондон само с една пътна чанта.

— Надявам се поне една от тях да е червена — закачливо се усмихна и ѝ намигна той. — Ще почакаме, докато новият ти гардероб бъде готов, и тогава ще отидем на театър. Ще наема лежа и ще поканя приятелите ми да седнат с нас. Ти ще ги харесаш, знам. Лейтенант

Картър е от моя полк. Страхотен момък и приятел, възстановява се от лоша рана в крака. И сестра му ще дойде с нас, много очарователна дама, вдовица. Бих искал да ги поканя да вечеряме заедно.

Кейт седеше в пълно мълчание, ръцете ѝ бяха скръстени в скута.

— Може би. Тя ли е дамата, с която се разхождаше по Милсъм Стрийт днес?

— А? Да, госпожа Фицуилям. Тя се грижи за Картър и ако успеем да го убедим да излиза повече, мисля, че ще ни бъде много благодарна.

— Разбирам — промърмори тихо жена му.

Джерард със закъснение осъзна какво всъщност го бе питала. Кейт седеше сковано с леко увиснали рамене, а очите ѝ бяха тъжни. Лицето ѝ изразяваше силен смут. За миг той се почувства обиден. Нима вече се съмняваше в него? Вероятно трябваше да го очаква. Това сигурно бе още едно от наследствата, оставени от лорд Хау. Той бутна назад стола си и хвърли салфетката на масата.

— Ела тук!

Тя се стресна.

— Какво?

— Ела тук. — Протегна ръка. Кейт бавно стана от стола и му подаде своята. Той я дръпна и я сложи да седне в скута му.

— Пъхни ръка в джоба ми.

Тя отказа да се бори и очите ѝ се разшириха.

— Какво?

— В левия ми джоб — повтори той. — Извади каквото намериш там.

Тя пъхна предпазливо ръка в джоба му и извади кутия за бижута.

— Отвори я — нареди той. Нямахше как да не забележи, че ръцете ѝ треперят, докато го направи.

Седеше в скута му и един миг гледа огърлицата. Не беше най-красивото бижу, но според него щеше да ѝ прилича. Госпожа Фицуилям подмина медальони и гривни и го насочи направо към това простичко, но удивително изящно колие. Овалният аметист бе заобиколен от дузина малки перли и висеше на дълга златна верижка. Веднага след като го видя, той си представи как тъмно виолетовият камък се е сгушил между гърдите ѝ и отразява скритата светлина на очите ѝ.

— Харесва ли ти?

— Да — въздъхна тя. — Прекрасна я.

Той взе кутията и извади огърлицата.

— Днес следобед срещнах госпожа Фицуилям за пръв път — обясни, докато разкопчаваше закопчалката. — Помолих я за съвет, защото не разбирам нищо от бижута. — Така беше, те винаги са били приоритет на Чарли; все още помнеше мърморенето и негодуванието на баща им, когато от Лондон пристигаха сметки от бижутери за подаръците, които брат му правеше на текущата си любовница. „Никога не купувай бижута за жена, освен ако не си сигурен, че в отговор ще получиш нещо със същата стойност“, съветваше старият херцог него и Едуард. — И нямам любовна връзка с нея — добави, докато закопчаваше огърлицата на врата ѝ.

— Не съм мислела... — Гласът ѝ заглъхна, когато докосна бижута.

— Напротив, мислеше го. — Той се наведе към нея. — Няма ли да ми благодариш?

— Благодаря — изрече моментално тя. — Много.

— Не така.

Катрин се изчерви отново, но се наведе и го целуна по устните. Този път той ѝ позволи тя да диктува действието. След миг тя докосна с език устната му и той отвори уста. Езикът ѝ беше внимателен и срамежлив, но Джерард мигом бе увлечен от искреността ѝ. Преди четири дни тя безропотно му позволи да я целуне, днес сложи ръце около лицето му и го целуна сама. Когато вдигна глава, сърцето му биеше забързано, а панталоните му бяха станали тесни отпред.

— Това ли имаше предвид? — прошепна тя. Когато той я целуваше, гласът ѝ винаги ставаше дрезгав. Харесваше му.

— Добро начало — промърмори Джерард. — Чувствам се леко удовлетворен.

— Леко?!

— Малко — усмихна ѝ се той. — Какво друго ще измислиш?

Тя го загледа, очите ѝ се уголемиха, но бяха сериозни.

— Искаш ли да се качим горе?

Повече му харесваше тук; докато седеше в скута му, тя се притискаше към него, а гърдите ѝ, окичени с прекрасния аметист, сгушен между тях, бяха точно на нивото на очите му.

— Няма нужда. Вдигни си полата.

Катрин подскочи, когато я погъделичка от вътрешната страна на глезена.

— В трапезарията сме! — прошепна искрено ужасена тя.

— Браг няма да влезе никога. — Той се притисна към вътрешната част на врата ѝ. — Мммм, миришеш вкусно.

— Някой друг може да влезе! — Тя се дърпаше от целувките му. — Да почисти масата...

Джерард въздъхна и я вдигна от себе си. Прекоси стаята, взе пътьом стол и го пхна под дръжката на врата към коридора. После се приближи до малък бюфет и го избута, за да блокира и другата врата. Обърна се към Кейт, която го наблюдаваше със зяпнала уста, а по бузите ѝ бяха избили две големи червени петна. Свали сакото си и го хвърли встрани.

— А сега си вдигни полата.

Тя стоеше безмълвна и за голяма своя изненада почувства, че се възбужда. Той искаше да я обладае точно тук, в трапезарията, където вечерята им все още стоеше на масата и изстиваше. Новата ѝ огърлица драскаше гърдите ѝ, изпращайки вълни, от които кожата ѝ настръхна и отиваха направо между краката ѝ. Той нямаше любовна връзка с жената от Милсъм Стрийт. Това бе от огромно значение за нея. Сграбчи полата си и я повдигна с няколко сантиметра.

— Добре — промърмори той, разкопчавайки жилетката си, като не спираше да я гледа. — Още нагоре, моля.

Лицето ѝ се зачерви, но се подчини. Коленете ѝ се разтрепериха, когато ги откри.

Джерард се тръшна на стола и ѝ направи знак.

— Ела тук.

Тя приближи бавно, все още държейки полата си с ръце. Той се наведе напред и докосна бедрото ѝ, когато спря пред него.

— Имаш хубави крака. — Очите му бяха ярки като сини пламъци. Ръката му тръгна нагоре, все по-високо по бедрото. — Вдигни си още полата — прошепна тихо. — Съвсем догоре, Кейт.

— Неприлично е — прошепна тя.

— Няма нищо неприлично една съпруга да доставя удоволствие на мъжа си.

— Наистина ли ти харесва? — Всъщност беше очевидно. Катрин си пое дълбоко въздух и вдигна още по-високо полата.

— Ако се съмняваш какво ми харесва, ще се радвам да ти кажа... точно... какво да правиш. — И с ловко завъртане на китката вдигна нагоре края на полата ѝ, дръпна долните ѝ гащи и напълно я разголи. Катрин трепна, но той държеше здраво дрехата ѝ. — Тази сутрин ти казах — промърмори, прекарвайки пръст по корема ѝ, за да стигне до къдравите косъмчета между краката. — Мъжете са прости създания. Остави ме да те докосвам тук... — Пръстите му слязоха още по-надолу и Катрин потръпна. — Целуни ме както преди няколко минути... — смачка гънките плат в юмука си, а със свободната си ръка обгърна бедрото ѝ, за да обхване дупето ѝ и да я придърпа по-близо към себе си — и ще бъда щастлив.

Трябваше да се хване с ръка за рамото му, защото безбожните му немирни пръсти я подлудяваха. Мимо волята ѝ, бедрата ѝ започнаха да се движат, поклащайки се от непоносимото усещане, което пръстите му ѝ причиняваха.

— Аз ще... — В този миг той вкара единия си пръст в нея и тя почти щеше да падне. — ... ще се опитам — прошепна, защото беше истинско мъчение да стои така и да му позволява да я гали по този начин.

— Ако ми отговориш както снощи... — Той се засмя тихо и пъкна още един пръст, плъзна го високо и после го отдръпна. — Ако тялото ти сега направи... Боже, Кейт, не мога да чакам...

Джерард разкъса копчетата на панталона си и я притегли към себе си.

— Разтвори краката си от двете ми страни... — изхриптя той. — Сега слез надолу... така... Да! Точно така.

Отметна глава назад и простена, докато я поставяше да седне върху члена му. Беше неудобно и странно, двата ѝ крака висяха от двете страни на неговите и пръстите му все още я галеха, докато се плъзна в нея.

Вероятно поради различната поза, този път проникването не ѝ причини толкова неудобство. Притисна чехлите си към пода и потърси равновесие. Той я хвана през кръста и я задържа, докато сам се плъзна надолу по стола.

— Сега ти командваш! Прави каквото ти харесва!

Тя не помръдна.

— Кажи ми какво да правя.

Очите му се отвориха и той я погледна. За миг тишината се изпълни с напрежение. Катрин балансираше на петите си, а Джерард дишаше накъсано под нея, съединените им тела бяха скрити под гънките на полата ѝ.

— Хвани се за раменете ми — напъти я той накрая. — Напъни с крака, за да се изправиш, сетне слез надолу. — Тя се опита да изпълни указанията му. Когато се отпусна, той огъна бедрата ѝ, за да се оттласне към нея и тя ахна.

— Хайде сега, направи го още веднъж — нареди Джерард. — И пак.

Катрин хвана ритъма. Наведе глава и затвори очи, концентрирайки се върху всяко усещане. Поемаше го в тялото си, после се отдръпваше. И пак, и пак. За разлика от предишната нощ, когато позволи той да влезе в нея, този път изглежда тя го поемаше в себе си. Това я накара да се чувства властна и силна; вместо да лежи по гръб, беше отгоре и се движеше толкова бавно или бързо, колкото искаше. Опита и по двата начина, откривайки как действията и движенията ѝ въздействат върху съпруга ѝ. Той я гледаше със светнали трескави очи, челюстта му беше стисната. Тя спря, за да си нагласи краката, и без да мисли, стисна бедрата си силно. През цялото тяло на Джерард премина спазъм и той едва си пое въздух. Катрин повтори същото движение само за да се убеди, че тя е причинила тази реакция.

Ръцете му се плъзнаха под полата ѝ и, докато се движеше, той я докосваше. Сега тялото ѝ се разтrese и разлюля неволно, докато пръстите му масажираха и галеха онова скришно място, за което не знаеше, че съществува. От време на време ѝ даваше кратки напътствия, казваше ѝ да се наведе назад и да не спира да се движи. Но тя така или иначе не можеше; не и когато ушите ѝ бучаха, мускулите ѝ бяха обтегнати до скъсване и почти не успяваше да се задържи права. Джерард издаде рязък звук и отметна глава на една страна, но продължи да я дразни, продължи да я гали и да я измъчва, докато Кейт въздъхна и свърши, изпускайки течността от себе си като гореща вълна. Хвана с ръце бедрата си, притисна ги плътно към неговите и изхлипа от облекчение.

Той я привлече към гърдите си. С едната си ръка продължаваше да я държи отзад, за да не падне. Тя разбира се, остана върху него с чувството, че не може да се отдели, дори и да иска. Не че искаше. Една неопределена глупава усмивка изкриви устните ѝ, като си представи каква картинка представляват двамата. Потърка буза в гърдите му. Боже, каква недодялана глупачка е била!

— Благодаря за огърлицата — прошепна тя.

Джерард се разкикоти.

— Радвам се, че ти харесва. Ако не подхожда на никоя от новите ти рокли, ще носиш само нея, без рокля, заради мен.

— Неприлично е. — Но се усмихна. Пулсът му беше силен и стабилен под слепоочието ѝ.

— Господи, надявам се да е точно така!

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Не се съобразяваш много с благоприличието.

Той я изгледа изпод полузатворените си клепачи, очите му продължаваха да светят.

— Е, спазвам известно благоприличие. Но когато сме вкъщи, когато сме сами... — Едното ъгълче на устата му се изви дяволито. — Надявам се да те изкуша дори още по-неприлично.

— Например в библиотеката?

Той се усмихна по-широко.

— Отлична идея, лейди Джерард.

Сърцето ѝ се извиси и литна заради начина, по който я погледна. Навярно това беше пътят да спечели любовта му. След като се отърси от първоначалния шок, тя осъзна, че да прави любов с него в трапезарията беше по-скоро вълнуващо. До този момент напълно бе забравила къде се намират. И беше неимоверно възбуждащо да знае, че той я желае.

Ала всичко това се случи, защото направи огромна грешка в оценката си за него. Съпругът ѝ беше вбесен, когато я придърпа в скута си. Трябваше да му се извини, преди да има време да го обмисли.

— Съжалявам за грешните заключения — произнесе колебливо тя. — Нямах никакво основание да ги правя.

Той въздъхна.

— Колко любовници имаше лорд Хау?

Тя не помръдна.

— Доколкото знам, четири.

— Аха. Отново ти казвам... — Той я чукна леко по носа. — Аз не съм Хау. Не си мисли, че имам нещо общо с него.

Никога. Никога не бе чувствала подобна, оставяща я без дъх надежда за бъдещето си с лорд Хау и със сигурност никога не би вдигнала полата си за него в трапезарията. При всеки привиден знак на Джерард, че не се интересува от нейната обич, той успяваше да направи нещо друго, с което разбиваше сдържаността ѝ и я поставяше в още по-голяма опасност да се влюби лудо в него. Тя се усмихна, опитвайки се все пак да запази сериозно изражение, за да не засияе от зараждащото се в нея обожание.

— Няма. Никога повече.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейди Дарби и госпожа Уудфорд бяха двете половини на една и съща личност.

Говореха с един и същ бърз, напевен глас и редовно довършваха изреченията си една друга. Очевидно мозъците им работеха по един и същи начин и с едно и също темпо. Дори жестовете им бяха еднакви. И като капак на всичко, изглеждаха съвсем еднакви. Лейди Дарби беше малко по-пълна, а госпожа Уудфорд малко по-висока, но във всичко останало бяха абсолютно еднакви. Катрин си мислеше, че дори майка им сигурно ги е бъркала.

Заедно те бяха едни от най-забавните хора, които някога бе срещала. С пристигането им на гости тя беше въввлечена в бързия водовъртеж на техния разговор, а той вървеше ту в една, ту в друга посока. В един момент я заляха с информация за другите жители на Бат, за странностите и чудатостите на Куинс Скуеър, а в следващия я обсипваха с учтиви и мили въпроси за нея. Всичко това направиха по най-естествен и приятелски начин и Катрин откри, че се усмихва и им отговаря.

— Ние сме очаровани да имаме такава хубава съседка! Очаровани! — обяви сияеща госпожа Уудфорд. — Барбара, виждали ли сме по-мило момиче?

Лейди Дарби поклати глава енергично.

— Наистина! Какво не бих дала за подобна нежна кожа. И тези очи!

— Вие ме ласкаете — отвърна Катрин, изчервявайки се от задоволство.

— Глупости! През младостта ни смятаха Барбара за красиво момиче, но никога не е имала хубава кожа. — Госпожа Уудфорд се наведе напред и прошепна доста високо. — Шарката е виновна, нали знаете!

— Млъкни, Алекс! — извика лейди Дарби. — Имам само два незначителни белега!

— Мисля, че е била голяма красавица — вметна Катрин, като не знаеше как да реагира.

— Но да, разбира се — съгласи се госпожа Уудфорд, докато сестра ѝ се усмихваше на Катрин. — Нали сме близначки, ако не сте забелязали.

— Аз съм по-малката — побърза да уточни лейди Дарби.

— Аз съм по-красивата — добави госпожа Уудфорд с триумфиращ поглед. Катрин се усмихна леко и въздъхна, а двете възрастни дами избухнаха в смях.

— Простете ни, лейди Джерард. Ние от толкова години сме непрекъснато заедно и понякога забравяме за останалите. — Госпожа Уудфорд попи очите си, все още смеейки се.

— За нещастие нямаме дъщери, на които да предадем голямата си красота — добави лейди Дарби, с което накара сестра си да избухне в още по-силен смях. — А синовете ни се разпиляха по света! Най-големият на госпожа Уудфорд плава по моретата като баща си, а моето момче адвокатства в Лондон. Така че вие ни направихте голяма услуга, като доведохте своя висок и красив съпруг, за да украси нашия площад — намигна ѝ лейди Дарби. — Ще ви видим ли скоро в „Асембли Румс“?

— Амиии... възможно е. — Катрин се усмихна, за да прикрие факта, че не знае дали съпругът ѝ обича да танцува или да играе карти. — Капитанът нае ложа в театъра.

— Отлично! Ние ходим на театър всяка седмица, дори два пъти, ако времето е лошо. Когато е хубаво, трябва да знаете, че в Бат има много забавления. А през есента се провеждат празници, на които непременно трябва да се насладите. Нали имате планове да останете в Бат до края на годината?

— Аз... амиии... да.

— Млъкни, Алис — смърри сестра си лейди Дарби. — През зимата Бат е ужасен. Най-добре при първия студ да заминете за крайбрежието.

— Не е чак толкова мизерно — възрази госпожа Уудфорд. — Ходим в Портишед заради здравето на Адмирала.

Съпругът ѝ бе пенсиониран адмирал от флота, както вече бяха казали три пъти на Катрин.

— Той се радва на по-добро здраве, когато е извън обществото — уточни бързо сестра й.

— Сигурна съм, че отсъствието му не е навредило особено на обществото, така или иначе. — При тези думи и двете дами избухнаха отново в бурен смях. Да се задяват със съпрузите си, очевидно им се бе превърнало в навик. — За разлика от вашия съпруг, лейди Джерард. Какъв хубавец! Така се надяваме да ви виждаме по-често!

— Те са младоженци, Барбара! — Госпожа Уудфорд започна да си вее с ветрилото. — Ще бъдем щастливи, ако въобще ги виждаме!

— Шшшът! — Лейди Дарби направи физиономия. — Сър Филип ме е придружавал единствено когато бяхме младоженци. Сега много рядко сме заедно!

— Тогава не разбирам защо се оплакваш! — Още смях. — Но, лейди Джерард, досега трябва да сте го завъртели на малкия си пръст! Според нас той е голям късметлия. Вие сигурно можете да го склоните!

— Разбира се, че може — заключи безапелационно лейди Дарби. — Умоляваме ви, лейди Джерард. Толкова сме доволни и поласкани, че имаме нови съседи. Сега, когато сте тук, Куинс Скуеър ще живне! Трябва да вечеряте с нас.

— Много бих се радвала — усмихна се нервно Катрин.

Беше научила от Браг, че възрастните дами клюкарки не са компанията, на която Джерард най-много ще се наслаждава, но беше редно човек да е мил със съседите си, нали? И освен това беше толкова приятно да те поканят някъде, а ти да си свободен да приемеш поканата, без да се съобразяваш какво ще кажат други хора, че тя реши да отиде сама, ако се наложи. Двете дами бяха мили и забавни. Една вечеря със сигурност нямаше да навреди никому.

След като двете посетителки си тръгнаха след още много закачки и смях за сметка на съпрузите си и настоятелното убеждаване да се присъедини към социалния живот на Бат, Катрин се почувства малко уморена. Радваше се на това гостуване, но за Бога, съпругът ѝ едва ли щеше да е очарован, че е приела поканата да вечерят с тях. Реши да му каже още тази вечер.

Както обикновено, той беше целият ден навън, зает с нещо неизвестно за нея, и се върна вкъщи мрачен и нетърпелив. От няколко дни бяха в Бат и всеки ден повтаряше предишния. Джерард излизаше

рано сутрин и не се връщаше чак до вечерта. Двамата вечеряха заедно, говореха за дребни и незначителни теми или въобще не говореха, после си лягаха. Тази, последната част, беше неизбежна и прекрасна. Колкото и да бе отчаяна от емоционалната бездна между тях, толкова бе удивена и тръпнеща от физическите удоволствия, които ѝ даваше бракът. Вместо да се дразни от пълното ѝ невежество или липсата на умения в тази област, Джерард беше щастлив да я обучава. След вечерта, когато я съблазни да си вдигне полата в трапезарията, а тя му призна, че не знае какво да прави, той без колебание я напътстваше с изрични, а понякога и с неприлични подробности как да задоволи и себе си, и него. Всичко това я караше да се изчервява, когато мислеше какви неща прави под негово ръководство — да се изчервява и да се възбужда. В леглото бракът бе сто пъти по-хубав от всичко, за което можеше да се мечтае.

Извън леглото обаче двамата продължаваха да са непознати. Тя все още нямаше никаква представа защо дойдоха в Бат, въпреки че очевидно беше свързано със скандала, който се вихреше, когато напуснаха Лондон. Знаеше едно: детайлите от историята не бяха стигнали до вестниците в Бат, а Джерард нарочно не поръчваше лондонски всекидневници. Беше научила част от личните му навици и какво харесва, но за съкровенията му мисли и чувства не знаеше почти нищо. Колкото и да си повтаряше, че още е рано, чувстваше как в нея се промъква леко отчаяние. Физическата им близост и интимността през нощта бяха причина да иска повече. Надеждата ѝ приятелството и привличането между тях постепенно да прерасне в нещо по-голямо, страдеше силно. Всеки възторг, който Джерард изтръгваше от тялото ѝ, само я караше да чувства още по-силно липсата на нещо друго. Любенето премахна сковаността и задръжките ѝ, но остави сърцето ѝ беззащитно и голо.

Тази вечер тя потърси начин да привлече вниманието му. Навярно тя не го предразполагаше да споделя с нея; Кейт знаеше, че е по-скоро скучна личност, с прости и обикновени вкусове. Трябваше да направи по-голямо усилие.

— Днес ме посетиха съседките — подхвана тя, докато той режеше печеното.

— Така ли? Забавни ли са?

В съзнанието ѝ изплуваха двете дами, които взаимно се разсмиваха толкова, че лицата им почервенияха.

— Да. Поканиха ни на вечеря.

— Отлично — промърмори Джерард, сипвайки сос в чинията си.
— Кой са?

— Лейди Дарби. Живее от другата страна на площада. И госпожа Уудфорд — в съседната къща.

Очите му я стрелнаха като светкавици. Той остави вилицата.

— Старите дами?

Катрин се прокашля.

— Не са чак толкова стари. И освен това са много мили и приятелски настроени.

— Хм. — Джерард разреза картофите си, но повече не я погледна. — Отказвам да бъда предмет на интереса им и източник на информация за клюки.

— Не мисля, че си такъв. В техните очи ти си само един висок и красив армейски офицер, напълно непознат и новодошъл на тяхната улица.

Той изръмжа.

— Засега.

Той започна да се храни, а Катрин потърси друга тема, след като тази очевидно не бе обещаваща.

— Постигна ли някакъв напредък днес?

Джерард я погледна с присвити очи.

— Какъв напредък?

— В онова, заради което дойдохме в Бат.

Последва свиване на рамене.

— Не достатъчно. Моля те, не говори за това с дамите, които те посетиха.

Тя се зае мълчаливо с храната. Той ядеше охотно, сякаш разговорът им беше приключил.

— Не искам да причинявам неприятности — рече накрая Катрин, след като Браг вдигна чиниите и почисти, а те двамата останаха сами.
— Но нямам представа как да избягвам нещо, което не знам какво е.

— Не причиняваш неприятности. — Той въздъхна и се облегна назад в стола, вдигайки чашата с вино към устните. — Клюките или привличането на внимание обаче застрашават да усложнят работата

ми. В момента трябва да съм невидим. Още по-добре би било да съм и анонимен, но това е невъзможно.

— Защо? Какво се опитваш да направиш?

Той поклати глава.

— Нищо, за което да се тревожиш, скъпа.

Тя плесна с ръце в скута си.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Той отпи още вино и напълни отново чашата си. — Това е нещо като Гордиев възел и не виждам как да го развържа.

— Вероятно ти трябва меч, за да го разсечеш.

Той се разсмя.

— Вероятно! Само ако знаех къде да направя разреза.

Катрин го погледна. Изглеждаше изморен и изнервен.

— Не е изключено аз да мога да ти помогна — предложи тя.

— О? — Устните му се извиха дяволито. — Сигурен съм, че можеш. Я ела тук, милейди.

— Не, говоря сериозно. — Тя остана на стола, дори когато хвана едната ѝ ръка. — Ако ми кажеш какво се опитваш да направиш, може да успее да помогна по някакъв начин.

Джерард пусна ръката ѝ.

— Не мисля.

Катрин прехапа долната си устна от безсилие. Той все повече се дразнеше, когато тя се опитваше да разбере и да помогне.

— Не искам да любопитствам, нито да си пъхам носа. Различните хора виждат нещата по различен начин. Чувствам се неспособна да предложа дори помощ, защото не зная какво се опитваш да направиш.

— Има ли значение? — Той вдигна глава. — Човек трябва ли да знае всичко, преди да предложи симпатия и помощ?

— Би било добре, ако говореше с мен! — възкликна тя. — Имаш моята подкрепа, имаш моята симпатия, а аз нямам нищо от теб!

При това избухване той вдигна вежди. Катрин почувства как лицето ѝ се залива в червенина и осъзна, че е изгубила самообладание.

— Нищо? — попита заплашително Джерард.

Тя погледна изражението му и червенината заля освен лицето и тялото ѝ.

— Добре де, не съвсем нищо... — заекна. — Но... но ние не говорим за това. Лейди Дарби ме попита дали ще отидем на танци в „Асембли Румс“, а аз не можах да ѝ отговоря, защото не знам дали обичаш да танцуваш.

— Да, обичам. Обичам също да играя карти и да слушам концерти. Тази вечер ще отидем в „Асембли Румс“, ако искаш.

Новият ѝ гардероб още не бе готов. Нямахте с какви тоалети да се появи в обществото, а той дори не забелязваше, че продължава да носи простата си тъмносиня рокля всяка вечер на вечеря. Катрин въздъхна.

— Благодаря. Не искам да излизам днес.

Той потърка с ръце лицето си.

— Кейт, нямам търпение за гатанки. Кажете ми какво искаш?

„Искам да се интересува от мен“, помисли си тя. Но как може човек да помоли за това?

— Искам да бъда добра съпруга.

— Отлично. Ела горе и ми покажи, че искаш.

Какъв обрат! Тя се надяваше да бъде с нея физически, след като се опознаят и станат близки. Вместо това той най-безцеремонно я вкара в леглото и правеше такава сладка и дива любов с нея, без да се тревожи, че въобще не се познават! А тя не знаеше как да реагира на всичко това. От една страна беше безумно щастлива с брака си, но от друга се чувстваше все по-отчаяна и тъжна.

— Кейт? — обади се той, след като тя не каза нищо. Наведе се към нея, на устните му играеше съблазнителна усмивка. — Нека да изкупя вината си заради лошото ми настроение.

Тя го загледа, докато сърцето ѝ потъна дълбоко. Само звукът на гласа му бе достатъчен тялото ѝ да започне да се разтапя. Наложил се да стисне силно ръце, за да не хване ръката му и да го остави да прави с нея каквото иска. Принудил се да стисне бедра, за да обуздае желанието да се подчини на всички лудешки напътствия, които беше планирал да ѝ дава тази нощ. Той бе толкова дяволски хубав, толкова мъжествен, толкова чаровен! Трябваше да се предпази някак от изкушенията му.

— Не тази нощ — отвърна, влагайки цялата спокойна студенина, на която бе способна. Чувстваше се тромава и ограничена, но същевременно в безопасност. — Имам главоболие.

— Ще бъда внимателен. — Той прокара пръсти по горната част на ръката ѝ. Нервите ѝ се отпуснаха, тя почувства как се задъхва от радост. Всичките ѝ мускули се стегнаха от усилието да устои.

— Не — повтори твърдо и преди са се разколебае отвърна поглед от красивото му лице, засенчено от страст.

— О, Кейт, хайде де! — В гласа му се прокрадна смях. — Позволи ми да се извиня. Искаш ли утре да отидем на танци?

Тя си пое дълбоко въздух, събра всичките си сили и го погледна.

— Ти искаш ли?

— Безусловно. — В усмивката му имаше чувствено обещание. — Сега ела горе.

— Това няма ли да попречи на работата ти в Бат?

Омекна въпреки решението си. Това може би щеше да бъде началото. Докато танцуват заедно се отваряше възможност да говорят за него. А също щяха да разговарят и с други хора — предпоставка да доведе до повече откровеност между тях. Навярно ще успее да подкупи шивачката да достави една прилична рокля за утре вечер и ако е достатъчно представителна, има надежда той да я забележи.

Но при споменаване на личните му дела, устата му се сви и той щракна с пръсти.

— Не се тревожи. Това е дълга и мрачна история, а аз имам нещо по-интересно за теб.

Лорд Хау и Люсиен толкова често се бяха отнасяли снизходително с нея, че нямаше начин да не разпознае отношението и сега. С огромно усилие Катрин потисна желанието си да получи физическото удоволствие, което Джерард ѝ предлагаше. Не стига, че глупавото ѝ безпомощно сърце бе паднало в ръцете му, ами и тялото ѝ крещеше за докосването му. Само умът ѝ остана трезвен, за да изпраща предупредителни сигнали за опасността да стане робиня на един мъж, който ѝ дава много малко от себе си в отговор. Хау се възползваше от тялото ѝ, но никога не изкуши сърцето ѝ, нито спечели ума ѝ. Тогава не ѝ беше трудно да гледа на брака им като на бизнес споразумение, изискващо определени действия от нейна страна — нещо подобно на гладенето, част от задълженията на Бърди като камериерка. Но с Джерард тя се бе надявала на друго, на нещо много по-голямо. Надяваше се на известна доза общуване, за което бе

копняла цял живот, и се оказа неподготвена за връхлетялата я болка, когато откри, че той не иска нищо подобно.

Затова сковано поклати глава.

— Много съжалявам, сър — думите ѝ прозвучаха хладно. — Чувствам се силно неразположена тази вечер.

Веждите му се склочиха.

— Колко неочаквано!

Тя успя да запази лицето си безизразно и неподвижно. Някога го постигаше доста лесно, сега обаче имаше чувството, че кожата ѝ ще се напука.

— Да. Ако ме извиниш, тази нощ ще се оттегля.

— Да изпратя ли госпожа Денис? — Гласът му звучеше доста объркано.

— Да, моля. Благодаря. Лека нощ. — Катрин си повдигна полите, докато ставаше от стола, и отиде до вратата. Ръцете ѝ трепереха от желание да покрие лицето си. Главата ѝ се въртеше, но тя излезе невъзмутимо от трапезарията, качи се по стълбите и влезе в своя будоар. Чак тогава седна на стола и остави сълзите да потекат.

Джерард гледаше неподвижно как жена му излиза. Разговорът го смути. Къде сбърка? Какво направи погрешно? Трябва да беше нещо непостижимо, защото пред очите му тя се превърна в ледена принцеса. Изражението ѝ се вкамени, очите ѝ станаха резервирани, а гласът ѝ... Той се намръщи. Мразеше този тон, сякаш всяка дума едва-едва се процежда през устните ѝ и за нея нищо нямаше значение.

Позвъни на Браг да дойде и да довърши почистването на масата.

— Отивам да се разходя — уведоми го, преди да се озове в коридора и да си сложи шапката.

Излезе от къщата и спря за малко да вдиша дълбоко нощния въздух, докато си слагаше ръкавиците. Един поглед нагоре му показва светлината от прозореца на спалнята. Изкушаваше се да се върне, да се качи и да прогони лошото ѝ настроение. Между тях никога не бе имало неразбирателство в леглото, а Джерард все повече се пристрастяваше към нощните уроци по удоволствие. Очевидният учител бе той, ала често се изненадваше от спонтанно еротичния ѝ отговор на неговите напътствия. Това бе най-хубавата част от дните му — оазис на удоволствието след мрачното и неблагоприятно търсене на човека, който се опитваше да унищожи семейството му. Обиколи целия Бат и

околностите в търсене на следа от мъжа, изпратил писмата, и не откри нищо. За него бе огромно облекчение да се връща вечер вкъщи и да забравя себе си, докато прави любов с Кейт. Защо тя настоява да научи скучните и досадни подробности от деня му, когато можеха да се отдадат на далеч по-приятни занимания?

Тръгна с бърза крачка, ядосан, че прави това упражнение навън и сам, вместо в леглото с Кейт. Но щом така иска, добре, така да бъде. Знаеше, че когато правят любов, тя стига до оргазъм, беше сигурен.

Освен това вече познаваше достатъчно добре тялото ѝ, за да забележи, че още докато бяха на масата, тя се възбуди. Не само той щеше да си легне тази вечер разстроен и неудовлетворен. Не че от това му олекна или се почувства по-добре. Защо, по дяволите, използва главоболието като оправдание, щом двамата искат едно хубаво любене? Откъм реката подухна остър вятър и охлади кипналата му кръв. Вървеше край бреговете и някаква преминаваща наблизо карета привлече погледа му. Возилото се закатери нагоре по хълма към „Асембли Румс“. Джерард тръгна с въздишка в същата посока. Кейт обичаше да ходи на подобни вечеринки повече, отколкото признаваше. Спомни си, че когато пристигнаха тук, нямаше подходящи рокли, и се зачуди дали новият ѝ гардероб вече е попълнен. Насочи се към Милсъм Стрийт и намери шивашкото ателие. Витрините му бяха тъмни. Утре щеше да провери дали има подходяща рокля, за да я заведе на танци. Представи си как я държи в ръцете си, докато танцуват, как тя му се усмихва, а огърлицата с аметиста проблясва в деколтето ѝ. А после ще я върне у дома, ще ѝ свали роклята и ще я люби, докато все още носи огърлицата и нищо друго върху себе си. Да, това беше чудесна идея.

Джерард ускори крачка. От току-що съставения план се почувства по-добре. Ще покани Картър и сестра му да дойдат с тях. Хубаво е да има приятели, с които да разговаря, особено ако разни слухове и подмятания започнат да се въртят във връзка с проклетата „Дилема Дърам“.

Неочаквано през ума му мина мисълта, че Кейт сигурно също ще пострада от подобни клюки. Сега тя беше част от семейството, част от Дърам. Знаеше, че е чула слухове още преди да му предложи да се ожени за нея. Като се има предвид колко нищожен успех бе постигнал в търсенето на изнудвача, нищо чудно и двамата да бъдат обявени за

аутсайдери още преди края на месеца. Той отново се запита какво я бе накарало да се свърже с него, след като перспективите му не бяха никак блестящи. Трябваше някак си да изкопчи от нея отговора на този въпрос.

Но дотогава... Изруга на глас и една случайна двойка, минаваща наблизко, се отдръпна оскърбено. Затова докосна шапката си и измърмори някакво извинение, докато ускори крачка. Налагаше се да я увери, че се опитва да разреши проблема. Сигурно точно това стоеше зад въпросите ѝ тази вечер, а навярно и зад отказа ѝ да излязат. Несъзнателно се бе отнесъл към нея като с войниците си в армията. Издаваше заповеди, без да обяснява нищо, защото той бе командващият офицер и думата му беше закон, без да се задават въпроси. Жената обаче не е войник. Една жена не обича да ѝ заповядват. По дяволите! Както и да се опитваше да се самоубеди, че заради нейно добро ѝ бе спестявал досадните препятствия в работата, с която се бе захванал, всъщност бе оставил разрухата да застигне и двамата. Нищо чудно, че тя бе така раздражена от поведението му.

Джерард се обърна рязко и тръгна обратно към Куинс Скуеър. Когато стигна до къщата, погледна към другите осветени прозорци и се зачуди дали старите дами клюкарки, посетили я днес, не ѝ бяха казали нещо. Представи си как някой от рода на лейди Екклестон забива хищни нокти в Кейт и излива потоци лъжи и инсинуации в ушите ѝ. Някои от клюките за поведението на баща му бяха повече от осъдителни. Те стигаха до ушите му, независимо от опитите да не им обръща внимание. И ако старите гарги се бяха опитали да измъкнат повече информация от нея... Той ускори крачка и влезе вкъщи, оглеждайки се да види дали вече е изгасила лампата. Прозорецът на спалнята беше тъмен.

В коридора подаде палтото и шапката си на Браг.

— При посещението на дамите днес чу ли да споменават нещо за онази проклета дилема? — попита го тихо.

— Не, сър. — Браг взе ръкавиците му. — Те се смяха много и бърбиха. Когато си отидоха, милейди се усмихваше и всичко изглеждаше съвсем наред.

— Добре. — Това поне бе известно облекчение. Засега.

Джерард се качи горе и се приготви за сън, след което тихо влезе в спалнята. Кейт лежеше в своята страна на леглото, с гръб към него,

свита в далечния край. Той запали лампата на масата и се мушна под завивката, приближавайки се до нея. Тя нито помръдна, нито продума, но очите ѝ бяха отворени.

— Кейт. — Погали рамото ѝ; за негово съжаление беше скрито под нощницата. — Наистина ли искаш да знаеш защо дойдох в Бат?

Първоначално тя не отговори, но след малко прошепна:

— Да.

Той въздъхна и се настани по-удобно до нея.

— Искам да открия човека, който се опитва да очерни фамилното ни име. Този, който заплашва да разкрие пред света една срамна тайна от миналото на баща ми и да лиши мен и братята ми от наследство.

Тя обърна глава към него.

— Как ще го намериш?

— С упоритост и решителност. Нищо вълнуващо. Всъщност е доста тягостно, за да те занимавам с него. Страхувам се, че ще заспиш, ако изброя всички хора, с които съм говорил, за да ми помогнат, всички мошеници, които се опитах да подкупя за информация, и всички безрезултатни пътувания, които направих.

— Няма да заспя. — Тя обърна лицето си към него. — Какво ще предприемеш, когато го намериш?

Ще го убия бързо и тихо. Или поне колкото е възможно.

— Ще реша, когато го намеря. А аз ще го намеря — добави заплашително той. — По един или друг начин целият този глупав скандал с баща ми ще бъде разрешен и потушен. Не искам да се тревожиш за това. Но може да тръгнат грозни клюки и бих искал да те защитя от тях.

— Знаех, че може. — Тя му се усмихна с онази нейна искрена и чиста усмивка. Беше леко срамежлива, но от нея очите ѝ засияха, а лицето ѝ видимо омекна. Когато се усмихваше по този начин, беше почти красива. — Аз дадох брачната си клетва към теб съвсем честно.

Той се усмихна, облекчен, че недоразумението помежду им е изгладено. Точно както си бе мислил, в леглото всичко между тях беше наред.

— Както и аз. — С тези думи я притегли към себе си и посегна към копченцата на нощницата. — Както и аз.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден шивачката лично донесе три нови рокли, извинявайки се за закъснението. Катрин благодари слисано. Не бе очаквала роклите да са готови, очакваше само посещението на модист и каза.

— Негова светлост каза, че ще искате още тоалети — съобщи госпожа Годар. — Обещавам следващия път да бъда по-бърза.

— Разбирам — отвърна бавно Катрин. Нима Джерард бе направил това? Когато се събуди тази сутрин, той беше излязъл. — А каза ли нещо друго Негова светлост?

— Спомена, че би искал да види и една червена рокля следващия път. — Жената огледа с остър поглед Катрин от главата до петите. — Трябва да е подходящ нюанс на червеното, но цветът на лицето ви е благоприятен.

— Ааа... да. Ще го обмисля.

Госпожа Годар се усмихна.

— Много добре, мадам. Сега ще направим ли пробата?

Докато Катрин стоеше върху стола, а госпожа Годар правеше малки поправки по роклите, тя изследваше лицето си в огледалото. Нима наистина има подходящ тен за червена рокля? Майка ѝ винаги казваше: „Не!“. Убитите тъмни цветове били най-подходящи за нея. Никога не бе имала ярки рокли с големи деколтета и по-тесни поли, които да докосват бедрата ѝ. В момента бе облечена в богата, яркосиня рокля, в модна линия и обшита с перли по корсажа и около ръкавите. Беше много по-красива от която и да било друга нейна рокля — и като модел, и като цвят. Приличаше ѝ, осъзна с учудване тя. Приличаше ѝ повече от всички рокли, които бе имала. Новата долна фуста беше по-лека и не така обемна като старите, а мантията се димпеше над нея в изящни гънки. Дори пазвата ѝ изглеждаше по-наедряла.

— Изглеждам хубава! — промърмори изненадана тя, като се обърна, за да се огледа от различни ъгли.

— Много хубава! — обяви госпожа Годар. — Имате такава тънка и фина фигура! Нямаме нужда от разни воланчета и гарнитури. Кройката трябва да подхожда на фигурата, а цветът — на кожата на жената.

Катрин продължи да се гледа.

— Винаги съм мислела, че свежите цветове не ми приличат.

— Всяка жена има своите цветове.

— Да — прошепна тя, започвайки да се усмихва. — Дори и аз.

Каква промяна може да внесе една рокля! Госпожа Годар достави още една вечерна и две дневни рокли, което означаваше, че Катрин най-сетне имаше подходящи тоалети. След като шивачката си отиде, тя извади всичките си стари рокли и ги разгледа. До новата всекидневна рокля на кремави и златисти райета, с която бе облечена сега, старите изглеждаха грозни и износени. Дори тъмносинята приличаше на облеклото на два пъти постара от нея жена.

— Изхвърли всички — нареди тя на Бърди. — Не искам да ги виждам никога повече.

— Време им беше — съгласи се камериерката. — Негова светлост знае какво иска, като нареди да носите цветни дрехи.

Катрин я погледна изненадано.

— Боже, от твоите уста звучи почти като похвала.

Бърди изсумтя, докато събираше старите дрехи.

— Трябва да кажа, че той е много благоприличен, откакто дойдохме в Бат. Ординарецът му Браг е малко недодялан и груб, но е сговорчив. Поне е свикнал да изпълнява заповеди и да прави всичко, което му кажат. Общо взето, животът е много по-добър отколкото при лорд Хау.

Катрин се усмихна.

— Не съм и очаквала по-малко. — Така беше, въпреки че въобще не беше сигурна.

Когато снощи след вечеря Джерард излезе, за миг я обзе тревога. Погледна, през прозореца, видя го да се отдалечава и сърцето ѝ почти спря. Последното нещо, което искаше да направи, бе да го прогони. Твърдото ѝ решение да запази някаква дистанция между тях, да защити прекалено уязвимото си сърце издържа, докато си помисли дали няма да се отдръпне от нея. Испита истински страх да не прекара нощта някъде другаде, в прегръдките на друга жена. Ако решише, че

предпочита да прави любов с друга, Катрин се притесняваше дали ще има повече нужда от нея. Богатството ѝ вече беше негово, независимо дали щеше да спи с нея отново или не. Трябваше да промени мисленето си; ако си допадаха толкова добре в леглото, навярно ще се наложи да прекарва повече време там с него. Това поне няма да е наказание.

Но след това той се върна вкъщи и сподели с нея. Е, не можеше да се каже, че разкри душата си, но поне ѝ обясни защо бяха дошли в Бат и поради каква причина излиза всеки ден. Търсеше човека, отговорен за скандала, заплашващ семейството му, и това не я изненада. Тя разбираше защо е толкова потаен. Фактът, че реши да сподели с нея, стопли сърцето ѝ. После той я обърна към себе си и правиха любов, докато повече не можеше да диша. Кейт се надяваше да спечели обичта и привързаността на съпруга си не като поддържа сексуалното му желание към себе си, но нямаше причина и това да не помага. Красивата нова рокля я накара да приеме и подобно развитие за възможно.

Тази вечер тя накара Бърди да направи косата ѝ за танците в „Асембли Румс“. Облече блестящата синя рокля и сложи портокалова вода зад ушите си, преди да закопчее огърлицата с аметист около шията си.

— Изглеждате много красива, мис Катрин — прошепна Бърди и притисна с ръка шията си. — Баща ви щеше да бъде много горд, ако можеше да ви види.

— Благодаря ти, Бърди. — Катрин стисна ръката на възрастната жена. След като се огледа в огледалото, си помисли, че може и да бе вярно.

Реакцията на Джерард бе още по-неочаквана. Когато тя слезе по стълбите, той замръзна и върху лицето му се появи усмивка.

— Добър вечер — каза и взе ръката ѝ, докато тя слизаше от последното стъпало. — Госпожа Годар си е заслужила всяко пени.

Катрин порумения от удоволствие.

— Благодаря ти, че си я подтикнал да донесе роклите по-рано.

Той махна небрежно.

— Искан да се насладя на вида ти, когато си облечена в подходяща сваятна рокля. — Наведе глава и пошушна в ухото ѝ. — Но вече си мисля как ще изглеждаш без нея.

Тя почувства, че ѝ става още по-горещо, но вече бе свикнала с дяволитите му закачки.

— Това би било доста шокиращо в „Асембли Румс“.

Той се разсмя и ѝ предложи ръката си.

— И малко неприлично, дори и за мен.

Докато стигнат до „Асембли Румс“, Катрин имаше чувството, че лети във въздуха. Никога не беше си представяла колко много може да промени нещата една рокля. При влизането им в балната зала жените се извърнаха да ги огледат и зад ветрилата им се разнесе шепот. Вероятно оглеждаха повече Джерард, отколкото нея, защото той бе направо ослепителен в яркочервения си мундир, ала за пръв път в живота си Катрин не се чувстваше невидима и незначителна. Държеше главата си високо вдигната и се усмихваше, когато спираха да поздравят някого. Не се изненада, че Джерард вече познава половината град, докато тя видя само едно познато лице — лейди Дарби ѝ махна от другия край на залата.

— Ето го и Картър със сестра му — каза Джерард. — От доста време искам да те представя.

Изпита благодарност, че бе изчакал до тази вечер. Отблизо Кора Фицуилям изглеждаше още по-красива, отколкото когато я зърна отдалече на Милсъм Стрийт. Ала сега Катрин не се чувстваше невзрачна скромна девойка пред дама; ако беше облечена в старата си синя рокля, щеше да се чувства безнадеждно грозна и обикновена. За голямо нейно облекчение госпожа Фицуилям се оказа мила и очарователна, а брат ѝ — лейтенант Картър, беше искрено сърдечен.

— От толкова време чакам да ви срещна — увери я госпожа Фицуилям, като я отведе леко встрани от мъжете. — Не мога да ви опиша колко се зарадва Дани, когато срещна капитан Де Лейси в града. Беше толкова потиснат, а капитанът отново му даде цел с молбата си за помощ. След като има причина да излиза от къщи, това повдигна самочувствието и настроението му неимоверно много.

— О! — изненада се Катрин. — Не знаех, че се вижда с лейтенант Картър толкова често.

Кора Фицуилям се разсмя.

— Е, всъщност само няколко пъти, но разбирам, че работата на капитана е много деликатна. Дани стриктно ме предупреди да не го обсъждам с никого. Споменах го само на вас, защото вие сигурно

знаете за какво става дума. Брат ми много ще се ядоса, ако кажа на някой друг.

— Да — промърмори Катрин. — Разбирам.

Значи Джерард се бе доверил и на друг човек, не само на нея. Но навярно лейтенант Картър притежаваше умения и таланти, които щяха да бъдат полезни за разследването, докато тя нямаше такива. — Разбрах, че трябва да ви благодаря — продължи тя, докосвайки огърлицата си. — Капитанът ми каза, че вие сте го посъветвали в избора на това бижу.

Госпожа Фицуилям се усмихна и стисна ръката ѝ.

— За мен беше удоволствие. Наистина върху вас изглежда чудесно, както каза и той.

— Той ли го каза? — усмихна се колебливо Катрин.

— Да. — Другата жена се наведе по-близо към нея, тъмните ѝ очи бяха топли. — Разбрах, че никога преди не е купувал бижу за жена.

Катрин отново докосна медальона.

— В такъв случай добре се е справил.

Никога преди не беше прекарвала по-щастлива вечер. Лейди Дарби дойде, за да се възхити на роклята ѝ, и заяви, че е най-красивото момиче в залата. Тя обясни, че семейство Уудфорд няма да дойдат, понеже адмиралът се чувствал неразположен. Обърна се и към госпожа Фицуилям все едно бяха сродни души и скоро Катрин се оказа заобиколена от смях и усмивки, докато двете си говореха като стари приятелки. Никой от предишните ѝ познати не би я познал сега, помисли си тя. Дори тя нямаше да се познае.

Джерард я покани да танцуват народен танц, който не позволяваше разговори, но така беше по-добре. За пръв път в живота си Катрин почувства изпитателните погледи на околните върху себе си. Всеки път, когато Джерард вземаше ръката ѝ или срещаше очите ѝ с леко загатната порочна усмивка върху устните, сърцето ѝ почти спираше. Оставаше ѝ единствено да следва стъпките, да не ги обърка или да се спъне. После друг джентълмен я покани на танц. Катрин, силно шокирана от вниманието, отговаряше автоматично с „да“ на всеки и неочаквано се оказа ангажирана за всички танци. Това не бе се случвало никога в живота ѝ. Някъде дълбоко в съзнанието си знаеше, че се дължи на сватбата, на компанията и вероятно на новата ѝ рокля, а

не на някакво неочаквано подобрение във външния ѝ вид или в маниерите, но тази нощ беше щастлива да открие себе си нова, неочаквана, модерна.

След два часа най-накрая спря да танцува. Краката я боляха и се чувстваше замаяна от горещината и тълпата, а и от двете чаши изпито шампанско. Малко нестабилно се върна при госпожа Фицуилям, която отказваше на всички кавалери; през цялото време стоеше неотклонно до брат си, а той се подпираше на бастуна си. Джерард ѝ бе казал, че не може да танцува, защото бил ранен в крака и изпратен вкъщи да се възстанови. Точно спореха на тази тема, когато Катрин се присъедини към тях.

— Не се правя на мъченица — твърдеше госпожа Фицуилям. — Ако искаш да се отървеш от мен, покани някоя дама да танцува.

— Някоя няма да рискува пръстите на краката ѝ да бъдат смазани от моя бастун, Кора — отвърна ѝ той. — Но ти би могла да се повеселиш.

— Аз се веселя — спокойно му отвърна тя. — Ясно ли е? Ето, лейди Джерард се върна, за да ме спаси от лошите ти обноски.

Лицето на лейтенанта посърна. За миг изглеждаше нещастен, но успя да се усмихне.

— Тогава ми позволете да изкупя греха си, като донеса на дамите малко вино.

— Лимонада, сър, моля — поправи го Катрин, веейки си с ветрилото. — Благодаря.

Той се поклони и се изгуби в тълпата. Сестра му се загледа след него; изражението ѝ издаваше тревога и загриженост.

— Надявам се, че не ви се натрапвам, госпожо Фицуилям — прошепна Катрин.

Тя трепна и се усмихна.

— Не, не, въобще не, лейди Джерард. Ако останете и говорите с мен, Дани няма да ми се кара, задето не танцувам.

Катрин замълча за миг. Дали тази жена не танцуваше, защото не искаше да остави брат си сам, или защото просто не искаше да го прави?

— Аз не съм свикнала да танцувам много. Мога да остана по-дълго с вас.

Миглите на жената трепнаха.

— Наричай ме Кора. Чувствам, че бихме могли да бъдем приятелки.

Катрин се усмихна.

— Само ако ти ме наричаш Катрин.

— Би било чест за мен — Кора поклати глава. — Винаги съм завиждала за името Катрин. Щеше да ми харесва много да ме наричат Кейт.

— Само съпругът ми ме нарича така.

Кора се разсмя, като сбръчка заговорнически нос.

— Колко мило!

— Да.

Катрин се замисли. Беше мило, че той ѝ даде галено име. Отначало ѝ звучеше странно и твърде фамилиарно, но сега ѝ харесваше. Това име поставяше ярка разграничителна граница между тъжната, скромна и стеснителна лейди Хау и новата лейди Джерард, пристигнала под ръка с най-красивия мъж в града, и нещо повече — имаше кавалер за всеки танц. Тази нощ тя се чувстваше повече Кейт, отколкото Катрин. Импулсивно се обърна към Кора и предложи:

— А защо и ти да не ме наричаш Кейт?

Кора премига изненадано и отново се разсмя.

— С удоволствие.

Да. Тя си пое дълбоко дъх и каза на ум името, сякаш го опитваше на вкус. Не Катрин, а Кейт. Звучеше по-топло, по-щастливо, просто по-красиво. Отсега нататък реши да бъде този нов човек, в който се превърна тази нощ, и на когото името подходеше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Идеята да изведе Кейт на танци бе колкото гениална, толкова и идиотска.

Добрата страна беше, че жена му никога не бе изглеждала по-добре. Никой не би я нарекъл красавица, но тази вечер... еее, истината бе, че тази вечер тя бе невероятно очарователна. Една подходяща дреха наистина можеше да направи чудеса, но дори той не си даваше сметка в каква степен това е вярно. В грозната кафява рокля, „най-хубавата ми дреха“, както я нарече тя, изглеждаше бледа и мършава. Дори Джерард, вече запознат с всяка извивка от тялото ѝ, остана изумен доколко новата синя рокля промени крехката ѝ фигура. Положително не само той бе изпаднал в транс от деколтето ѝ, подчертано прекрасно от аметиста. Големият брой джентълмени, поканили я да танцува, определено бяха на същото мнение. Джерард изпита огромното задоволство, сравнимо със сполучлив удар на спекулант, купил парче земя заради петрола, който евентуално се намира там, само за да открие, че всъщност е станал собственик на огромно находище от въглища. Щеше да е доволен от брака си, ако му донесеше само богатство и съпруга, която да не му създава тревоги и неприятности; за огромна негова изненада в добавка получи брачно легло, пълно с удоволствия, а сега и твърде хубава жена.

За нещастие, това не бе единственият резултат от вечерното им излизане. Половин час след като влязоха в балната зала, до ушите му достигна проклетата фраза „Дилемата Дърам“. Първоначално се постара да не обръща внимание и да се съсредоточи върху очевидното задоволство, което изпитваше жена му, но фразата заседна в съзнанието му като бодлива къпина. Опита се да говори с Картър — сега той му помагаше за дискретните проучвания в града — но слуховете кръжаха около него като дим от зловонен огън и неуловимо тровеха въздуха.

Съвсем преднамерено Джерард не поръча да му доставят лондонски вестници. Поради същата причина не излизаше и в

обществото. Беше направил най-доброто — остана незабелязан и безличен в Бат, на стотина мили от Лондон, и въпреки това мръсната тайна на баща му го бе застигнала и го измъчваше чак тук. Той знаеше, че е неизбежно, но, по дяволите, предпочиташе тази вечер да не бъде провалена от гнусните клюки.

Настроението му постепенно се развали, кръвта му кипна, а не бе по силите му да направи нищо. При всеки поглед, насочен към него с любопитство или с изненада, примесена със злорадство, свиваше юмрук. Огледа залата и видя Кейт да танцува щастливо усмихната с поредния кавалер, следвайки стъпките на кадрила. Поне тя изглеждаше пощадена от пипалата на скандала. Засега. Той прошепна една дума на Картър и излезе от балната зала с надеждата свежият въздух да охлади малко пожара, лумнал в него.

Под козирката на портата беше пусто и безлюдно. Пръскаше студен, примесен с мъгла дъжд, чиито капки се стичаха по стените на сградата и водата се изливаше в канавките. Звукът от ситните капки наподобяваше приглушен шепот. Преминаващ кон вдигна пръски, копитата му чаткаха отчетливо по мокрите камъни на улицата. Той вдъхна дълбоко от хладния въздух и го издиша, щеше му се да не се чувства толкова безсилен. Напусна Лондон с твърдото решение да направи нещо, за да реши проблема, а се оказа, че просто следва една сляпа следа след друга. Щеше да бъде голям майтап, ако прекара седмици наред в преследване на фантоми, а легалната стратегия на брат му Едуард успее да реши проблема, без да е необходимо издирването на изнудвача. Джерард прекара ръка по главата си и преглътна едно проклятие, издаващо разочарованието му. Търпението му да чака нещо да се случи се изчерпваше, а досегашните му усилия изглеждаха напразни и безплодни.

Вратата зад него се отвори и затвори. Още един мъж излезе навън. Джерард долови острия аромат на испански пури. Не бе му се случвало, откакто се завърна в Англия. Отстъпи няколко крачки встрани, нямаше настроение да води разговор.

— Отвратително време — подхвърли мъжът след минута мълчание. — Проклетият Бат.

— На мен ми харесва — отвърна Джерард. — Напомня ми, че съм в Англия.

Единственият отговор беше тих смях. Някъде много далеч изгърмя приглушена гръмотевица, но така бавна и мека, сякаш боговете нямаха желание да я изпратят.

— Вие сте Де Лейси, нали? — Мъжът приближи към него и изпусна още едно кълбо дим.

Джерард проследи дима в дъждовната мъгла.

— Да.

Събеседникът се усмихна. Беше поне с десетина и повече години по-възрастен от него, изглеждаше изискано, със сребърни нишки в тъмната коса. Беше облечен безупречно; когато лявата му ръка вдигна пурата към устата, проблесна златен пръстен.

— Съболезнования за смъртта на баща ви — продължи непознатият.

— Благодаря — промърмори Джерард, накланяйки леко глава. Очевидно желаното от него усамотение тази вечер беше непостижимо. — Простете, нямам честта...

— Казвам се Уорли. — Мъжът върна лек поклон с глава на Джерард. — От Апъркомби.

Името не му говореше нищо.

— Удоволствието е мое, сър.

Уорли все още се усмихваше леко.

— Вие се оженихте за вдовицата на Хау.

— Да. — Не беше тайна и той предпочиташе да бъде известен с този факт, а не с проклетата „Дилема Дърам“.

Всъщност в Уорли нямаше нищо необикновено освен тази дразнеща усмивка, сякаш се смееше на таен неприличен жест. Джерард искаше да си тръгне. Уорли се загледа в дъжда.

— Добре свършена работа, млади момко. Браво. Чантичката на дамата е претъпкана с пари. Винаги съм знаел, че вие сте най-находчивият от синовете на Дърам.

При тези думи нещо трепна дълбоко в гърдите на Джерард — не удовлетворение, а по-скоро сигнал за тревога. В думите на непознатия имаше нещо скрито и подмолно. Кой беше този човек, по дяволите? И защо излезе в дъжда? За да говори с него? Дълбоко в себе си инстинктивно се досещаше, че това не е проста случайност.

— Брат ми Едуард няма да се зарадва на подобна обида — отвърна пресилено безгрижно той.

Уорли всмукна от пурата и издуха дълга струя дим. Джерард пъхна ръце в джобовете и се облегна на стената далеч от дима и в подобна позиция да наблюдава Уорли. Не си спомняше да е чувал името му, но този мъж очевидно знаеше много за него и семейството му.

— Дааа. Едуард, прилежният работяга. Прекалено ограничен от правила и традиции, не мислите ли? — Уорли наклони глава, за да погледне Джерард. — Мислите го, разбира се. В противен случай щяхте все още да си стоите в Лондон и да чакате адвокатите да си свършат работата. — Той тръсна пепелта от пурата. — А не тук, във ветровития Бат, с неясна цел.

— Това е сватбеното ми пътуване — вдигна рамене Джерард. — Бягство от задуха на Лондон.

Слабата усмивка на Уорли се разшири.

— О, да, разбира се.

— Изглежда сте добре запознат със семейството ми, сър. Простете ми, бях дълго време извън страната. Бяхте ли приятел на баща ми?

— Приятел — повтори Уорли. — Не бих казал, че бяхме приятели — отговори замислено. — Имахме общ бизнес от време на време. Аз много го уважавах. — Въздъхна. — Какъв шок! Имам пред вид слуховете, които тръгнаха след смъртта му.

Инстинктите на Джерард моментално се изостриха. Всички в Лондон, а очевидно вече и в Бат, искаха да обсъждат неговия личен скандал. Знаеше го. Ала в любопитството на Уорли прозираше нещо различно. Въздишката му издаваш по-скоро радост, а не съчувствие. Лицето на Джерард изобрази скука, въпреки че този човек вече бе приковал вниманието му.

— О, това ли? Очаквам да се забрави, преди да се върнем в столицата. Още преди края на месеца хората ще намерят нещо друго, нещо по-скандално, за което да говорят.

— Да, разбира се — промърмори Уорли. — Надявам се братята ви да го понесат така добре като вас.

— Едуард положително мечтае да напусне Лондон като мен, но е зает с адвокатите по завещанието на татко. Той, както и вие отбелязахте, е най-усърдният от трима ни. А Грешам... или би трябвало вече да го наричам Дърам... — Джерард небрежно сви

рамене. — Смя да кажа, че не обръща никакво внимание на клюките. Свикнал е да се говори за него.

Веждите на Уорли се свиха недоловимо, като мимолетна светкавица. Ако не гледаше така отблизо и внимателно, Джерард едва ли щеше да забележи мимиката му.

— Съвсем правилно — отвърна безгрижно Уорли без следа от недоволство в гласа. Отново дръпна дълбоко от пурата и в края ѝ просветна червено въгленче, което се превърна в пепел. — Човек не бива да позволява на слуховете да вземат превес.

— Да — съгласи се Джерард. — Дърам щеше да ни натупа и тримата, ако повярваме на лъжи и клевети.

Уорли хвърли угарката в канала.

— Разбира се. За мен беше удоволствие, Де Лейси. Хубава вечер.

— Сър — Джерард наклони учтиво глава, наблюдавайки под вежди, докато мъжът влезе в сградата.

Какво се криеше зад този странен разговор, зачуди се той. Навярно просто злорадство, породено от неприятностите на другия. Вероятно Уорли таеше някаква злоба срещу баща му или някой от братята му. Изглежда, както бившата годеница на брат му Едуард, и той продаваше пикантни клюки на местните вестници, за да си изкарва прехраната. Може би. Но имаше странното чувство, че лорд Уорли заслужава по-сериозно наблюдение.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Кейт се събуди по-рано от обикновено и с изненада откри, че Джерард все още е в леглото до нея. Обикновено той излизаше при първите лъчи на слънцето и тя не го виждаше до вечеря. Ала тази сутрин лежеше и гледаше мрачно в тавана. Кейт прошепна „Добро утро“, а той ѝ отговори любезно, но някак разсеяно. Със свито сърце тя стана и отиде в будоара.

Реши, че причината е снощният бал. По-голямата част от вечерта беше прекрасна. Кора ѝ правеше компания, а тя се радваше на неочаквана популярност, да не говорим за удоволствието да танцува с Джерард, макар и само веднъж. През по-голяма част от времето не го видя. Предположи, че играе карти или се занимава с друго, поинтересно за него от танците, но когато си тръгнаха към вкъщи долови, че нещо не е наред. В каретата седяха почти в пълно мълчание. Тя не събра смелост да го попита дали и той, също като нея, е чул слуховете за „Дилемата Дърам“, или нещо друго го е ядосало. Лошото му настроение спусна гъст облак над тъй хубавата вечер, а когато стигнаха у дома, Джерард изчезна в кабинета си и за пръв път, откакто бяха женени, я остави сама в леглото.

Тя приключи със сутрешния си тоалет и се опита да се стегне. По-предната нощ той се върна и ѝ се довери. Сега няма да опява или да се заяжда, просто ще му предложи да го изслуша. Вероятно е редно да признае, че е чула за „Дилемата Дърам“ — главно написаното в лондонските вестници, но той сигурно мрази всяка публикувана дума. Тя се заигра с ръкавите на халата си, претегляйки рисковете. Дали не беше за предпочитане вместо да говори за клюките, да сподели колко щастлива е била снощи и как се надява той също да се е забавлявал. Ако Джерард изпитваше желание да ѝ каже нещо повече, това щеше да е напълно достатъчно. Пое си дълбоко дъх и се върна в спалнята.

Той беше отметнал завивките, но все още лежеше с ръце, скръстени под главата и свито коляно. Гърлото ѝ се сви. Джерард винаги спеше гол, както го е майка родила. Вече бе наясно с този негов

навик. За пръв път обаче имаше възможност да го огледа хубаво на ярка дневна светлина. Беше великолепен — от върха на разрошената коса, през широките гърди, обрасли с тъмен мъх, плоският корем, стройните бедра и дългите крайници, до големите стъпала на краката му. Отново я порази откритието, че навярно е най-голямата късметлийка в Англия — имаше в леглото си това съвършено създание за съпруг, което я наблюдаваше под дългите си мигли.

— Харесва ти да ме гледаш, нали?

Тя се обърна засрамена.

— Не исках да те зяпам... извинявай.

— Всъщност искаш и слава богу! — Сграбчи китката ѝ и я придърпа, докато тя седна неохотно в края на леглото. — Трябва да ти харесва да ме гледаш. Мен, а не някой друг мъж. Хубаво е да знам, че ме намираш приятен на вид.

Приятен. Устата ѝ пресъхна и тя почувства влажна топлина между бедрата си. Осмели се да го погледне отново. В нейните очи Джерард беше самото мъжко съвършенство, независимо дали е облечен или гол. Шокира я как той си лежеше в леглото и не се интересуваше дали тя се възхищава на тялото му или не, но това ѝ даде смелост да отговори.

— Виждала съм само теб. Другите мъже по същия начин ли изглеждат?

— Дори и наполовина не толкова добре — разсмя се той. — Колко си щастлива, че имаш точно мен, нали?

— Не мога да го отрека. — Погледът ѝ падна върху една част от тялото му, която нарастваше и ставаше все по-голяма и по-твърда, а тя не откъсваше очи от нея.

Джерард забеляза къде е насочен погледът ѝ.

— О, харесваш ме точно там, нали?

Погали с ръка члена си.

Кейт пламна и побърза да погледне встрани.

— Да. Тази част е приятна.

Той се разсмя тихо.

— Само приятна?

Кейт хвърли още един поглед. Макар и наполовина скрит в шепата му, членът изглеждаше голям. Тя си спомни какво чувства, когато прониква в нея, и леко потръпна.

— Не, не исках да кажа „само приятна“ — едва успя да промърмори, — а по-скоро много приятна.

Джерард отмести ръката си.

— Тогава го докосни.

Тя го погледна шокирано. Беше съвсем сериозен, въпреки дяволитата усмивка, която трептеше на устните му. Протегна ръка и го докосна внимателно.

— По-смело, няма да се счупи! — Гласът му стана по-дълбок.

Тя подскочи, но все пак леко прокара ръка по дължината на члена.

— По-силно — промърмори той.

Кейт се поколеба, но направи по-силно движение. За нейна изненада Джерард въздъхна и отметна глава назад.

— Направи го отново, Кейт.

Тя се подчини, събирайки все повече увереност при всяко движение на ръката си. Членът му беше копринено мек, невероятно горещ и пулсираше от живот в дланта ѝ.

— Как се нарича... това нещо? — попита свенливо.

— Със сто различни имена — отвърна той, докато дишаше дълбоко и неравно.

— Например? — Прокара палец отгоре по уголемената главичка и цялото му тяло се разтресе.

— Ти как го наричаш?

Тя прекъсна движението.

— Не знам. Онова нещо на мъжете. Органът им.

Той се разсмя.

— Надути превзети думи! Нарича се кур. Чеп. Инструмент. Пенис. Шип.

— Шип? — Тя се засмя несъзнателно. — Като иглата за шиене?

— Нито е толкова остър, нито е толкова тънък.

— Инструмент също не ми харесва.

— Скъпа, продължавай да го галиш така, а го наричай както искаш.

— Пенис ми звучи животинско — рече тя и дръзко обви пръсти около него; той направи същото със своите. — Не прилича на нищо животинско.

За един кратък миг, колкото мигване на окото, Джерард се изправи, хвана я през кръста и я просна по гръб. Останала без дъх, тя гледаше лицето му, потъмняло и напрегнато.

— Но все пак е звяр — прошепна той, навеждайки глава, за да я целуне и същевременно разтвори халата ѝ. — Див, неопитомен, лаком и вечно гладен. — Ръката му бе между краката ѝ и пръстите му изследваха влагата, скрита между тъмно русите косъмчета. — Ако му се подигравате, мадам... той ще ви погълне... макар да виждам вашата готовност да се жертвате. — Джерард се настани нетърпеливо върху нея, а Катрин се изви в желанието си да бъде погълната.

— А как наричаш това? — попита, изчервявайки се отново тя. — Онази част от мен, която искаш... да погълнеш.

— Това ли? — Той спря да я докосва, палецът му масажираше леко онова малко място, което я караше да трепери и въздиша. — Французите го наричат *le chat* — котенце. Уелското име е *quim*. Грубите англичани го наричат според предназначението — *sock lane* — пътеката на петела. Но аз... — Той направи един дълбок тласък в нея. — Аз го наричам „райската градина“.

— Това е богохулство — едва успя да отрони тя.

— Това е божията истина — прошепна дрезгаво и ниско той. Направи още един тласък, по-дълбок и по-силен. Кейт простена, отчасти от желание, отчасти от изненада. — Шшшшът — прошепна Джерард, плъзгайки ръка под нея, за да я повдигне под по-удобен ъгъл. — За мен това е акт на изкупление.

— За какъв... за какъв грях? — Тя се хвана за ръцете му, опитвайки да се нагласи, пришпорвана от собственото си желание.

— Гордост. — Той хвана ръцете ѝ — първо едната, после другата и ги разпери встрани, като по този начин я прикова към леглото. — Лакомия. — Хълбоците му се свиха и проникна толкова дълбоко, че Кейт си помисли, че ще я разцепи на две. Устните му докоснаха нейните, докато се отпусна с цялата си тежест върху нея. — Но най-големият ми грях е... Да, сигурно е похотта — прошепна в устата ѝ.

— Но това не е грях! — Тя издаде стон, когато Джерард отново направи силен тласък. — Не е грях да желаеш собствената си съпруга.

— А да я погълнеш?

Той отново направи движение, разтваряйки краката ѝ максимално широко, за да достигне още по-навътре в нея. Кейт

почувства сълзи да напират зад клепачите ѝ, докато цялата ѝ вътрешност се сви и потръпна от суровата сила на неговото обладаване. Преди не беше я обладал така яростно. Сякаш не можеше да вземе достатъчно и не можеше да спре да взема. За едно обаче беше прав; тя бе готова доброволно да се жертва, да се отдаде на това желание, независимо какво имаше пред вид той под „покаяние“.

— Сигурно... сигурно това е част от брачната клетва...

Усмивката му беше дивашка.

— Ако помощникът на енорийския свещеник е казал нещо в този смисъл, не съм го чул. — Наведе глава и засмука меката част под ухото ѝ. Кейт откри шията си и издаде висок звук, своеобразна въздишка, докато устните му хапеха леко кожата ѝ. Той се разсмя диво и тихо и ускори тласъците си в нея.

Това не беше любов. Тя знаеше, че не е. Ала беше повече от всичко, за което някога бе мечтала и се бе надявала. И в този момент го приемаше за любов. Размърда се под него, краката ѝ бяха преплетени с неговите, преди да ги обвие около бедрата му. Той я бе яхнал като кон, който язди, държеше ръцете ѝ над главата — с едната си ръка стискаше китките ѝ, а с другата масажираше раменете ѝ. Сините му очи горяха като светкавици под полупритворените клепачи. Кожата ѝ, прилепнала към неговата, бе хлъзгава и гореща. Той изпълваше всяко нейно пространство, нарушаваше всяка преграда, която издигаше около сърцето си. Беше безнадеждно; тя го обичаше повече от всякога. Ако този мъж никога няма да я обича в отговор, ако тази... тази отчаяна нужда за удоволствие, извлечено от тялото на другия, е единственото, което някога ще споделят, тя пак щеше да бъде негова, телом и духом. С ридание от болка и радост Кейт се предаде и отвори последната ключалка към сърцето си. Тялото ѝ се стегна, притисна се към неговото и накрая избухна в оргазъм.

Джерард усети експлозията, стисна зъби и продължи да помпа яростно в нея. Мили Боже. Никога досега в живота си не бе се чувствал толкова твърд, толкова възбуден и полудял заради жена. Тази му беше съпруга, можеше да я има винаги, когато пожелае, а страстта му и привличането вместо да намаляват под влияние на брачното благоприличие, ставаха все по-силни. В момента, когато тя потрепери под него и отметна глава назад с тих страстен вик, тестисите му се напрегнаха и той продължи да тласка още по-силно и бързо. Беше

свикнал с усещането тя да се изпразва първа, беше така влажна, мокра, сладка и непонятно тясна. Беше привикнал към нажежените до бяло искри от удоволствие, преминаващи по вените му по време на собственото му изригване, което вреше вътре в него. Но най-много от всичко беше пристрастен към замечтаната ѝ усмивка; появяваше се на устните ѝ, щом погледът му започваше да се прояснява от мъглата на сексуалното задоволство. Тази усмивка бе само за него и при появата на устните ѝ той ставаше свидетел на най-очарователната гледка в живота си.

— Опростен ли си вече? — прошепна тихо Кейт, когато и той свърши.

— О, със сигурност не.

Джерард сложи глава върху рамото ѝ и я прегърна по-плътно. Нямаше сили за повече. След миг ръцете ѝ докоснаха раменете му, после се спуснаха надолу и спряха на гърба му. Боже, беше истинско блаженство! Никога преди не беше си го представял — мига, в който тялото ѝ го приютява, все едно никога няма да го пусне.

— Защо не?

Той въздъхна и потърка буза в кожата ѝ.

— Беше прекалено хубаво.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му. Деликатното и нежно докосване само увеличи доволството, което чувстваше.

— Толкова ли е грешно?

— Сигурно. Ако всеки се наслаждава толкова много на покаянието, няма да има разлика между грях и опрощение.

Тя притихна, после започна да трепери. Джерард вдигна изненадано глава, за да осъзнае, че всъщност тя се тресе от неудържим смях.

— Какво ти става? — изръмжа закачливо той.

— Това просто няма смисъл — отвърна Кейт, едва сдържайки веселието си.

— Напротив, има голям смисъл. Всеки греша, защото е приятно. Покаянието е заради греховете, така че не бива да е приятно. — Направи пауза. — Всъщност, изглежда много вероятно и двамата да сме най-върховните грешници.

Тя избухна в смях.

— Стига си говорил глупости! Ние сме женени. Бракът съществува като средство срещу греха. Енорийският свещеник прочете тази част със сигурност.

— Така ли? — Джерард вдигна едното си рамо и се ухили. — Вече ми е ясно защо съм отишъл в армията, а не в Църквата. — При което тя се разсмя още по-силно.

Новата му жена бавно го обръщаше отвътре навън и го променяше. Когато му предложи брак по сметка в малката стая за гости на „Гъската и кучето“, той беше силно изкушен от богатството ѝ и слабо заинтересован да разтопи леденото ѝ поведение. Не беше си и представял, че зад студения безизразен поглед се крие такова страстно създание. Дори не беше сигурен дали разпознава в тази жена онази Катрин. Беше шокиращо как цветовете и оживлението промениха външния ѝ вид. Тя продължаваше да не е главозамайваща красавица, ала сега лицето ѝ привличаше вниманието му и го задържаше, а той се чудеше какво ново изражение би го изненадало. Кейт далеч не приличаше на тихото и предпазливо създание, за което се бе оженил. Сега бе разцъфтяла в хубава жена, която се смее и говори, без да претегля предварително всяка дума. А точно в момента се смееше. Беше очарован и омагьосан. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ грееше, тя изглеждаше толкова щастлива, че не успя да потисне усмивката си, макар жена му очевидно да се смееше на него.

— Знаеш ли? Май не съм те виждал да се смееш — констатира неочаквано той.

Тя млъкна внезапно.

— О, всъщност аз никога не съм се смяла много.

— Защо?

Лицето ѝ застина, но не в онова безизразно, ледено изражение, което той толкова много мразеше, а в размисъл.

— Защото преди нищо не ме е разсмивало — призна накрая тя.

Той я огледа внимателно. Първият ѝ съпруг заслужаваше да умре по-рано, задето не ѝ беше давал поводи да се смее. Дали я бе разплаквал обаче?

— Какво е направил Хау с теб?

Тя се изчерви.

— Винаги съм била сериозно дете.

Не беше отговор на въпроса му, но го навя на мисълта, че няма да хареса истината, когато я чуе.

— Всички деца се смеят и играят, дори и най-сериозните. Чудех се дали...

— Какво? — попита предпазливо тя, когато той млъкна.

Джерард посрещна погледа ѝ.

— Удрял ли те е?

Погледът ѝ започна да блуждае.

— Само няколко пъти. Никога не ме е наранявал сериозно.

— По дяволите! — процеди през зъби Джерард, опитвайки се да не започне да ругае дълго и грозно. — Бях сигурен, че го е правил. Понякога изглеждаш толкова уплашена...

— Никога не съм се страхувала от теб — побърза да го прекъсне тя. — Само... бях несигурна.

— Няма причина да се плашиш от мен, Кейт. — Извъртя се на една страна и я привлече към себе си; сега лежах лице в лице. — Защо го направи? Защо ме помоли да се ожена за теб?

Тя се усмихна, макар и леко напрегнато.

— Моята постъпка не ти ли харесва?

Джерард я изгледа похотливо.

— Харесва ми, но не спирам да се чудя защо.

— Вече ти казах. Заради големия ти чар и героичните ти дела на фронта.

— Не забравяй красивото ми лице — добави иронично той.

Тя почервения и избегна погледа му.

— Освен това изглеждаш зашеметяващо в червения си мундир...

Не искаше да я притиска, не и сега. Въпросът защо е поискала да се омъжи за него само му напомни колко близо е до опасността да я провали заедно със себе си.

— И защото аз се нуждаех от теб.

Руменината се отдръпна от бузите ѝ.

— Мислех, че този акт ще е полезен и за двама ни.

— Така е. Аз имах нужда от теб. — Той въздъхна и потърка с ръка лицето си. Не искаше да признае надвисналата над него заплаха, но щеше да е жестоко, ако не я предупредеше. Рано или късно тя щеше да открие истината. Щеше да стигне до нея, колкото повече навлизаше в обществото на Бат.

— Длъжен съм да ти призная, че рискът, който пое с мен, може да не бъде възнаграден. Нещата не изглеждат... много обещаващи.

Тя притихна за миг.

— Не си ли напреднал в издирването на онзи човек? Наистина ли си заплашен да изгубиш наследството си?

Той направи кисела гримаса. Значи снощи бе чула слуховете.

— Имам описание на мъжа, изпратил писмата, с които започна този кошмар, а един човек твърди, че ще го познае, ако го види отново. Но нямам име, а самият човек сякаш се е изпарил във въздуха. Изчезнал е.

— И това е напредък — успокой го тя. — Нищо че не е достатъчен. Имаш ли друга отправна точка за търсене?

Той се разсмя, но смехът му не беше щастлив.

— Разбира се, вероятно има поне още половин дузина. Тази беше най-директната. Намеря ли изнудвача, ще съумея да определя какво доказателство или уличаващ документ притежава. Ако го лиша от него, той няма да има с какво да ни изнудва или притиска. Приказките му, независимо какви са, няма да имат значение без доказателства.

— Да — тя се замисли. — Откъде би могъл да се снабди с подобно доказателство?

— Това е труден въпрос. — Той поклати глава. — От много места, от голям брой хора.

Тя го слушаше внимателно, без да го прекъсва или съди. Според брат му Едуард предприетите от него действия за откриването на изнудвача, останал неизвестен дори за детективите на баща им, бяха необмислени и безразсъдни. Брат му Чарли определено го смяташе за идиот. Баща му, както си мислеше Джерард, със сигурност щеше да одобри избора му на действие; почти чуваше нетърпеливото ръчкане на херцог Дърам да намери нещо полезно или да направи някакво ключово откритие, за да подреди пъзъла.

— Ако потърсиш тези места, ще откриеш кой друг евентуално притежава въпросния документ и как да го вземеш.

— Така е. Но фактът си остава факт: още някой разполага с него и смята да го използва срещу нас. — Подпря главата си с ръка. Кейт го гледаше със сапфирено сините си очи. Неочаквано Джерард изпита непреодолимо желание да ѝ каже... искаше да ѝ каже. — Чула си слуховете за баща ми, нали? Тъжно е, но са истина в по-голямата си

част. На младини сключил прибързан таен брак с млада жена с буден характер и ниско потекло. Бракосъчетанието извършил свещеник със съмнително благочестие в кръчма близо до Флийт.^[1] Двамата осъзнали колко глупаво са постъпили, но никой нямал пари за развод, а баща ми се срамувал от сторената грешка. Разбрали се да се разделят и това било всичко. Татко твърдеше, че когато наследил херцогската титла, се опитал да я намери отново. Станало след като прачичо му умрял. Никога не е очаквал да стане херцог. В противен случай не би си позволил подобна свобода и такава глупава постъпка. Но така или иначе станал херцог. Трябвало да се ожени и да има наследник, но знаел какви неприятности ще му донесе първият брак. Затова я търсил. Въпреки усилията обаче, а като познавам баща си, те със сигурност са били старателни и обстойни, така и не я открил. Били минали двадесет години. Накрая се оженил за майка ми. Нямало никакви пречки, нито слухове за такива. Десетилетия наред той смятал първата си съпруга за мъртва или най-малкото далеч от Англия. Само преди година пристигнало едно писмо, в което пишело: „Знам за Дороти Коуп“.

— Това името на първата му жена ли е?

Джерард кимна.

— Разбрах, че татко се е впуснал в трескаво издирване. Навремето много малко хора са знаели за този брак — само свещеникът, който ги е венчал, неговият помощник, който е вписал брака в регистъра, и, разбира се, баща ми и жената. Единственият запис трябва да се намира в регистрационната книга на свещеника. Баща ми е унищожил всички други документи, свързани със случая, а разрешение за брак въобще не е имало. Но тази жена... само Бог знае какво е направила през последните шестдесет години и на кого какво е издрънкала. Може да е казала на много хора, може все още да е жива.

След кратко мълчание Кейт отбеляза:

— Както свещеникът и неговият помощник.

— Така е — съгласи се Джерард. — Но е по-малко вероятно. Свещеникът сигурно е венчал стотици хора. Едва ли ще помни определена двойка.

— Не е необходимо да ги помни, щом имената им са в регистъра. Представи си, че случайно е научил за новия брак на баща ти и е видял в това златна възможност.

— Вече е много стар. Ако е искал да изнудва баща ми, защо е чакал толкова дълго?

— Ами например, защото е научил новините за баща ти наскоро и е осъзнал какво означава това за него. Или семейството му е открило компромата след неговата смърт.

Джерард преплети пръсти, завъртя се по гръб и сложи ръце под главата.

— Възможно е. Но не пасва с писмата. Първото, само с това кратко изречение, е пристигнало преди една година. Второто е дошло три месеца по-късно и съдържа предупреждение, че тайната на Дърам ще бъде оповестена на целия свят. С третото иска пари, но те така и не са били взети от указаното място, а с четвъртото авторът просто съобщава, че смята да обяви херцог Дърам за двуженец. Ако ти неочаквано откриеш доказателство за подобен компромат и решиш да спечелиш от него, ще чакаш ли търпеливо цяла година? Защо? Няма ли да поискаш много пари, да ги вземеш и да приключиш и с усилията, и с претенциите?

— Вероятно е бил възпрепятстван.

— Тогава няма ли да изпратиш поредното писмо с ново искане?

— Той поклати глава. — Нещо не се връзва.

За момент и двамата се умълчаха. Кейт смръщи вежди — явно мислеше трескаво — което се стори много привлекателно на Джерард.

— Ако аз съм внучка на помощника — подхвана бавно да разсъждава на глас тя — или на свещеника, или на човек, случайно запознат с това мистериозно доказателство, несъмнено ще ми е ясно колко съм боса в методите за изнудване. Определено ще ми трябва известно време, за да събера кураж да го направя. Вероятно ще страдам от угризения на съвестта и разкаяние. Със сигурност не бих искала някой да узнае за моите действия, следователно ще предприема мерки да ги замаскирам и потуля. А как ще обясня голямата сума пари, с която неочаквано съм се сдобила?

— Ами закопай ги в градината и от време на време вади по няколко паунда.

— Самото изпращане на писмото ще ме изнерви — продължи да разсъждава на глас тя. — Сигурно струва доста пари да изпратиш писмо от Бат до Съсекс. Ще се страхувам да не би някой в пощенската станция да ме попита защо изпращам писмо на един херцог.

— Отлично разсъждение. — Той ѝ се усмихна. — Пощенският чиновник каза, че помни кой човек е пратил писмото, защото преди това не бил виждал писмо, адресирано до херцог.

— Щях да бъда извън себе си заради страховете си — уточни Кейт, — но след като съм решила да го направя, нямаше да чакам месеци, както ти каза. Щях да искам всичко да свърши възможно по-бързо. Този човек сигурно има много силен характер и изпитва огромно желание да причини неприятности. Изпраща писма през няколко месеца, за да ви дразни все повече, все едно ви напомня, че нито е заминал, нито е забравил. Така котката гони мишката и си играе с нея, само за да я нападне отново най-неочаквано.

Той я погледна изненадано.

— Но това е абсолютно вярно! Най-вероятно парите въобще не са целта на подлеца. Той иска да унищожи баща ми... Не, не! Иска да унищожи мен и братята ми. Никой никога не е поставял под въпрос титлата на херцог Дърам, нито е предявявал претенции към нея. Баща ми можеше да има десет съпруги и пак да притежава титлата. Ако не беше умрял, изнудвачът не разполагаше с никакви средства, за да му я отнеме — продължи да намества фактите той. — Майка ми почина преди много години и на нея няма как да навреди. Чарли, Едуард и аз ще страдаме и вече страдаме. Не се сещам кой би искал това да ни се случи, с изключение на братовчедата на татко Огъстъс, следващият в родовата линия за титлата, ако Чарли бъде отхвърлен. Но ако зад този заговор стои той, не е нужно да ни ръчка като мечки в клетка. Достатъчно е просто да изпрати петиция за титлата до Короната и да я отмъкне под носа ни. — Замълча в опит да подреди аргументите. — Значи някой друг иска да ни измъчва в свободното си време. Това обяснява и писмата, и времето на изпращането им. А и няма нищо официално за публично обсъждане. Досега изнудвачът само е обърнал семейството ми с главата надолу.

— Ако изнудвачът не ви е издал, откъде са тръгнали слуховете?

— Брат ми Едуард имаше глупостта да сподели с годеницата си.

Лицето на Кейт помръкна и тя изглеждаше бясна.

— Годеницата му е разпространила слуховете за проблеми в семейството ви?

— Не — отговори той, приятно изненадан от възмущението ѝ. — Всъщност баща ѝ продаде историята на един жълт парцал, защото

проигра парите си по игралните маси в казината. Налагаше се по някакъв начин да смекчи разбитите мечти и очаквания на дъщеря си. Ако Едуард бъде лишен от наследство, няма да е достатъчно богат, за да го спаси.

— Потресаващо! — възкликна Кейт.

— Едуард се отърва от нея — добави с искрено облекчение Джерард. — Мислеше, че я обича и затова ѝ вярваше, но тя очевидно не е отговаряла на чувствата му.

Кейт го загледа втренчено.

— Да — промърмори след кратка пауза. — Ако не го е обичала достатъчно, за да запази тайната му, най-добре е да се отърве от нея.

Джерард я придърпа в прегръдката си и сложи една жарка целувка на рамото ѝ.

— Сега ти също трябва да запазиш тайната. Не искам никой да знае какво търся. Ако въпросният човек научи, че съм в Бат, с цел да го намеря, ще бъде много по-внимателен и ще се пази.

— От мен никой няма да чуе нито дума — обеща тя.

— Особено лейди Дарби и госпожа Уудфорд.

Кейт се усмихна с разбиране.

— Особено те, въпреки че са много мили дами.

— Съгласен.

Той подпря буза слепоочието ѝ. Преди не смяташе за разумно да я натовари с неприятностите си, но сега, след като сподели с нея, се почувства изненадващо по-добре. Олекна му.

— Ти направи много смислени изводи за свещеника и помощника му. Не ми се виждаше възможно те да стоят зад това, но както изглежда не е изключено.

— Ако имаш трудности да откриеш подателя на писмата, няма да навреди да потърсиш и в други посоки, за да си сигурен.

Той въздъхна.

— Баща ми никога не е споменавал името на помощника, а хората с име Уилям Огилви сигурно са стотици в Самърсет, да не говорим в цяла Англия.

— Не е чак толкова често срещано име. Известно разследване едва ли ще навреди.

— Не, разбира се.

— Тогава и аз ще се заслушвам дали някой няма да спомене това име.

Той се усмихна при тази проява на желание да помогне. Стана му драго да мисли за нея като за своя помощничка.

— В такъв случай веднага ще ми кажеш.

— Естествено — кимна твърдо тя. — По един или друг начин ние ще открием кой негодник стои зад това.

Ние. Сега вече дилемата не засягаше само него; сега трябваше да пази и нейната репутация и щастие. Джерард я пристисна плътно в прегръдката си и бързо изрече наум клетва да бъде достоен за нейната вяра и доверие. По един или друг начин.

[1] Град и затвор за длъжници край него, където са лежали много благородници. През 1740 г. повече от 100 духовници в околността по онова време сключвали лесни, бързи и евтини бракове. Повече от половината бракове в Англия били сключени в околностите на Флийт. Закон от 1753 г. слага край на т.н. нередовни бракове, сключени далеч от енорията на младоженците. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт прие с огромно задоволство поканата на Кора Фицуилям за разходка. Обзета от нетърпение и радост, че има приятелка на своята възраст, тя веднага изпрати потвърждение и още същия следобед двете излязоха.

Кора се оказа страстна туристка. Предложи да се качат на Бийчин Клиф — изгледът от скалата бил великолепен — и Кейт се съгласи. Двете прекосиха реката и се изкачиха до върха на скалата, надвиснала над южната страна на града. Оказа се по-стръмна, отколкото изглеждаше отдолу, откъм безопасните улици, и Кейт, без никакъв опит в катеренето, се задъха силно, докато стигнат до върха; често спираше, за да си поеме дъх. Без следа от умора Кора я водеше към определено място.

— Ще видиш целия Бат като на длан — обеща, смеейки се тя. — Хайде! Ако сега седнем тук, няма да ме вдигнеш поне час, а гледката оттам е далеч по-красива.

За Кейт беше все едно къде ще седи на хълма и откъде ще се наслаждава на гледката, стига пулсиращите ѝ от болка крака да си отдъхнат. Остави се обаче Кора да я замъкне до желаното място и наистина бе възнаградена за усилието.

— Боже, каква красота! — възкликна тя.

Градът лежеше в краката им, сгушен като в гнездо на завоя на река Ейвън. Приличаше на мозайка от бели камъни и покриви от тъмносиви шистови плочи, пръснати сред заобикалящите го зелени хълмове. Улиците се развиваха като спирала, започваща от Енорийската църква в центъра. Оттук човек виждаше надалеч, на мили разстояние, и за миг тя се почувства почти замаяна от безкрайното пространство пред себе си.

— И аз мисля така. — Кора нареди на лакея да разстеле одеяло върху тревата и се настани на него. — Понякога седя тук цял ден.

Кейт приближи към нея и също седна, задържайки дъха си за миг, защото краката ѝ пулсираха от умора.

— Аз със сигурност ще седя целия ден.

— Слизането надолу е много по-леко — усмихна се Кора. — Но те разбирам. Когато се качих за пръв път, се опасявах, че никога няма да мога да слеза долу. — Сви коленете си в не особено прилична поза с крака и ги обгърна с ръце, докато се наслаждаваше на гледката. — Сега идвам всяка седмица, ако времето позволява. — Погледна я с ослепителна усмивка. — Макар и без такава приятна компания.

— Тук е много спокойно. — „И усамотено“ помисли си Катрин. Това уединено място ѝ харесваше — спокойно, красиво и не се чувстваше скучна или непохватна. Но тя по природа си беше спокойна. Учуди се какво привлича жизнерадостната Кора да се усамотява тук всяка седмица. — Благодаря за поканата да дойда с теб.

— Глупости! Толкова се радвам да имам приятелка, която оценява природата. Повечето хора мислят само за клюките в Бат, също както в Лондон, доколкото разбрах. Това е уморително и досадно.

— От дълго време ли си тук?

По лицето на спътницата ѝ премина сянка на скръб.

— Откакто Дани беше ранен миналата година. За него щеше да е прекалено тежко да прекара зимата съвсем сам, изолиран в провинцията.

— Да — съгласи се тихо Кейт, спомняйки си своите години, прекарани в имението Хау в Съсекс. Дори тя ги намираше за мрачни и потискащи. — Знам колко тежко може да е уединението.

— По-добре ти ми разкажи за Лондон, защото никога не съм била там — смени с въодушевление темата Кора.

Кейт се усмихна унило.

— Това беше второто ми посещение в Лондон и не бе пощастливо от първото. Да ти призная, нямам впечатление от града, за да ти го опиша. Когато отидохме там тази година, все още бях в траур за починалия ми съпруг.

— О, скъпа — въздъхна Кора. — Прости ми... нямах представа...

— Не, спокойно! Не става въпрос... — Тя млъкна покрусено. — Искях само да кажа, че не съм се наслаждавала на удоволствията, които предлага Лондон.

— Грешката е моя. Прости ми за любопитството.

— Как би могла да знаеш? — попита Кейт, избягвайки разтревожения поглед на Кора. — В интерес на истината, не си мисли, че си ми причинила болка. Всъщност не съм страдала и това не беше траур в същинския смисъл на думата. Не обичах първия си съпруг. Ние практически не се познавахме. Неговата смърт е просто още едно от безкрайните му дълги отсъствия. — Погледна към града под тях. — Бат ми харесва повече от Лондон.

— И ти го превзе с щурм! — Кора смени темата за голямо облекчение на Кейт. — Когато ти и капитанът се появихте онази вечер в „Асембли Румс“ дори Дани каза, кълна се, че би искал да може да танцува.

— Бих била много щастлива да танцувам с него. — Кейт се поколеба. — Тогава ти също щеше да танцуваш.

Кора вдигна ръка с престорен ужас.

— Хайде сега и ти! Не вземай неговата страна. Няма да танцувам нито за неговото удоволствие, нито дори заради теб.

— Но разбира се! Трябва да танцуваш за своето удоволствие!

— Точно така — съгласи се Кора, преди Кейт да завърши изречението. — Но на мен танците не ми доставят удоволствие.

Внезапно, в мигновен проблясък на прозрение, Кейт осъзна защо Кора не иска да танцува и защо идва на този връх, за да бъде сама.

— Ти си обичала много съпруга си, нали?

Устните на Кора трепнаха, но усмивката ѝ не изчезна.

— Много. — Тя погледна някъде встрани, скривайки очите си. — Маркс! Донеси кошницата за пикник, моля.

Прислужникът, излегнал се под сянката на близките дървета, стана, за да изпълни нареждането.

— След изкачването на хълма винаги огладнявам — увери тя Кейт. — Дано и ти си гладна колкото мен, иначе ще изям целия обяд.

Кейт се разсмя, приемайки рязката смяна на темата. Тя потвърди, че също е много гладна. Двете извадиха от кошницата студеното месо и ягодите. Тази жена много ѝ харесваше и започваше да мисли, че двете имат нещо твърде общо, независимо от различните характери. Кора се притесни, задето ѝ е причинила болка с неволен въпрос, довел до споменаване на починалия лорд Хау. Кейт, все пак запозната с чувствата на една вдовица, забеляза следите от силна болка в новата си приятелка. Джерард се бе ограничил само да спомене, че е вдовица на

морски офицер. За миг тя си представи възможността нейният съпруг да не се върне от следващата военна кампания. Всичко, което щеше да ѝ остане от него, щяха да са спомените за седмиците, прекарани в Бат, и съболезнователно писмо от неговия командващ офицер. От тази мисъл сърцето ѝ се сви, а очите ѝ се замъглиха. Разтреперана, тя побърза да отпъди страшната мисъл.

— Трябва да посетя ателието на госпожа Годар — продължи, хващайки се за първата хрумнала ѝ весела тема. — Гардеробът ми е все още много оскъден.

— Наистина? — Очите на Кора светнаха от удоволствие и облекчение, сякаш тя също беше щастлива да загърби тъжните мисли, навяващи сълзи. — Тя е отлична шивачка. Съветите ѝ винаги са полезни и отговарят на моите желания.

— А аз дори не знам какви са моите желания — призна си Кейт. — Толкова дълго ме убеждаваха, че тъмните и безлични цветове като сиво и бежово ми приличат, а открих... най-неочаквано за себе си открих, че предпочитам синьо, зелено и други ярки цветове.

— Спокойни цветове! Глупости! — възкликна Кора. — Не, разбира се, че не! Онази вечер синята рокля ти отиваше страхотно. Кой ти е казал, че бежовото ти прилича повече?

Кейт прехапа долната си устна.

— Майка ми.

— О... — Кора сложи ръка на устата си. — Е, не всяка майка има нюх и поглед за тези нещата.

— Моята има — увери я Кейт. — Тя е далеч по-красива от мен.

Кора я загледа с недоверие.

— Бежово значи?

— Капитанът предложи да си поръчам червена рокля.

— Ами да! Едно рубинено червено ще изглежда прекрасно върху теб — съгласи се замислено Кора, наблюдавайки Кейт. Между веждите ѝ се появи тънка бръчица, подсказваща концентрация. — Но не от онези ярки, крещящи червени тонове. Госпожа Годар разполага с голямо разнообразие от коприни, съвсем наскоро доставени. О! — Лицето ѝ светна. — Има един топ с блестяща златиста коприна! Ще изглежда страхотно върху теб!

— Златиста?

— За Бога, да! С перли върху корсажа и яркочервена гарнитура, може би... — Тя избухна в смях. — Иска ми се да скоча от скалата направо в магазина!

— Наистина ли? — Кейт се усмихна колебливо. Почти никога не беше си поръчвала дрехи сама; майка ѝ винаги успяваше да контролира процеса. Идеята да поръча рокля, както я описа Кора, звучеше толкова привлекателно. Новата ѝ приятелка винаги изглеждаше прекрасно облечена, дори днес в костюма за катерене в планината. Кейт, доволна от новите рокли, които вече бе получила, изпитваше желание да си поръча още.

— Моля те, ела е мен и ми помогни със съветите си! Искам го повече от всичко на света.

— Приемам с радост. Шивашкото ателие е най-любимото ми място на земята.

Кейт огледа хълма.

— След това място.

Кора се усмихна и двете размениха погледи, пълни с разбирателство.

— Да. След това.

След няколко дни вещите на Кейт пристигнаха от Лондон. За нещастие заедно с тях пристигнаха майка ѝ и Люсиен.

— Нямаше нужда да ми ги носите лично — каза им Кейт, опитвайки да скрие разочарованието си.

Майка ѝ вдигна воала от шапката си и се огледа с интерес и задоволство.

— Защо да не дойдем? Бат е красив, а аз никога не съм била тук. Моята скъпа дъщеря е успешно омъжена! Освен това бях буквално прогонена от Лондон, скъпа! Тези безкрайните и непрестанни въпроси по повод капитана Де Лейси! Ужас! Беше направо непоносимо! Всъщност, скъпа, ако не си искала да дойда в Бат, трябваше да задържиш новия си съпруг в столицата достатъчно дълго, за да задоволи любопитството на всички. — Изглежда с неприкрит укор и предупреждение дъщеря си. — Пътуването беше мъчително, както сигурно сама си се убедила, а моето здраве не е каквото беше. Но ти не намери нито една добра дума, за да посрещнеш майка си!

— Добре дошла в Бат, разбира се — отвърна Кейт след кратка пауза и пристъпи крачка напред, за да целуне предложената от майка ѝ

буза. — Просто не очаквах да изминеш целия този път до Самърсет и да пропуснеш част от сезона заради мен. Знам как го очакваш цяла зима.

— За единственото си дете съм способна да направя тази саможертва. — Майка ѝ се усмихна, погледът ѝ не спираше да оглежда стълбището. — А къде е съпругът ти, скъпа? Умирам от нетърпение да опозная зет си по-отблизо.

— В момента не е вкъщи. — Кейт отстъпи назад, за да позволи на Браг и портиера да вземат и последния куфар. Беше доволна, че вещите ѝ отново са при нея, макар и на тази висока цена.

Люсиен пристъпи напред, пляскайки с ръкавиците по дланта си. Изглеждаше отслабнал, а под очите му имаше тъмни сенки. Кейт избегна погледа му, като направи дълбок поклон.

— Добре дошъл в Бат, Люсиен.

— Благодаря, Катрин, скъпа. — Гласът ме бе хладен както винаги. — Надявам се да си добре. — Тонът му обаче не подсказваше, че това го радва.

Цялата ѝ бдителност и предпазливост изплуваха отново. За миг мускулите ѝ се стегнаха и тя зае позата, която смяташе за безопасна по време на живота си като член на семейство Хау. Всичко в нея се дръпна назад и се скри в онази малка тайна килия, където беше на сигурно, където пазеше мислите и чувствата си, за да остане почти невидима.

Сетне изведнъж се сепна. Но какво правеше? Какви ги вършеше? Бракът ѝ с Джерард я спаси от всичко това! Вече не беше обект на неодобрението на Люсиен, вече не беше нужно да се крие зад маска. Тя вирна глава и погледна смело в ледените му сини очи.

— Да, благодаря, много съм добре. — В сравнение с онова, което щеше да бъде животът ѝ с него, тя се чувстваше и живееше вълшебно, блестящо, брилянтно. За миг в съзнанието ѝ изплува небрежната, съблазнителна усмивка на Джерард и Кейт неволно се усмихна. — Наистина се чувствам отлично.

Устата му се сви злобно.

— Радвам се да го чуя.

— Планирате ли да останете дълго в Бат? — попита тя, когато неловкото мълчание се проточи.

— О, за бога, не знам! — възкликна майка ѝ. — Ще реша, когато видя как ми се отразява престоят тук.

— Една седмица — отвърна едновременно с нея Люсиен.

Мама го погледна с разочарование и изненада.

— Глупости, не, Люсиен, скъпи! Една седмица е прекалено кратко време. Трябва да видя дъщеря си и да опозная новия си зет! Задължение на всяка майка е да се увери, че детето ѝ е добре уредено. Но ти ще го разбереш, когато имаш свои деца. Знаеш ли, наистина трябва да си потърсиш съпруга. Дано някоя дама в Бат те забележи, след като не успя да привлечеш вниманието на никоя в Лондон.

Очите на Люсиен пламнаха от ярост, независимо че лицето му не се промени ни най-малко.

— Не мога да мисля за брак точно сега, мадам. Навярно ще си спомните причината.

— О, да! Беше много грубо от страна на Катрин да те разочарова така, но ако ти беше на нейно място, сигурно щеше да направиш същото. Та той е Дърам! — въздъхна щастливо тя. — Всъщност къде е той, Катрин? Скъпа?

— Няма го, Мама — отвърна невъзмутимо Кейт.

— О, така ли? — Изглежда майка ѝ най-накрая разбра, че казва истината и престана да се оглежда из антрето. — Добре, сигурно ще се върне за вечеря и тогава ще го видим.

Кейт я изгледа. Майка ѝ винаги се държеше така. Наумеше ли си нещо, тя се вкопчваше в него, докато Кейт се измори и ѝ го даде, независимо колко силно бе нежеланието ѝ да го направи. Почувства как я обзема старият, дълбоко вкоренен в нея инстинкт да постъпи и сега така. Но тя не искаше да вечеря с майка си, която щеше да се подмазва на Джерард, нито с Люсиен, който щеше да ги гледа убийствено намръщено. За щастие, вече бяха обещали на Кора и лейтенант Картър да вечерят заедно. Задържа главата си вдигната, макар мълчаливо да стисна пръсти.

— Да, той ще се върне вкъщи преди вечеря.

— Чудесно. — Майка ѝ се усмихна ослепително, почти гордо. — По кое време да дойдем, Катрин, скъпа? Така съм свикнала с часовете в столицата, че нямам представа как живеят хората в провинцията.

— За нещастие тази вечер вече сме поканени на вечеря и не можеш да вечеряме с вас — завърши спокойно изречението си Кейт. —

Надявам се утре програмата ви да позволи да се видим.

В антрето настъпи мъртва тишина. Сините очи на майка ѝ се окръглиха като на сова, а устните ѝ се отвориха. Тя просто зяпна от изумление. Опитваше се да изглежда обидена и същевременно ядосана.

— Каааатрин! Нима няма да промениш плановете си, за да видиш родната си майка?

— Съжалявам, Мама. Ако беше съобщила за пристигането ви, щях да се подготвя по-добре да ви забавлявам. Но имаме ангажимент към скъпи приятели и нито капитанът, нито аз ще си позволим да ги обидим, ако го отложим или откажем. — Тя отмести поглед от лицето на майка си, изразяващо изумление от предателството, и погледна към Люсиен, който пък ги наблюдаваше с непознат интерес. — Ако все още не сте си наели стаи, нашият ординарец Браг с радост ще ви помогне да се настаните.

— Отседнали сме в странноприемница „Целият елен“. Ще отидем и ще се настаним, след като доставихме вещите ти. — Той я наблюдава една минута изпитателно. — Когато капитан Де Лейси се върне, моля да му предадеш моите поздравии. Бих искал да говоря с него.

— Разбира се. — Кейт прикри изненадата си с учтиво кимване. — Благодаря, че донесохте багажа ми.

Майка ѝ и Люсиен си тръгнаха. Мама я гледаше мълчаливо с неодобрение и разочарование. Тя седна върху капака на най-близкия куфар и си пое дъх, цялата трепереща. Част от нея не можеше да повярва, че успя да се противопостави, да устои на желанията на майка си, да остане твърда и да не се подчини безропотно. До този момент не бе осъзнавала до каква степен тази жена е контролирала живота ѝ, но неочаквано ѝ просветна, че за пръв път в живота си през последните няколко седмици наистина е станала независима и се чувства такава. Докато беше дете, майка ѝ кръжеше над нея като орлица, постоянно я поправяше и напътстваше във всичко. Старият виконт Хау ѝ наложи други правила, независимо колко често я изоставяше, при това за дълго време, и се налагаше да взема решения сама. Люсиен, обсебен от мисълта да опази парите ѝ за себе си, я превърна в затворник. Само в Бат, далеч от предишния си начин на живот, тя придоби достатъчно самоувереност и дори смелост, да прави каквото пожелае. Да посети

библиотеката, за да вземе книгата, която иска, и когато поиска. Да си купи червена рокля. Да си вдигне полата в трапезарията и да прави любов със съпруга си на масата.

Все още седеше там и се усмихваше на последния спомен, когато вратата се отвори и въпросният съпруг влезе в къщата. Кейт скочи на крака, цялата почервеняла от неприличните си мисли.

— Връщаш се по-рано! — възкликна тя.

— Но се надявам да съм добре дошъл. — Той ѝ намигна, докато сваляше шапката си и хвърли ръкавиците на масата. Намръщи се при вида на куфарите, задръстили антрето. — Какво, по дяволите, е това?

— Моите куфари. — Махна безпомощно. — Всичките ми вещи.

— Аха. Браг! — Ординарецът се появи на задната врата на антрето. — Качи ги горе.

— Не пристигнаха сами. — Кейт наблюдаваше леко уплашено как съпругът ѝ си сваля палтото и повдига единия край на най-големия куфар, докато Браг вдига другия му край. — Майка ми и Люсиен ги донесоха лично до Бат.

Джерард я погледна, но не каза нищо. Двамата с ординареца понесоха куфара по стълбите и изчезнаха в нейния будоар. Кейт вървеше след тях, наблюдавайки със скрито възхищение как съпругът ѝ се справя толкова лесно с тежкия куфар.

— Ще донесем другия след малко — обърна се той към Браг, отправяйки го да си върви. В този момент Бърди се появи на прага с кърпа за прах в ръка. Джерард я спря. — Един момент, госпожо Денис. — Затвори вратата под носа ѝ и се обърна към Кейт. — Има ли специална причина майка ти и Люсиен Хау да са се почувствали длъжни да предприемат пътуване до Бат с багажа ти, когато един слуга би свършил същата работа?

Тя стисна ръце.

— Не знам. Люсиен ме помоли да ти предам поздравите му и подчерта, че би искал да проведе личен разговор с теб.

— Без съмнение — отвърна сухо Джерард. — А майка ти?

Кейт прехапа устната си от вътрешната страна.

— Искате да те опознае по-добре. Така каза.

Той я изгледа доста продължително.

— Поведението на майка ти едва ли е претърпяло голяма промяна.

Кейт почервения до корените на косата си.

— Вече ги поканих на вечеря утре вечер. Съжалявам.

— Не, нямам това предвид. — Той се приближи към нея и вдигна брадичката ѝ, та тя да го погледне право в очите. — Ще се срещам с нея толкова често, колкото ти желаеш. Или не желаеш.

— Не мога да откажа да виждам собствената си майка.

— Няма нужда да го правиш. Но ако искаш да си заета с нещо друго през повечето време...

Тя прехапа устна, защото гласът му заглъхна многозначително. Беше изкушаващо. Винаги се бе чувствала безлична и незабележима до красивата си блестяща майка. Колко вълнуващо бе, че Джерард очевидно е имунизиран срещу чара на Мама.

— Тази седмица вече имаме ангажименти за няколко вечери.

— Лично аз със сигурност не бих отменил покана от приятели.

По лицето ѝ премина усмивка.

— Нито пък аз.

— Добре. — Джерард се засмя. — Ще вечеряме с тях утре вечер. Навярно ще бъдат погълнати от обществото на Бат и ние напразно ще очакваме да ги видим.

Тя се разсмя. Именно това бе целта му. Джерард се надяваше впечатленията му от тъщата и лорд Хау да се подобрят при следващата им среща, но силно се съмняваше. Беше забелязал неприкрития интерес на госпожа Холенбрук към титлите и богатството. Ако той беше Джерард де Лейси, син на преуспял обуцар, а не на херцога на Дърам, тя ни най-малко нямаше да бъде заинтересована да го опознае по-отблизо. Спомни си какво му каза Тайръл, адвокатът на бащата на Кейт. „Госпожа Холенбрук неистово искала дъщеря ѝ да се омъжи за благородник.“ В това нямаше нищо нередно, особено когато дъщерята бе богата наследница. Но защо бе избрала дърт виконт за единственото си дете? Защо? Джерард се сещаше поне за четирима добри, почтени и честни мъже в армията, всички синове на херцози или графове, всички млади и в разцвета на силите си, които биха приели да се оженият за всяка наследница с повече от десет хиляди паунда, пък била тя и грозна, кавгаджийка, свадлива или стара. А Кейт не бе нито едно от изброените. Ако е имало кой да я въведе правилно в обществото, ако е била подходящо и умно облечена, тя сигурно е щяла да има много повече от един ухажор. Вместо това горкото момиче е било обречено

да вехне тихо в провинцията, докато Хау непрекъснато е излизал по своите си дела, развличал се е с жени и е пилеел нейните пари в Лондон. Дори лейди Еклестон — първата клюкарка на висшето общество — не бе чувала нищо за нея.

Така че защо госпожа Холенбрук е била толкова нетърпелива и така силно е настоявала за брака на Кейт с виконт Хау? Имаше ли още нещо между семействата? Джерард не знаеше. Но знаеше колко самотна и пренебрегната е била Кейт по време на първия си брак и това убиваше желанието ме да прекарва дълго с тъща си.

На другия ден по време на вечерята не се случи нищо, което да промени вижданията му. Вероятно заради красотата си госпожа Холенбрук се оказа най-празноглавата и повърхностна жена, която бе срещал в живота си досега. Към него тя се отнасяше топло и грижовно; когато говореше с нея, тя го гледеше така, сякаш слънцето изгряваше по негова заповед. Поведението ѝ към лорд Хау беше подобно, независимо от леката нотка на фамилиарност, подтикнала Джерард да я възприеме като майка, непохватно прегръщаща пораснал син. Вниманието му обаче привлече ефектът ѝ върху Кейт. Когато жена му говореше, в реакциите на майка ѝ често прозираше сянка на укор или порицание, а Джерард с тревога забеляза, как по време на вечерята Кейт ставаше все по-тиха, по-мълчалива и по-затворена в себе си. Накрая разбра коя е причината да бъде онази мълчалива ледена мома, когато я видя за пръв път. Ако всяка нейна дума е била пренебрегвана, осъждана или приемана с укор, защо въобще да говори?

След вечеря дамите станаха и се извиниха, но Джерард хвана Кейт за ръката.

— Няма да се бавим дълго — прошепна той.

Не изпитваше никакво желание да седи с Люсиен Хау, нито искаше да остави Кейт сама на снизхождението на майка ѝ.

Тя го погледна тъжно, после в очите ѝ се върна светлината.

— Добре — усмихна му се и излезе с майка си.

Успокоен, Джерард даде знак на Браг да налее вино и да донесе пури. Четвърт час щеше да бъде достатъчен, после щяха да се присъединят към дамите.

— Надявам се да не е много самонадеяно от моя страна, но се налага да говоря с вас по бизнес — Хау го погледна с мрачна решителност.

— Веднага след вечерята? — Той наистина не искаше да се занимава с „бизнес“ тази вечер.

Хау стисна устни.

— Дойдох до Бат само по тази причина.

— Едно писмо щеше да свърши същата работа. — Джерард остави чашата с вино. Май четвърт час бе прекалено дълго време. — Е, ще се присъединим ли към дамите?

Дълбока червенина покри лицето на госта му.

— Дамите ще почакаат. Вие трябва да разберете причината. Това споразумение е пагубно за мен. Не мога да платя четири процента лихва.

Джерард вдигна вежда.

— Чичо ви е смятал, че ще може да извърши плащането. Сигурно е знаел какви са приходите от имението му.

— Вероятно — отвърна с леден глас Хау. — Но за нещастие той умря няколко месеца, след като го е подписал.

— Тогава къде са отишли парите? Едва ли е похарчил десет хиляди паунда за няколко месеца.

Виконтът го изгледа гневно.

— Страхувам се, че това е много вероятно.

Джерард изсумтя.

— Какви условия искате?

— Снизхождение. Нуждая се от време, вероятно година, за да пренаредя финансите си. Курс от два процента ще бъде по-разумен, особено между роднини.

— И каква, за Бога, е роднинската ни връзка? — попита остро Джерард. — Доколкото разбирам вие няма да платите и едно петаче; има гаранция, която можете да отстъпите или да продадете, за да платите дълга си.

— Имението принадлежи на семейството ми от десетилетия — процеди през зъби Хау. — Един джентълмен сигурно би разбрал, защо не мога да го продам.

— Аз пък очаквах да съкратите разходите си. Да направите икономии. Да намалите пътуванията и сметките си при шивача. — Издокараният в елегантен вечерен костюм Хау пребледня от ярост, но Джерард въобще не му обърна внимание.

До ден-днешен не го напускаше един далечен спомен. Като момче изхарчи джобните си пари и помоли баща си за още, убеден, че ще му даде, без да гълчи, защото Дърам бе едно от най-богатите имения в Англия. Ала баща му, който не беше се родил богат, го накара да рине яслите в конюшните цяла седмица, за да осъзнае стойността на парите и опасността от задлъжняване. Джерард никога не забрави този урок. Дразнеше го фактът, че племенникът Хау, разчитал да си осигури богатството на Кейт, не бе направил нищо за дълга, докато тя не се омъжи за друг. Дразнеше го маниерът му да води преговори, като обвинява чичо си. На всичкото отгоре го гледаше гневно с открито презрение и омраза. Той познаваше мъже, които се бореха със зъби и нокти, за да спасят имуществото си, продаваха семейното сребро и скъпоценности, за да платят на кредиторите. Не му убегна и фактът, че първото изречение от атаката на Хау бе да поиска намаляване на дълга. Наистина, заедно с титлата той бе наследил и дълга на чичо си, но поведението му не подсказваше загриженост. Така нямаше да накара Джерард да почувства поне съчувствие и предразположение да му помогне.

Домакинът се изправи.

— Достатъчно разговори за бизнес, сър. Очаквам да се присъедините с мен към дамите.

С тези думи отиде в приемната, а Хау го последва неохотно в пълно мълчание. Двете дами вдигнаха погледи. Усмивката на госпожа Холенбрук беше ослепителна и изпълнена със задоволство, а усмивката на Кейт изразяваше облекчение. Той се настани на стол близо до нея, готов да бъде неин рицар.

Разговорът не вървеше. Кейт предложи да играят карти, но майка ѝ веднага заяви, че картите са за голяма компания. Джерард се зарадва; знаеше, че госпожа Холенбрук щеше да настоява да ѝ бъде партньор, а не искаше да оставя Кейт на Хау.

— Малко музика? — предложи той. Когато има музика, няма нужда от разговори.

С угълчето на окото си погледна часовника над камината. Още един час и гостите щяха да си тръгнат. В противен случай щеше да нареди на Браг да им покаже вратата.

— За съжаление аз не свиря вече — въздъхна госпожа Холенбрук. — Но Катрин, скъпа, ти запазила ли си уменията си?

Преди време беше постигнала голям напредък.

Кейт погледна стеснително, но се изправи.

— Все още съм добра, Мама.

Отиде до фортепианото в ъгъла и отвори капака.

Какъвто и да бе музикалният ѝ талант, скоро стана ясно, че пианото се нуждае от настройка. Една нота беше особено фалшива. При второто натискане на този клавиш Джерард скочи на крака и започна да пее. Песента бе добре известен и популярен химн. Той прекоси стаята, застана до пианото и всеки път, когато предстоеше да бъде изсвирена фалшивата нота, извисяваше глас особено силно, за да я заглуши. Скоро Кейт започна да прескача клавиша. В тези странни паузи гласът му се извисяваше, а инструментът замлъкваше. „Ако продължаваме така, кучетата скоро ще започнат да вият“, помисли си Джерард и нищо няма да успее да спре гостите им да си отидат побързо. Хау вече изглеждаше болен и дори устата на госпожа Холенбрук бе стисната. Отлично. Посегна да отгърне следващата нотна страница и забеляза, че раменете на Кейт се тресат, а устните ѝ тръпнат. Погледна я и видя в очите ѝ сълзи от потиснат смях, при което въздъхна с облекчение.

Щом можеше да я размива така пред майка ѝ, значи всичко беше наред.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден Мама изрази желание да посети Пъмп Рум^[1]. По разни причини Кейт още не беше ходила там и бе любопитна да види известните в цяла Англия минерални извори. За голямо задоволство на майка ѝ залата бе препълнена с хора от светското общество на Бат. Кейт прекъсна разговора си с лейди Дийн, също новодошла в града, и отиде да вземе две чаши с минерална вода.

— Скъпа лейди Джерард! — забеляза я госпожа Уудфорд, влачейки адмирала зад себе си. — Какво щастие да ви видя!

— Здравейте, как сте? — Усмехната, Кейт направи реверанс. — Това е първото ми посещение в Пъмп Рум.

— Първото! Боже! Ние идваме всяка сутрин, заради здравето на адмирала.

— Идваме заради обществото — обади се самият адмирал, слаб закален мъж с остри очи. По нищо не личеше да се нуждае от лековитата вода.

— Глупости — възрази жена му. — Идваме заради водата. О, лейди Джерард, подписахте ли се в книгата за посетителите? Трябва да го направите! Всеки се подписва. Това е регистърът на Бат.

— Както казах — промърмори адмиралът, — обществото.

Жена му завъртя очи и хвана Кейт здраво за ръката.

— Да видим кои са пристигнали напоследък. Сестра ми разчита на мен да ѝ докладвам, откакто сър Филип заяви, че няма нужда от водата, а Барбара, разбира се, никога не би признала своята слабост. Ето, тук. — Тя обърна страницата, без да крие интереса си. — О, лейди Хърст е пристигнала! Но ти трябва да се срещнеш нея, скъпа. Тя е малко ексцентрична, но много забавна. Имала е петима съпрузи — да знаеш само какви пикантни истории разказва! — Госпожа Уудфорд се разкикоти, отгръщайки следващата страница. — А, и господин Уестли! Той е много глупав мъж! Ако някога ви покани на танц, непременно му откажете. Аз не бих приела. Ушите ви няма да се възстановят с дни.

— Катрин, скъпа, забрави ли за мен? — Неочаквано майка ѝ изникна до нея. — Нали отиде за вода?

— Да, Мама, но срещнах моята съседка, госпожа Уудфорд, и спрях да я поздравя. — Кейт се обърна към госпожа Уудфорд, която се преструваше, че не подслушва. — Госпожо Уудфорд, позволете да ви представя майка си, госпожа Холенбрук. Мама, това е съседката ми. Семейство Уудфорд живее точно срещу нас на Куинс Скуеър. Сестра ѝ — лейди Дарби живее в къщата до нас.

Оглеждайки се любопитно, двете дами се поклониха една на друга.

— Приятно ми е да се запознаем. — Майка ѝ излъчи една от прекрасните си, твърде замечтани усмивки.

— На мен също — извика госпожа Уудфорд. — Моята сестра и аз ви завиждаме, мадам! Имате такава фина и прекрасна дъщеря. Тя освети Куинс Скуеър като слънце.

— Нима? — Майка ѝ се обърна и я погледна изненадано. — Винаги е била изключително тихо дете.

— О, вие нямате никакви причина да се оплаквате — бързо уточни госпожа Уудфорд. — Лейди Джерард е безупречна дама! Толкова светска, така приятелски настроена и така очарователно влюбена в съпруга си. — Тя се изкиска и хвърли поглед към Кейт, което я накара да се изчерви. — Той е голям щастливец, че я има.

— О, да — промърмори Мама. Изглеждаше шокирана. — Беше пълна изненада за всички, когато се ожениха. Той е от семейство Дърам, нали разбирате. Катрин е израснала в Съсекс, близо до резиденцията на херцога, но никога не съм и мечтала, че един от синовете му ще благоволи дори да я погледне.

— Пет! Той е много умен, този капитан Де Лейси. Прилича на моя съпруг — адмирала... А къде ли изчезна той? — Госпожа Уудфорд протегна врат, но съпругът ѝ се отдалечаваше. — Отново е с госпожа Торп, положително си говорят за крикет. — Тя махна усмихнато. — Но аз съм сигурна, че капитан Де Лейси може да разпознае един скъпоценен камък, когато го види. Особено днес, когато изглеждате толкова красива в розово, скъпа! — Тя намигна на Кейт, която ѝ се усмихна благодарно в отговор.

Мама огледа тъмно розовата рокля на дъщеря си със сянка на скептицизъм и съмнение.

— Ти си претърпяла голяма промяна, Катрин. Никога преди не си носила розово.

— Харесва ми, Мама.

— Разбира се, скъпа. Просто този цвят е за млади дами.

При лекото подчертаване на думата „млади“ госпожа Уудфорд присви очи. Погледна към Кейт, която се опитваше да се усмихне, все едно думата не означаваше нищо. Кора я бе убедила, че розовото е прекрасно и тя го харесваше. Майка ѝ просто не бе свикнала да я вижда облечена така.

— Говорих с лейди Диън, Катрин, и тя спомена, че графинята на Суинтън е пристигнала наскоро в Бат. Граф Суинтън, мисля, има далечна връзка с твоя съпруг. Трябва да ги посетиш. — Мама сияеше, все едно току-що бе сложила в краката на Кейт голяма награда.

— Никога не съм го чувала да говори за лейди Суинтън, но ще го попитам, Мама.

— О, лейди Суинтън, знам я. Арогантна и прекалено надута — обърна се госпожа Уудфорд към Кейт, но всъщност гледаше Мама.

— Сигурно ще бъде очарована да се срещне с новата си родственица — усмихна се Мама на госпожа Уудфорд. — Семейството е много важно нещо, нали знаете.

— Ако капитанът желае да я посети, ще го направим, разбира се — отвърна Кейт. — Но в противен случай не желая да се натрапвам.

— Напротив, трябва да го направиш на всяка цена, Катрин — настоя майка ѝ. — Тя се движи в най-отбраните кръгове на обществото.

Кейт искаше да потъне в земята от срам. Майка ѝ бе такъв ужасен сноб — което бе повече от странно, след като самата тя бе дъщеря на барон и вдовица на търговец. От изражението на госпожа Уудфорд тя разбра отлично какво имаше предвид майка ѝ. Неочаквано почувства прилив на гняв. Госпожа Уудфорд може да не беше светска дама и съпругът ѝ нямаше титла, но те бяха мили и сърдечни и се отнесоха приятелски с нея, когато не познаваше никого тук. Тя вирна брадичка.

— Аз се движа в много добри кръгове, Мама. Госпожа Уудфорд стана моя близка приятелка само за няколко седмици. Тя и адмиралът ни посрещнаха много мило с Джерард. — Нарочно използва малкото

име на съпруга си, неспособна да устои на желанието си да покаже своята интимност с него.

Съседката ѝ се усмихна в отговор, с лек намек за гордост и одобрение.

— Най-добрите среди, както винаги съм казвала, са онези, в които е пълно с добри събеседници, без значение на ранга и титлата им — добави тя.

— Напълно съм съгласна — усмихна ѝ се в отговор Кейт.

— Просто бих желала да не пренебрегваш задълженията си, Катрин — обади се майка ѝ, кокорейки се изненадано. — Дори ти да не се интересуваш от ранга, това няма да навреди на семейството на съпруга ти.

Кейт се съмняваше, че Джерард ще бъде много разстроен, ако не посетят лейди Суинтън. Досега нито веднъж не бе споменал името ѝ. Изглежда предпочиташе компанията на своя боен другар лейтенант Картър, както и тя.

— Смяя да кажа, че скоро ще се срещнете с лейди Суинтън — обади се госпожа Уудфорд. — Тя е прекалено надута, но посещава „Асембли Румс“, особено когато има концерт. Графинята много обича опера.

— О! — засмя се Мама с леко пренебрежителна нотка. — Не допусках, че познавате лейди Суинтън! Простете ми, госпожо Уудфорд.

— Познавам почти всички в Бат и повечето в Самърсшър. Живяла съм тук през целия си живот, прекарах последните четиридесет лета в Бат. — Тя кимна сериозно. — За толкова много време човек се среща с всички, неизбежно е.

Повечето хора в Самърсшър? Без да се замисли Катрин попита:

— Срещала ли сте някога джентълмен на име Уилям Огилви?

Госпожа Уудфорд сви вежди.

— Не е изключено. Едва ли съм го срещала, но преди години имаше един мошеник, един разбойник с това име в Бат. Не много почтен човек, скъпа; мисля, че се опитваше да продаде акции от една търговска компания или някаква друга измама. Но това трябва да е било... Боже, преди десетилетия! Вие не сте били родена. Лейди Дарби навярно ще си спомни по-добре. Това е единственият Огилви, когото си спомням.

Може би беше същият човек. Кейт се усмихна, за да скрие вълнението, което направо блъбукаше в нея.

— Благодаря. Много ми помогнахте.

— Ти какво общо имаш с подобен човек, Катрин? — възкликна укорително майка ѝ.

— Вероятно нищо, Мама — отвърна спокойно тя.

А може би нещо жизненоважно. Реши да научи повече от лейди Дарби.

В този момент адмиралът се върна, за да вземе жена си и след учтивото представяне и още по-учтивото разделяне, Кейт остави на майка си да я отведе към извора.

— Не знам какво става с теб, Катрин — с раздражение отбеляза тя: — Интересуваш се от някакъв разбойник, а отказваш да посетиш семейни родственици. Някога беше толкова послушно дете.

Някога. Катрин взе две чаши с минерална вода и подаде едната на майка си.

— Чувствам се по-уверена в себе си, Мама.

— Това не е привлекателно качество за една жена — смъмри я тя. — Не мога да те позная. Какво е станало с теб?

Кейт отпи от топлата, силно миришеща вода, и изведнъж се почувства по-здрава. Остави чашата, пренебрегвайки укорителния ѝ поглед. Някога щеше да изпие безропотно цялата чаша, за да ѝ угоди. Сега просто се усмихна.

— Виновен е Бат.

[1] Пъмп Рум — историческа сграда в Бат, построена през 1789 г. от архитектите Томас Болдуин и Джон Палмърс, близо до главния вход към топлите минерални извори на римските бани отпреди 2000 години. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мама бързо се измори от компанията на Кейт. Всъщност винаги е било така, но за пръв път Кейт бе обзета от истинско облекчение и не се чувстваше уязвена както преди. Без съмнение причината бе, че имаше Кора, а също и семейства Дарби и Уудфорд сред новите си познати, с които да си запълва времето. На масата им обичайно сядаха армейските приятели на Джерард заедно с жените и сестрите си. Почти всяка вечер посещаваха „Асембли Румс“, ходеха на театър или на гости. Сутрините тя се разхождаше с Кора; хълмовете вече не й изглеждаха така стръмни. Дори Бърди свикна и накрая призна, че Бат е доста хубав град, в края на краищата.

Виждаха се с Мама и Люсиен, разбира се. Където и да отидеше, Мама, както обикновено, бе заобиколена от рояк джентълмени. Един от тях — лорд Уорли, през цялото време бе до нея и Кейт дори се чудеше дали майка ѝ не е хвърлила око на хубавия граф и не се опитва да научи дали съществува лейди Уорли. Но Мама изглеждаше щастлива и Кейт се радваше за това. Люсиен, както изглежда, си търсеше подходяща богата мома наследница; танцуваше с много дами, макар Кейт да знаеше, че смята танците за лекомислени. Тя бе в състояние да го посреща, да се държи учтиво и дори изпитваше известна симпатия към него, сега, когато не бе принудена да търпи присъствието му всеки ден.

Единственият тъмен облак бе „Дилемата Дърам“. Вече бе стигнала до ушите на всички и до всяка гостна в Бат. На всяко събитие, което посещаваха, Кейт чуваше откъслечни клюки по въпроса. Съумяваше обаче да ги пренебрегва с леденостудена учтивост. Тези слухове не я притесняваха, защото бе подготвена и ги очакваше. Ключката, че съпругът ѝ се движи с друга жена обаче беше нова история.

Една сутрин по време на чая Мама, уж без да иска, засегна темата.

— Люсиен би желал да се опиташ да убедиш капитан Де Лейси да говори с него — подхвърли тя. — Той направил опит вчера, когато го срещнал да язди с лейди Станли, но капитанът се отнесъл леденостудено и го пренебрегнал.

Кейт замълча. Не познаваше лейди Станли, но беше чувала за нея. Била много красива, много самоуверена вдовица с добро състояние. Също така била много енергична и известна със страстта си към язденето — както на коне, така и на мъже.

— Капитанът сигурно е казал на Люсиен каквото мисли.

— Люсиен се опасява, скъпа, че е прекъснал нещо между тях двамата. Когато ги срещнал, били потънали в сърдечен разговор. Върна се доста обезпокоен. — Мама отпи от чая. — Няма ли да говориш с капитан Де Лейси?

Ръцете ѝ, с които държеше чашата, се вледениха. Тя я остави. Последният път, когато го бе видяла с жена, онзи първи ден в Бат на Милсъм Стрийт, си направи неправилен извод. Сега обаче Джерард не беше споменал нито дума за лейди Станли, а за Кора ѝ бе разказал всичко.

— Ще помисля, Мама — промърмори в отговор тя.

— Въпреки всички промени, ти си все още моята разумна Катрин. Люсиен ще ти бъде много благодарен.

След като майка ѝ си отиде, Кейт се върна във всекидневната. Каза си, че не разполага с никакви доказателства за връзка между Джерард и лейди Станли. Той продължаваше всяка вечер да я придружава на светски събития, всяка нощ да спи с нея. Двамата разговаряха повече и тя чувстваше, че са щастливи заедно; тя със сигурност беше. Ако Джерард имаше любовна афера, сигурно го правеше много тайно и дискретно. Но „сърдечен разговор“? Какво можеше да означава това?! Колкото и да не искаше, по лицето ѝ потекоха сълзи. Защо майка ѝ заговори за лейди Станли? Предпочиташе да не знае.

Вратата се отвори, Кейт скочи на крака и бързо изтри сълзите си. Посрещна съпруга си в антрето, докато той сваляше шапката и ръкавиците си.

— Приятна ли беше ездата? — избълва без да се замисли тя.

Джерард я погледна изненадано.

— Да. Отлична.

Тя кимна. През съзнанието ѝ преминаха ужасни сцени, в които той и лейди Станли... Опита се да ги прогони, но те не изчезваха.

— Сам ли язди?

— Не. Картър беше с мен.

— Само лейтенант Картър? — Защо питаш?

Кръвта се надигна и обагри страните ѝ. Нарече се наум глупачка, но въпреки това се чу да задава въпроса — безцеремонно и грубо.

— Не язди ли с лейди Станли?

Лицето му издаде отговора. Кейт се обърна и забърза към стълбите, изпълнена с обида и ревност. Дори лейтенант Картър да е бил с тях, Джерард все пак е яздил с тази жена, а премълча.

Той я намери в будоара, докато търсеше някакъв шал в гардероба.

— Кейт — започна със спокойния глас на човек, който се обръща към душевно болен, — не се разстройвай от това.

Тя поклати глава, без да го погледне.

— И защо да се разстройвам? Направил ли си нещо нередно?

— Не мисля. Не. — Това обаче не бе категорично отричане.

— Сигурна съм, че си имал причина да яздиш с друга жена и да не ми кажеш. — Отказа се да търси и затвори вратата на гардероба. Най-вероятно го бе оставила долу.

— Да, имах — потвърди той. — И ако ме изслушаш, ще ти обясня.

Ако беше в по-добро настроение, щеше да го изслуша спокойно.

За нещастие тонът на гласа му — рязък и леко раздражен, прозвуча злоещо. Заприлича ѝ на гласа на първия ѝ съпруг, когато я пренебрегваше и подминаваше, все едно е неодошевен предмет. Неочаквано се почувства Катрин Хау — скучното, тъжно създание, което винаги последно научаваше какво е направил съпругът ѝ. Тя се обърна с лице към Джерард. Ръцете ѝ бяха стиснати, а лицето — каменно.

— Преди седмица срещнах лейди Станли една сутрин на зазоряване. Когато откри, че и двамата обичаме да яздим по хълмовете, започна да идва всяка сутрин.

Надеждата това да се окаже толкова невинно, колкото когато го видя с Кора на Милсъм Стрийт, се изпари. Джерард яздеше с тази жена всяка сутрин вече цяла седмица.

— Картър също идва понякога — продължи той. — Скоро обаче установих, че ездата с нея може да ми е от голяма полза. — Той се поколеба. — Не ти казах, защото... добре де, защото не е много приятно да го чуеш. Спомняш си, че говорихме за мистерията, свързана с баща ми, нали?

— Да — отговори тихо тя. — Нима лейди Станли може да ти помогне?

Устата му се сви в тънка линия.

— Вероятно. И няма да се поколебая да я използвам.

— Значи си готов да имаш връзка с нея, за да ти помогне... за какво? Да откриеш мъжа, който те изнудва? — Кейт поклати глава рязко и ядосано. — И как ще го направи тя?

— По дяволите, Кейт! Не ме прекъсвай! — извика той. — Нямам връзка с нея! Просто... лек флирт. Безобидни намеци. Тя чува всичко в града, а аз трябва да знам кой мрази толкова много семейството ми, че иска да го съсипе. Проклет да съм, ако загубя доброто си име, само защото не съм изтъргуval остроумието си с една жена, след като нищо друго не донесе резултат и не беше полезно!

Кейт се изчерви. Независимо дали той го мислеше или не, тя се почувства обидена от последната му фраза. След като госпожа Уудфорд ѝ каза, че е чувала за мъж на име Огилви, Кейт разпита и лейди Дарби, а тя на свой ред разпита своята приятелка госпожа Хъмфрис, жителка на Бат повече от шестдесет години, и тя на свой ред ѝ съобщи, че преди много време мъж на име Били Огилви бил предизвикал смут и тревога в града, след което бил изгонен. Според жената бил спекулант, радикал, въобще неприятен тип. След известен размисъл спомена Алентън — селце на десетина мили от Бат; то било родното му място. Джерард я предупреди да не възлага големи надежди. За всеки случай тя изпрати едно писмо. Не получи отговор, но беше длъжна да опита. Вместо да прави опити за разследване очевидно трябваше да се хвърли във водовъртежа на обществото и да дава ухо на слуховете.

— Разбирам.

Той вдигна ръце.

— Откъде ти дойде на ум? — Изведнъж присви очи. — Майка ти беше ли тук?

— Не е важно откъде съм го чула — отвърна хладно и сковано тя. — Надявам се лейди Станли да задоволи всичките ти очаквания.

— Не бъди неразумна и глупава — ядоса се не на шега Джерард. — Нямам нищо общо с тази жена. Не възнамерявам да въртя любовна афера с нея. Дойдох в Бат готов на всичко, дори на най-лошото, за да открия изнудвача. Не ти казах, защото няма нищо за казване. Нищо не се е случило и няма да се случи. В интерес на истината тя е доста скучна и тъпа. — Той поклати глава, изглеждаше раздразнен не на шега. — Този разговор е безсмислен.

Огорчението се смеси с гнева, който течеше по вените ѝ, и заличи облекчението, че той не желае лейди Станли.

— Дано да е наясно, че я използват.

Лицето му помръкна.

— Понякога се налага човек да прави необходимото, за да получи желаното. Да нарушава правилата, да заобикаля закона, да лъже, защото крайният резултат е толкова важен, че не може да го пренебрегне от благоприличие. Не, не съм ѝ казал. Оставих я да мисли каквото си иска, но не възнамерявам да се отклонявам от плана си. Търся един изнудвач, Кейт, не някой честен и почтен човек, който ще се радва да ме срещне в салона на лейди Станли, за да проведем цивилизован разговор. Понякога човек трябва да води битката задкулисно и тайно, за да получи каквото му трябва. Замисляла ли си се някога за това?

— Дали съм се замисляла? — възкликна ядосано тя. — Ти как мислиш? Получих теб, нали?

Веждите на Джерард се вдигнаха. Когато осъзна какво е казала, очите ѝ се разшириха. Тя се обърна. Доця ѝ се да се разтвори във въздуха и да изчезне.

Тишината продължи един ужасно дълъг миг.

— Какво искаш да кажеш? — попита накрая той.

Тя отговори предпазливо, но твърдо.

— Нищо. Ядосана съм. Съжалявам.

— Не ме лъжи, Кейт.

Цялата трепереше. О, мили Боже, какво да каже, за да излезе от това положение? Тя наведе глава.

— Не те лъжа. Загубих самообладание и говорих, без да мисля. Моля те, прости ми, че бях груба.

Устата ѝ пресъхна и думите излязоха като шепот.

Той се приближи към нея с тежки стъпки.

— Не се притесняваше да си груба, когато ме подозираше във връзка с лейди Станли. Откривам, че когато говориш, без да мислиш, казваш повече, отколкото когато правиш паузи, за да подредиш думите и отговорът ти да бъде любезен. — Прокара пръст по тила ѝ и цялото ѝ тяло се напрегна. — Какво имаше предвид? Че си се борила за мен?

— Не казах това — опита се Кейт, но той продължи да докосва кожата на гърба ѝ.

— Но го имаше предвид.

Тя не искаше той да знае. Достатъчно лошо бе, че според него тя му е предложила брак, защото той се нуждаеше от пари, а тя — от неговата сила и подкрепа. Достатъчно лошо бе, че гледаше на нея като на неговата странна, забавно непохватна жена. Но ако узнаеше, че му е предложила, защото бе заслепена от него до глупост... Ако узнаеше, че през всички изминали години е мечтала за него и го е сънувала, когато той дори не си спомняше лицето ѝ... Това щеше да бъде непоносимо. Само жалките нещастно влюбени глупци правят така. Ако той я обичаше поне малко, Кейт би му признала колко много го обича.

Сега се опита да си представи, че Хау я пита за нещо. Той никога не бе проявявал повече от престорен интерес към нейното мнение и този интерес винаги изчезваше, ако откажеше да му отговори. Джерард не може да я накара да му признае, рече си Кейт. Беше сигурна, че няма да я бие. Просто трябва да запази мислите в себе си и той никога няма да ги разкрие. Пое си въздух и се опита да отпусне рамене, въпреки тръпката от лекото докосване на пръста му по гърба ѝ. Бавно, но твърдо обърна лице към него.

— Нямах нищо предвид — отговори спокойно тя. — Моля те, не обръщай внимание.

— Знаеш колко мразя да правиш така, нали? — попита уж небрежно той и присви очи.

Кейт не издържа да го гледа в очите повече от минута.

— Няма нищо за казване. Беше просто глупава забележка.

— Не ми харесва. — Той млъкна за миг. — Всъщност абсолютно мразя да ме лъжеш и се отвращавам, когато го правиш.

— Не те лъжа — възрази Кейт, забила поглед в карфицата на вратовръзката му. — Нямах нищо предвид, когато го казах.

Той въздъхна.

— О, Кейт. Ние все още не се разбираме, нали? Изключено е да го забравя, само защото ти отказваш да ми отговориш. Нали не си въобразяваш, че ще забравя как ме помоли да се ожена за теб, или ще престана да се чудя защо избра точно мен?

— Ти знаеш защо.

— Да, изборът ти беше между смърт, Люсиен и мен. Но не проумявам защо избра точно мен от всички бедни, хубави мъже в Лондон.

Тя навлажни устни. Не обичаше да го лъже. Трудно ѝ бе да формулира думите, да отрече, че я интересува всичко, свързано с него, когато сърцето ѝ подскачаше всеки път, когато той ѝ се усмихнеше. Отстъпи назад с надеждата няколко крачки дистанция да ѝ помогнат.

— Има ли значение защо съм ти предложила? Ти се съгласи. Би трябвало да означава, че се радваш на предложението ми.

Той докосна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Има значение. — Наблюдаваше я мълчаливо. — Е, ако не ми кажеш доброволно, ще се наложи да те съблазня, за да измъкна отговора от теб.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

При тази очевидна заплаха очите ѝ се разшириха.

— Наистина не си струва. Ти... аз... наистина, правиш от мухата слон!

— Не си струва да доставя удоволствие на жена си? О, мадам, допускате сериозна грешка.

— Не е хубаво да използваш съблазняването като наказание.

— Наказание? Кой говори за наказание? — Усмивката му беше по-скоро заплашителна. — Няма да бъдеш наказана, обещавам.

Въздухът излезе от гърдите ѝ на пресекулки. Беше убедена, че няма да я накаже; точно в това се състоеше проблемът. Той знаеше как да накара тялото ѝ да се чувства живо, да изгаря от огън, да се разтапя от удоволствие. Всъщност, точно това предчувствие обясняваше защо остана неподвижна вместо да избяга през вратата, и да се отърве от въпросите му.

Пръстите му продължиха парливия си път надолу по шията, и още по-надолу до гърдите ѝ. Тя почувства как зърната ѝ набъбват и стават твърди и чувствителни под корсета. Кейт простена и се опита да се обърне; беше глупаво да мисли, че ще устои. За нещастие, го остави да я гали прекалено дълго. Ръката му обви кръста ѝ, притисна я към себе си и сега тя почувства как възбуденият му член я притиска настойчиво отзад.

— Каза, че искаш да бъдеш добра съпруга! — Шепотът му тътнеше в нея. Пръстите му продължиха пътя си по гърдния ѝ кош и кожата ѝ настръхна. — Наистина ли го мислеше?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча тънко и пискливо.

— Тогава защо се опита да ме излъжеш? Не мога да търпя това, Кейт.

— Не беше важно — въздъхна тя. Пръстите му вече проникваха от вътрешната страна на корсажа ѝ. Той знаеше, че гърдите ѝ са изключително чувствителни и се възползваше от това.

— Не? — Докосването спря. — За мен е важно. От самото начало се чудех защо предложи точно на мен. Днес ме изревнува. После в изблик на безразсъдна ярост обяви, че си се борила за мен. Как?

— Аз... аз ти предложих.

Той плъзна едната си ръка надолу по тялото ѝ и спря, за да погали гърдите ѝ. Кейт се разтрепери, когато той започна да търка с палеца си набъбналото зърно.

— Нормално е жената да чака и да се надява един джентълмен да ѝ предложи...

— Ъхъ... да...

Джерард целуваше врата ѝ с леки като перце докосвания на устните и предизвика трепет по цялото ѝ тяло.

— Харесвам предприемчивите и смели жени. — Ръката му слезе по корема ѝ. — Но ти никога не ми отговори на един въпрос: защо избра точно мен?

Главата ѝ беше празна, а пръстите му вече достигнаха и докоснаха леко, но недвусмислено улея между бедрата ѝ. Дори през роклята и долната фуста почувства докосването му, нежното търкане на пръстите, които с безпогрешна точност намериха онова скрито място, точката на удоволствието.

— Искях те — прошепна тя.

Бедрата ѝ безпомощно се раздвижиха, ала бе хваната в капана му.

Притиснеше ли гърба си, усещаше, че е твърд и обещаващ зад нея. Дръпнеше ли се напред, пръстите му бяха там и я подлудяваха. А тя се тресеше от усилието да остане неподвижна.

Той също го знаеше. Държеше я с ръка и огъна бедрата ѝ. Заради пръстите между краката ѝ и ерекцията му отзад похотта се разля по тялото ѝ. Тя го желаше, при това прекалено силно. Потърси пипнешком масата пред себе си, без да е сигурна дали ще я използва за баланс или като опора да се отдръпне от него, но той изпревари и двете ѝ движения.

— Тогава ще ме имаш.

С една стъпка напред я приближи към масата. С последна хапеща целувка по рамото я бутна надолу, докато ръцете ѝ срещнаха полираната повърхност на масата.

— Защо ме излъга? Ако си искала да ме имаш, бе достатъчно просто да ме помолиш.

— Не, не беше това, което аз... — Гласът ѝ заглъхна.

Той вдигна полата ѝ и я метна на гърба ѝ. Сега ръката му бе върху дупето ѝ, мачкаше и стискаше плътта, но същевременно я държеше неподвижна за все по-засилващото се докосване на другата ръка, която продължаваше да я гали през коприната на полата. Кейт се овлажни, колкото и да се съпротивляваше. Боже, молеше се наум, дано никой не мине по Куинс Скуеър и не погледне през прозорците...

— Тогава какво имаше предвид, Кейт?

Чу шумолене на дрехи, той разкопчаваше панталона си. Тя затвори очи. Сега вече почувства влагата между краката си, защото долната ѝ риза се намокри там, където той притискаше члена си към нея.

— Просто... теб — отвърна, без да мисли.

Джерард плъзна члена си, горещ и голям, между бедрата ѝ, а коленете ѝ почти се огънаха. Щеше да я обладае в тази поза, отзад, като животно, наведена над масата, която гледаше към Куинс Скуеър, наскрел кавгата, а тя цялата трепереше от желание и нетърпение. Кейт се загърби, не беше сигурна дали иска да избяга или да го привлече напред, а той отговори, като притисна члена си към нейната... нейната вагина. Тя силно се изчерви; всъщност той я бе нарекъл „райска градина“.

— Усещам колко много ме искаш. — Джерард направи тласък напред и тя потрепери. — Защо излъга?

— Нямах намерение да...

— Но аз имам намерение да узная защо.

Той се притисна към нея и тя извика, този път го почувства различно, по-първобитно, по-примитивно. Тогава той намести краката си между нейните и я измъкна от обувките ѝ.

— Защо ме искаше?

— Защото... — Джерард направи още един силен тласък и тялото ѝ се сви толкова силно, че чу как засмука въздух.

— Защо, Кейт?

Той започна да се движи вътре в нея безмилостно и дълбоко, но преднамерено бавно. Сълзи потекоха по лицето ѝ, когато се стегна да

го поеме, защото го желаше неистово, независимо че я разпъваше до болка.

— Кажи ми защо...

— Спри — проплака тя. — Спри да ме разпитваш!

— Да спра? — И той наистина спря наред тласъка, почти извадил члена си навън. Тя простена и се опита да се оттласне назад към него. — Нали каза да спра? — обади се Джерард и я върна обратно на мястото. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Кейт притисна юмруци към устата си. Сърцето ѝ гореше в огън, тялото ѝ крещеше. Ако той бе останал спокоен и непроменен, навярно щеше да успее да го направи. Чуваше обаче дрезгавината в гласа му и чувстваше треперенето на ръката, с която я държеше. Съпругът ѝ обичаше да прави любов с нея и това изглежда бе достатъчно. Тя успяваше да го разсмива. Беше добър с нея, като се изключи въпросът с лейди Станли. Беше готова да даде всичко, само и само той да прави любов с нея, но ако сложи сърцето си в краката му, а той го погледнеше с ужас или насмешка, това щеше да я убие.

— Защото беше отчаян — отговори безразсъдно тя.

— Нима? — Джерард влезе силно в нея и тя прехапа устни, за да не извика. — Колко мило от твоя страна да ме съжалиш.

— И освен това нямах време да чакам — добави тя и ахна, защото Джерард отмести гънките на полата ѝ и сложи и двете си ръце между краката ѝ.

— О, да, разбира се. — Джерард проследи тръпнещия път през гънките на вагината ѝ, преди да спре точно върху пулсиращата ядка. — Нещо друго?

— Мислех, че беше готов да се съгласиш. — Кейт се хвана за ръба на масата в опит да се задържи.

— Колко пресметливо. — Той сложи палеца си, сетне го притисна и тя почти изкрещя. — Защо точно мен?

— Защото... — Той усещаше как оргазмът ѝ се надига и приближава, изпращайки вълни от топлина по вените ѝ. — Защото...

— Защо? — Джерард продължаваше да я масажира мъчително бавно. — Защо, Кейт? Толкова ли е ужасно? Да не би да носиш детето на друг? Има ли и други заплахи към твоето богатство, за които си пропуснала да ми кажеш? Да не би братята ми Чарли и Едуард да са те отхвърлили преди да предложиш на мен?

— Неее! Нищо подобно! — извика и затвори очи тя.

— Тогава защо, Кейт? — Наведе се над нея, дъхът му попари тила ѝ. Захапа я, зъбите му ожулиха кожата ѝ. Сега се движеше вътре в нея — чуваше в гласа му, че и той е толкова близо до върха, колкото и тя самата...

— Защото те обичам — прошепна в мига, когато се изпразни, горещо, силно и яростно.

Джерард го почувства; изръмжа в рамото ѝ и я притисна силно към себе си, преди да се разтресе от собственото си изригване. И двамата щяха да паднат на пода.

Приливът постепенно се оттегли. Кейт чуваше единствено блъскането на собственото ѝ сърце и неговото накъсано дишане.

— Обичам те — прошепна отново, прекалено изтощена да помръдне. Дъхът ѝ оставяше следи от влага върху полираната повърхност на масата, върху която лежеше. — Обичам те... от години.

Няколко минути той нито каза нещо, нито помръдна. Вероятно не я беше чул. Тя смътно се чудеше дали иска точно това или се надява голямата ѝ тайна най-накрая да бъде разкрита.

— Кейт — продума накрая Джерард. Гласът му звучеше неописуемо изморено. — Не можеш да обичаш някого, когато не познаваш.

— Аз те познавам. — Тя затвори очи. — Бях глупаво незряло момиче, а ти беше толкова добър с мен. Някога, веднъж, преди години. Знам, не помниш, но аз помня. Това не бе истинска любов... Беше детинска, но не спрях да те обичам. Никога не съм молила някой да се омъжи за мен, нито щях да го направя, ако ти беше казал „не“... — Махна безпомощно. — Накрая Люсиен, предполагам, щеше да ме убеди.

Той вдигна глава.

— Кога съм бил мил с теб?

Кейт въздъхна. Една сълза се плъзна по носа ѝ и капна на бузата ѝ — студена и мокра.

— Преди много години. Вървах в калта, а ти ме настигна в дъжда, качи ме при себе си на коня и ме закара до нашата порта. Бях премръзнала, мокра и нещастна, а ти ме зави с палтото си и ме разсмя. Беше, преди баща ми да забогатее; никой млад джентълмен не проявяваше интерес към мен. Но ти... ти беше прекрасен.

Настъпи тишина и тя се ужаси. След миг той се отдръпна от нея и остави полата ѝ да падне. Кейт се почувства отчаяна, чуваше го как се облича и си оправя дрехите. Дори не направи усилие да се изправи, но Джерард я вдигна внимателно и я обърна към себе си. Тя опита да се стегне и да запази самообладание, ала с ужас видя удивеното, объркано и смутено изражение на лицето му.

— Кога се случи това?

Преглътна с мъка, преди да отговори.

— Преди десет... не, преди дванадесет години. Нищо не се случи. Аз... аз бях малка и очевидно глупава, щом го помня.

— Качил съм те на коня си? — Той се намръщи. — Преди дузина години? Това значи през 98-ма? — Тя кимна. Чумеренето му продължи. — Едно момиче в дъжда, близо до Хенфийлд... — промърмори замислено той. — Спомням си... струва ми се. Взех коня на Чарли без позволение и бързах да се прибера вкъщи преди него, за да не забележи. Но момичето беше толкова мокро и изкаляно... наистина ли си била ти, Кейт?

Тя само го погледна. Очите ѝ бяха червени и подути.

— И ти ми предложи да се ожена за теб само заради това?

— Ти беше единственият мъж, който някога ме е прегръщал. По свое желание.

Той я гледаше слисан, като ударен от гръм.

— И го помниш? Това ти е било достатъчно да поискаш да се омъжиш за мен?

Брадичката ѝ трепереше и тя притисна устните си, за да спре треперенето. Въздъхна и изправи рамене.

— Както казах, имах много ограничен избор и не разполагах с никакво време.

— Но рискуваше да направиш ужасна грешка!

Започваше да мисли, че е направила точно това.

— Бях срещала лорд Хау три пъти, преди баща ми да подпише брачния договор. Никой не се интересуваше дали си подходяме или не. Майка ми каза, че той бил най-добрата партия, на която да се надявам. Поне втория си брак сключих, защото... — тук се поколеба, — защото те харесвам.

Изражението му се промени.

— Кейт, нямах пред вид това. Изумен съм, че така безразсъдно си се обърнала към мъж, когото въобще не познаваш, не си прекарала никакво време с него, нямате общи познати, които да гарантират за него. Във всяка прослойка на обществото има лъжци и мошеници, и много лоши хора щяха да са щастливи да те заведат до олтара, без да мислят за друго, освен за парите ти.

— Знам — отвърна тя. — Беше рисковано.

Джерард я гледаше мълчаливо, беше шокиран. Или поне тя така се надяваше. Най-съкровено й желание — той също да признае, че я обича — отстъпи на порива й да избяга. Не биваше да казва нищо. Колкото по-дълго мълчеше той, толкова по-сигурна беше тя, че допусна ужасна грешка, като му призна истината. Силно почукване на вратата я стресна. Тя подскочи. Той премига.

— Не сега! — извика гневно.

— Спешно е, сър — обади се Браг през затворената врата. — Става дума за преподобния Огилви.

Джерард замръзна. Прекоси стаята и отвори вратата.

— Какво?

— Синът му е тук — обясни Браг, лицето му бе невъзмутимо. — По-точно зет му. В приемната.

Един дълъг момент Джерард остана неподвижен. Кейт виждаше сухожилията на врата му, защото яката му се бе изкривила, когато я наведе над масата и вдигна полата й.

— Слизам веднага — отвърна тихо и затвори вратата, преди да се обърне бавно към нея. Стаята никога не беше й изглеждала толкова голяма, сякаш трябваше необятен океан, за да запълни разстоянието между тях. — Налага се да го приема — добави накрая той.

Тя само кимна. Дори не се зарадва, че именно нейното писмо е причина за тази среща, а от нея можеше да излезе полезна информация — търсеният ключ към разнищването на мистериите около семейството му. За него положително това беше по-важно, отколкото неразумното, неочаквано, а вероятно и нежелано признание на чувствата й.

— Разбира се.

— Кейт, аз... — Той се прокашля, все още изглеждаше напълно объркан. — Ще говорим по-късно. — Поколеба се за миг, лицето му потъмня, но накрая излезе и затвори вратата зад себе си.

Тя остана замръзнала. Ушите ѝ бучаха леко, а подът изглеждаше много далеч. Вярваше, че по някакъв начин той е привързан към нея. Беше прекалено благороден и почтен; никога нямаше да я заблуди или подведе, поне не нарочно. Но от реакцията му бе съвсем ясно, че не я обича. Ако я обичаше, щеше да реагира различно — със задоволство, а защо не и да ѝ признае своята любов. Всъщност не бе изненадана. Той бе толкова чаровен и грижовен към Кора, колкото и към нея. Нима не се познаваше? Нима не знаеше, че е обикновена и безлична, абсолютно различна от онзи тип жени, които привличат енергичните мъже? А сега ѝ каза, че е сбъркала, като се е омъжила за него.

Чувствайки се много стара и глупава, тя отиде до стола. Най-накрая краката ѝ отказаха да я държат. Не знаеше какво да прави. Част от нея все още се надяваше не всичко да е приключило. Кой знаеше какво щеше да ѝ каже по-късно? Друга част обаче се чудеше колко още ще издържи. Той не я обичаше и преди да му признае, но тогава тя нямаше никакви очаквания. Да таи в душата си една безумна любов беше тайна, но една тайна не е причина някой да бъде отхвърлен и наранен.

А след като тайната е разкрита... Това имаше силата да наранява. Сега Джерард знаеше, че я притежава — не само парите, не само богатството ѝ, не само тялото, но и сърцето ѝ. Не биваше да дава сърцето си, но тя го осъзна много късно. Сърцата могат само да се разменят. Сърце за сърце. А тя отдаде своето и не получи нищо в замяна, затова чувстваше огромна празнина в гърдите си.

Бърди почука на вратата.

— Мадам?

Кейт бързо си избърса очите и преглътна насъбралите се сълзи.

— Влез, Бърди.

Камериерката влезе безшумно.

— Добре ли сте? Чух високи гласове. О, мадам, ако той ви е обидил...

— Не, Бърди. Не ме е обидил, нито наранил. — Беше я опустошил. Кейт си пое въздух и стисна ръката на камериерката си. — Имаме малък спор. — Последва още едно дълбоко вдишване. Беше събрала всичките си сили, за да се контролира; предстоеше ѝ да се възстанови отново, тухла по тухла. — Разбрах, че някой е дошъл да види капитан Де Лейси.

Бърди изсумтя.

— Някакъв смешен дребен човек. Според мен крадец. Но очите ви са червени. Ще ви донеса чай.

Кейт поклати глава.

— Не. Мисля да изляза на разходка. Малко свеж въздух ще ми се отрази добре.

— Разбира се. Ще ви донеса шала. — Бърди прекоси стаята, за да вземе шала от гардероба, където си беше през цялото време. — Да донеса ли и чадъра? Има облаци.

Кейт се изправи бавно, като стара жена.

— Ще изляза сама, Бърди. Няма да ходя далеч, просто около площада и може би до Полумесеца^[1]. Ако завали, веднага ще се върна вкъщи.

Лицето на Бърди се смръщи загрижено.

— Сигурна ли сте, мадам? Не ми изглеждате добре.

— Чувствам се отлично — отговори отчаяно Кейт.

Ако мъжът, представил се за преподобния Огилви, се окажеше друг, Джерард щеше да се върне горе. Независимо какво беше казал, тя се нуждаеше от време, за да избистри мислите и да подреди чувствата си. Беше изгубила защитната си стена, а не можеше да го погледне, преди да е възвърнала равновесието и старата си броня. Завърза с треперещи пръсти бонето и остави Бърди да метне шала около раменете ѝ.

— Не ходете много далеч — суетеше се камериерката зад нея, докато Кейт слизаше по стълбите и прекоси антрето. — Наистина, мадам, мисля, че не бива да излизате.

— Добре съм. — Лицето ѝ се зачерви, когато мина покрай затворената врата на салона и чу гласа на Джерард. — Ще се върна след час-два.

— Какво да кажа на капитана? — извика Бърди, докато тя отваряше вратата, за да изтича навън. Погледна към камериерката си със свито гърло. Бърди наистина бе силно притеснена.

— Нищо — успя да произнесе, а гласът ѝ заглъхна в края на думата. — Само онова, което казах на теб.

Обърна се и побягна.

[1] Кралският полумесец — редица от 30 къщи, разположени под формата на полумесец в Бат, построени в периода 1767 — 1774 г. от арх. Джон Ууд младши. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джерард слезе по стълбите. Не беше най-добрият момент в приемната да стои човек, свързан с разследването, когато се бе случило нещо много по-шокиращо. Кейт го обичаше, при това от години. Той не разбираше как един жест на доброта, една проява на учтивост преди години, при обстоятелства, които биха накарали всеки джентълмен да направи същото, са били в състояние да ѝ направят такова силно впечатление. Той можеше да е всякакъв, за Бога! А тя, без да знае кой е, без да има потвърждение за неговото достойнство, чест и почтеност, му бе предложила след повече от десетилетие себе си само защото е бил добър. Просто добър и мил към нея.

За миг се почувства засрамен, задето бе повярвал на нейната измислена история — отчаяно искала да избяга от Люсиен Хау, като се омъжи за друг, и избрала него, защото се бил развихрил скандал около семейството му и той бил отчаян. Обясненията ѝ бяха повърхностни, но той не го забеляза. Не бе по силите на Люсиен Хау да накара насила една жена да се омъжи за него, особено ако е вдовица на възраст със собствено богатство. Когато тя го потърси, скандалът заради „Дилемата Дърам“ току-що беше избухнал. Би трябвало да се досети, че има и друго... макар подобна причина никога да не би му минала през ума. Тя го обича! Джерард бе решил на всяка цена да разбере мотивите ѝ, а сега не знаеше какво да прави с откритието.

Не беше предполагал, че съпругата му ще го обича. И със сигурност не бе очаквал той да я обича.

Сега обаче се налагаше да прогони тази мисъл от главата си и да се съсредоточи върху възможността посетителят да знае някакви важни факти. Самата мисъл промени бързо настроението му. Кой би предположил, че сляпото издирване на свещеника от Флийт, което Кейт направи, ще даде резултат? Той отвори вратата на официалната приемна.

— Сър. Аз съм капитан Де Лейси. Разбрах, че сте свързан с преподобния Огилви.

Посетителят беше прегърбен мъж, по-стар от него с няколко десетилетия. Черепът му светеше гол и блед сред оредялата кестенява коса. Подпираше се на бастун, но когато се обърна, в очите му нямаше нищо крехко или колебливо. Кой знае защо Джерард го оприличи на гигантско новородено — току-що извадено от утробата и мърдащо.

— Да — промърмори мъжът. Блестящият му поглед огледа Джерард отгоре до долу. — Отлично. Аз съм Робърт Нолуърт. — Направи скован поклон и Джерард застина в очакване да чуе как костите му скърцат. — Получих писмо от вашата съпруга, така мисля.

Да получиш писмо и да имаш да кажеш нещо полезно са различни неща. Джерард затвори вратата и посочи с жест дивана.

— Така е. Няма ли да седнете?

Нолуърт наклони глава.

— Много мило от ваша страна, сър. — Той доуцука до дивана и седна, подпря бастуна пред себе си и скръсти паякообразните си пръсти върху дръжката му.

Джерард се настани на отсрещния стол, готов за всичко.

— Вие смятате, че моята съпруга е писала на вашия тъст?

— Пътуването от Алентън до Бат е дълго — репликата на мъжа нямаше нищо общо с темата. — Почти двадесет мили. Пристигнах вчера и смятам да си тръгна днес.

— Много мило от ваша страна да изминете толкова голямо разстояние. Но едно писмо в отговор щеше да бъде напълно достатъчно.

— Не, не и в този случай. — Той почука дългия си заострен нос. — Дискретност, млади човече. — Джерард вдигна въпросително вежди, но Нолуърт само се облегна на възглавницата. — Да, познавах мъжа, на когото е писала вашата съпруга.

— Радвам се да го чуя — Джерард едва скри изненадата си. — Какво ще ми кажете за него?

Вече бе осъзнал, че Нолуърт е картоиграч. Той знаеше стойността на ръката, която държи, и смяташе да спечели с нея. Колко смяташе да спечели си оставаше въпрос, но Джерард не се съмняваше, че в ума на мъжа има точно определена цифра. Чудесно. Това можеше да отнеме цяла вечност. Той се облегна в стола, запазвайки изражението си непроницаемо.

— Надявам се да чуя истината — допълни.

— Истината! — Очите на Нолуърт заблестяха. — Понякога е много трудно да откриеш това създание, нали, млади човече?

— Да — отговори сухо Джерард.

— То се извива, усуква и веднъж изглежда в една светлина, друг път в абсолютно друга, зависи откъде го гледа човек. Истината е най-неуловимото нещо на света.

За миг двамата се преценяваха взаимно в пълна тишина.

— Каква е връзката ви с преподобния Огилви? — попита Джерард.

Лицето на Нолуърт сякаш се пропука от една усмивка, напълно лишена от хумор.

— Чрез брак. Моята жена е негова дъщеря. Единственото му дете.

— Тогава знаете къде мога да го намеря.

— О, разбира се — усмивката на човека стана по-широка. — Не е трудно да бъде намерен, защото през последните десет години си е все на едно и също място, в църковния двор. Лежи си под един надгробен камък, който ми струва много пари.

Точно както се надяваше — Огилви е мъртъв. Не беше изненадващо, като се има предвид, че ако беше жив, щеше да е надхвърлил осемдесетте. Единствената по-хубава новина щеше да бъде, ако и Дороти Коуп е погребана в същото гробище още преди четиридесет години.

— Много съжалявам за загубата на съпругата ви — учтиво каза Джерард. — Колко мило от ваша страна да дойдете в Бат, за да ми го съобщите лично.

Нолуърт се завъртя на мястото си.

— Да, наистина е мило. Тази новина несъмнено е добре дошла за вас.

— Нито добре, нито зле — излъга безизразно Джерард. — Просто... информация.

— О, информация — Нолуърт изрече протяжно последната дума. — Това е съвсем друг въпрос.

Хм, значи имаше и друга карта в ръката си.

— Както моята съпруга ви писа, разследвам въпрос, свързан със семейната ни история. Името на преподобния Огилви се появи, но само веднъж. Имах надежда, макар и плаха, той да ми помогне да

подредя въпросите си. Събитието обаче се е случило преди толкова много години и след като джентълменът е напуснал този свят и е получил своята небесна награда... — Джерард вдигна ръка в жест на приемане. — Това е разочароващо за мен.

— Семейна история. — Нолуърт отново се усмихна със змийската си усмивка. — Да, представям си разочарованието ви. — Потърка си брадичката. — Зачудих се защо ли някой ще търси моя скъп тъст. Когато получих писмото, то ми причини вълнение и объркване. Вие сте много млад, за да му бъдете приятел, а ако сте знаели, че е мъртъв, положително сте били щастлив да го оставите на червеите.

Джерард наклони глава.

— Не, никога не съм познавал този човек лично.

— Това е вярно, не сте. — Прикритите очи на посетителя горяха с демонична наслада. Джерард лесно си представяше как хвърля зли заклинания и магии в бълбукащия върху огъня котел. — Ако го познавахте, щяхте да знаете, че старият Били Огилви беше плюнката на самия дявол. Щяхте да знаете, че той щеше да помогне на някоя старица да прекоси улицата само за да открадне портфейла и да пребърка джобовете ѝ. Всеки, който го познаваше, знаеше, че не бива да му обръща гръб. — Устните му се разтеглиха в отвратителна усмивка. — Но тогава вие сте били съвсем млад. Старият Били не беше от вашето време. По-скоро той бе от времето на баща ви.

Край къщата мина карета, тропотът на колелата ѝ проехтя в тишината, изпълнила стаята.

— Да — кимна накрая Джерард. — Така си мислех и аз.

— Беше вълнуващо да получим писмо от сина на един херцог. Какво можеше да иска такъв човек от стария Били?

Очите на Нолуърт не бяха птичи, не. Бяха змийски — студени и гладни.

— Аз не съм прибързан човек. Отделих време, за да разбера дали някой не ми погажда номер и не иска да ме измами. Един час четене на лондонски вестници ми беше достатъчен да разбера, че е точно обратното. — Наведе се напред, мършавият му врат се протегна като на мършава патка. — Старият Били държеше ключа към „Дилемата Дърам“ нали?

Преди да успее да се овладее, един мускул от челюстта на Джерард затрептя.

— В такъв случай бъдете сигурен, че е отишъл в гроба заедно с него. Моят баща не бе от хората, които ще оставят някоя работа недовършена.

Нолуърт издаде хъхрещ звук.

— Но е изпуснал този край, нали? Един много дълъг и много изпуснат край. Виси, клати се и само чака да впримчи сина му за врата.

— Не съм убеден. — Джерард щракна леко с пръсти. — Но ако по някаква случайност е така, братята ми и аз сме готови да отрежем този изтърван край из основи, до корен. — Той се усмихна зловещо и предупредително. — В края на краищата, в жилите ни тече неговата кръв. Ние сме Дърам.

Устните на посетителя се свиха скептично.

— Една малка небрежност в личния живот. Това няма да има значение за сина на един херцог. Много неща се прощават и ги забравят, стане ли дума за сина на благородник... Освен ако не е копеле.

Нямаше да е необходима много сила да извие тънкия, треперещ врат на Нолуърт. Ръцете го сърбяха да опита, само за да изтрие алчното злобно изражение от лицето му.

— За вас ще е най-добре да не го коментирате.

— Хайде, млади момко! Нали не искате да изгубите контрол заради мен?

— И защо не? — Джерард протегна крака и скръсти ръце, опитвайки се да възвърне самообладанието си.

— Защото аз имам нещо, което навярно искате много силно. Старият Били умря и ми струваше цяла кесия пари да го погребва. Жена ми, тя е много сантиментална, запази всичките му вещи. Часовникът, проклетите му залози, всички документи...

— Наистина сантиментално.

— Той пазеше и счетоводните книги — продължи лениво Нолуърт. — Бележници, дневници и всякакви записки. Те са от... о, според мен от десетилетия. Някога той мечтаеше да стане кюре. Ако бе имал късмета да се ожени за богата жена, едва ли щяха да го изпратят във Флийт. Вредно е за бъдещето на един човек... затвор...

Джерард изпусна бавно въздуха си, въпреки че при споменаване на счетоводни книги и бележници пулсът му скочи. В писмото, с което баща му признаваше греха си, се споменаваше вписване на името му в регистъра на свещеник с името Огилви в една таверна близо до Флийт. Ако Нолуърт държеше регистър или друг документ, потвърждаващ тайния брак на Дърам, Джерард трябваше да го получи без значение какво щеше да поиска този гнусен плъх пред него.

— Какво предлагате вие?

— Сигурно има справедлива сума за нещо толкова важно за вашата семейна история. — След тези думи се разсмях със сухия си, прашен смях. — За вас или за някой друг. Просто предлагам първо на вас, защото аз самият съм семеен мъж.

Трябва да е благодарен за тази измишльотина, предположи Джерард.

— Много добре. Ако имате нещо интересно за мен, ще определим цена, както и благодарността за вашата дискретност и разбиране.

Нолуърт направо излъчваше триумф.

— Знаех си, че ще стигнем до споразумение. Тръгвам след час. Не се бавете.

— Изпратете документите. Ако се окаже, че съдържат полезна информация, ще бъда много благодарен и щедър.

Лицето на стария мъж помръкна.

— О, не, момчето ми. Аз няма да се мотая до Бат и обратно, нито ще изпусна регистрите от погледа си преди да приключим сделката.

— Искате от мен да платя, без да ги видя? — Джерард вдигна вежди. — Много добре. Двадесет паунда.

— Двеста паунда.

Джерард изсумтя презрително.

— Невъзможно. Те може да са напълно безполезни за мен.

Нолуърт се намръщи.

— Има други хора, за които ще бъдат интересни, сигурен съм. Кой може да стане херцог, ако се окаже, че баща ви е двуженец?

Джерард преброи на ум до десет.

— Петдесет паунда.

Посетителят удари с бастуна по пода.

— Не. Вие ще дойдете с мен още днес, ако искате да правите нещо с тези документи. Аз не съм измамник, но и вие няма да ме измамите. Така че ми кажете, сър, идвате ли да видите документите, или когато се върна вкъщи, да пиша на един лорд, който може да стане херцог?

Двамата се гледаха мълчаливо. Нолуърт очевидно си мислеше, че държи печелившата карта. По дяволите, точно така беше. Джерард трябваше да знае какво съдържат тези книжа. Ако успееше да намери доказателство, че първият брак на баща му не е бил законен, тогава щеше да сложи край на всякаква заплаха от страна на изнудвача. Ако намереше доказателство, че бракът е бил законен, това беше причина още повече да иска да го притежава. Единственият начин да разбере дали документите на Огилви са полезни, беше да ги види. Ако бяха безполезни или тъстът на Нолуърт не бе търсеният Уилям Огилви, винаги можеше да си тръгне. Но във всеки случай братовчедът Огъстъс не биваше да научава за тези регистри, нито че някой ги притежава.

— Ще бъда готов след час — процеди през зъби той.

Мазната усмивка на Нолуърт отново се появи на лицето му.

— Ще ви чакам в кръчмата на Ейвън Стрийт — уточни той услужливо, закуцука покрай Джерард и излезе в антрето, където си взе шапката от Браг и се поклони учтиво. — Хубав ден, сър.

Браг го проследи как слиза по стълбите и се обърне към Джерард.

— Хлъзгава видра, а?

— И отровна — въздъхна Джерард. Бързо преценяваше на ум какви приготовления му предстоят. — Тръгваме след час. Не е изключено да притежава нещо интересно за мен. Уведоми Картър и го попитай дали е по силите му да ме придружи за ден-два извън града. Оседлай конете и вземи багаж за два дни. — Млъкна за миг. — Вземи и pistolетите ми.

— Тъй вярно, капитане.

Джерард преплете пръсти и изпука кокалчетата си. Желанието да удари Нолуърт остави в ръцете му напрежение вследствие неизползваните юмруци. Ако пощенският чиновник не му бе описал човека, пуснал писмото, щеше да заподозре, че самият Нолуърт е изнудвачът. Този мъж притежаваше хладна пресметливост и

продажност. В момента бе направил точно това — изнудваше го. Ако той бе изпратил първите писма, сега навярно бе променил стратегията си и бе решил да нанесе последния си смел удар.

Но първото искане на пари бе за далеч по-голяма сума, отколкото поиска Нолуърт сега, а после не се споменаваха никакви суми. Този човек не приличаше на някой, който ще зареже искания откуп. Ако той бе изнудвачът и притежаваше неоспоримо доказателство за брака на Дърам, щеше да поиска повече от двеста паунда. И Джерард щеше да ги плати.

Така че се налагаше да отиде до Алентън и да види какво притежава Нолуърт. И за това разполагаше само с час. Погледна към стълбите. За какво беше това бързане? Трябваше да види Кейт, да говори с нея и да се опита да обясни — или по-скоро да разбере... Но имаше само един час...

Взе стъпалата по две.

— Кейт! — Отвори вратата, ала будоарът беше празен. — Кейт! — извика отново и тръгна към спалнята. — Кейт, къде си?

— Мадам излезе.

Джерард се обърна и видя госпожа Денис да стои на прага с каменно лице.

— Искате ли нещо, сър?

— Къде отиде?

— Да се разходи. — Погледът на камериерката говореше ясно за чувствата ѝ. — Сама.

Джерард прекара ръка през косата си. Приблужи до прозореца и погледна навън, но от жена му нямаше никаква следа.

— Кога ще се върне?

— След малко.

— Кога, госпожо Денис?

Жената подскочи при вика му.

— След час-два. Така каза.

Той изруга. Браг се върна в стаята, без съмнение, за да събере багаж.

— Конят ми готов ли е?

— Не още, сър — отвърна стреснат ординарецът. Джерард отново изруга. Госпожа Денис въздъхна, а Браг скочи към вратата. — Ще го приготвя веднага, сър, в този момент.

— Не, остави, аз ще го оправя. — Той излезе и се упъти към частните конюшни, където конярчето тъкмо извеждаше дорестия кон от яслите. Джерард го отпрати и оседла сам коня си със сръчността на кавалерист. След няколко минути излезе на улицата, отглеждайки се във всички посоки за Кейт. От нея нямаше и следа. Надяваше се да не е отишла много далеч. Денят беше хубав, а времето отлично за разходка. Навярно се бе качила чак на скалата. Беше му разказала за разходките си дотам с Кора Фицуилям. Преди да тръгне, трябваше да я види. Ако не за друго, за да ѝ каже, че нейното писмо бе довело до резултат. Върза коня пред къщата и в този миг Картър пристигна с галоп.

— Браг ми съобщи, че имаш нужда от мен — извика той, докосвайки периферията на шапката си.

Джерард кимна, като все още се оглеждаше за жена си.

— Може да се окаже задънена улица, но ще се радвам на компанията ти.

Картър се засмя.

— Добре. В армията се научих да се справям с преследването на неясни следи в задънени улици. Така че съм на твое разположение.

— Благодаря ти, Картър. — Нещо синьо привлече погледа му. Да, там... там в края на улицата беше тя. Той се обърна да тръгне към нея, ала Браг излезе да се присъедини към тях, водейки своя кон и нарамил издутите дисаги за коня на Джерард през рамо.

— Капитане, мина един час — извика ординарецът.

Джерард просто махна раздражено и продължи, скъсявайки разстоянието с широката си крачка. Тя го видя да върви към нея и се позабави. Лоша поличба. Той промърмори едно проклятие и почти спря като закован, защото мислите излетяха от главата му. Какво щеше да ѝ каже? Беше слисан от нейното признание. Тя го обича! Боже! Умът му бе обладан само от тази мисъл. Естественият отговор на подобно откровение трябваше да е същото, но думите не идваха на езика му. Какво означаваха те? Веднага след този въпрос идваше срамът, че я принуди да направи това признание, при това по какъв начин! Кой мъж използва страстта и желанието като оръжие срещу жена си? Той не заслужаваше любовта ѝ дори ако тя все още изпитва такава към него.

До мига, в който се срещнаха, и двамата вървяха съвсем бавно, сякаш времето бе спряло. Джерард гледаше бледото ѝ, изпразнено от

емоции лице и се чувстваше като момче с вързан език.

— Имаше ли полза от срещата с посетителя? — попита Кейт.

Освен следите от сълзи, не долови следи от тревога и разочарование. Щеше му се да види повече емоция, каквато и да е емоция. Щеше да се почувства много по-добре, ако се бе развикала или дори заплакала.

— Може би. — Освен че не знаеше какво да каже, той осъзнаваше, че са на показ пред очите на всички. Къщата на лейди Дарби не беше ли тази зад тях? А другата дърта клюкарка живееше в онази къща пред него. Бог да му е на помощ! В момента и двете дами сигурно слухтят зад прозорците си. — Той смята, че може да ми помогне.

Кейт кимна спокойно, сякаш говореха за времето.

— Радвам се да го чуя. — Очите ѝ прескочиха далеч зад него. — Заминаваш ли някъде?

— О, да. — Той се прокашля. — Нолуърт твърди, че притежава документи, които да хвърлят светлина върху въпроса. Не иска да ми ги изпрати, настоява аз да отида да ги взема. Може да са пълнен боклук, разбира се, но се надявам да са ценни — добави бързо, осъзнавайки, че с думите си омаловажава нейните усилия.

— Надявам се да са полезни. — Тъмносините ѝ очи бяха сериозни и тъмни, същите като преди няколко седмици. Сякаш се бе върнала назад във времето, сякаш онова, което се случваше около нея, не я засяга и тя не желае да обсъжда повече какво прави той. Което със сигурност означаваше, че е объркал страшно нещата.

— Трябва да се уверя дали наистина има нещо важно — продължи той, изоставяйки всяка надежда за смислен разговор или сърдечно сбогуване. — Ще се върна след два дни.

— Разбира се. Всичко е ясно.

Той погледна през рамо. Зад него Браг и Картър чакаха, но нарочно не гледаха към него и Кейт. Тя стоеше и също чакаше отговора му, студена и сдържана. Цяла река от думи — обяснения, неосъзнати чувства и други мисли преминаха като вихър през ума му, докато се натрупаха като стена в главата му. Нуждаеше се поне от час, за да премисли и подреди всички тези мисли. Въздъхна.

— Ще се видим тогава.

Искаше да я притегли към себе си за целувка, независимо че бяха на улицата, но позата ѝ не бе предразполагаща и той се отказа. Само се наведе и сложи една лека мимолетна целувка на бузата ѝ. Тя стоеше неподвижно като статуя. Джерард вдигна главата ѝ и я погледна с нарастващо отчаяние.

— Желая ти късмет — беше всичко, което продума Кейт, а изражението ѝ въобще не се промени.

Той успя да кимне, преди да се обърне и да се върне към коня си. По дяволите! Проклет да е Нолуърт и неподходящо избраното време! Проклет да е Хау, сломил до такава степен духа на Кейт, че тя дори не можеше да изпадне в пристъп на гняв и да му разбие главата. Проклет да е и самият той, задето не проумя, макар и наред най-славното и прекрасно чукане, което човек може да си представи, че жена му е влюбена в него.

— Да приключваме с това — промърмори той на Картър, като се метна на седлото и пришпори коня напред.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нолуърт бе казал истината: пазеше всичко и не само на Огилви. Тъй нареченият склад беше стара конюшня с хлътнали стени, пълна почти до гредите на покрива със стари куфари и сандъци, счупени мебели, ръждясали земеделски инструменти и купчини от други предмети, приличащи на боклуци.

— Нещата му трябва да са тук — обяви старецът и дръпна парчето платно върху част от боклуците. — Всички.

— Къде са книгата? — закашля се Джерард, махайки с ръка пред устата си, за да прогони облака прах и слама, които се вдигнаха във въздуха.

— Вътре.

— Къде? В куфарите ли? — Картър погледна Джерард, който разбра какво има предвид. Щеше да им отнеме дни, да ги разопаковат, да прегледат книгата и да определят дали нещо ще им бъде полезно. — Всички тези куфари и сандъци са пълни с книга?

— Е, не всички. — Нолуърт избърса лицето си с носна кърпа със съмнителна чистота. — Само някои.

Сърдит вик отвън разцепи тишината в конюшнията.

— Господинчо Нолуърт! Какво правиш там? Кажы последната си молитва! Този път няма да ти се размине! Ще ми изчезваш ти за два дни в Бат и ще оставяш цялата работа на мен, без дори да ми кажеш...

При желание Нолуърт очевидно можеше да се движи с бързината на хлебарка. За част от секундата се озова до вратата като светкавица.

— Тихо, жено! — излая той. — Това е моя работа!

— Това са вещите на баща ми! — Гласът на жената беше бесен и приближаваше все по-близо. — Какво кроиш? Ако си мислиш да ги продадеш за скрап, аз ще...

— Тихо — заповяда Нолуърт и отвори широко вратата, при което вдигна нов облак от прах. — Тихо, госпожо Нолуърт, имаме гости. — Посочи с ръка Джерард и Картър. — Виждаш ли? Джентълмени, това е

жена ми, госпожа Нолуърт. Скъпа, това са лорд капитан Де Лейси и лейтенант Картър.

Виждайки ги, госпожа Нолуърт остана с отворена уста. Беше яка здрава жена с пишно червендалесто лице и ръце на месар. Стискаше в ръката си доста заплашително голям дървен черпак, но бързо го скри зад гърба си.

— Господа — поздрави и направи нещо подобно на поклон. — Ами... добре дошли в нашия дом.

Картър вдигна очи нагоре към грубия навес. Една кокошка влезе наперено през отворената врата и с пронизително кудкудякане се качи върху купчината разхвърляни мебели. Джерард се прокашля.

— Благодаря ви, мадам. Не се натрапваме, надявам се.

Тя изглежда се разкъсваше между желанието да поддържа приличие и любопитството да попита какво, по дяволите, правят в нейния хамбар.

— Не — рече, поглеждайки кротко мъжа си. — Не, разбира се.

— Ние ще ви оставим — намеси се бързо, възползвайки се от затишието господин Нолуърт. — Хайде, госпожо, да вървим.

— Ама какво... Ти им даваш вещите на татко? — изненада се жена му, противопоставяйки се на усилията му да я избута навън през вратата. — Какво става, господин Нолуърт?

— Те искат само да хвърлят един поглед. Ела с мен, ще ти обясня на спокойствие...

— Баща ви може би има някаква връзка с моето семейство — намеси се Джерард. Колкото и да се радваше да види как тормозят това джудже Нолуърт, налагаше се да прегледа тези щайги и кошове. — Вашият съпруг ми позволи да прегледам тези книжа.

— Но няма да взимате нищо! — Жената отново вдигна черпака и хвърли страшен поглед към мъжа си, а той се опита да я избута навън.

Джерард ѝ подари най-чаровната си усмивка.

— Не бих си и помислил да го направя без ваше позволение, мадам. — Дотук с надеждата да купи всичко и да го занесе в Бат, за да изследва документите спокойно и в по-приятна обстановка. — Но ако успея да намеря нещо, отнасящо се до моето семейство, ще искам да го взема, за да го покажа на братята ми, които са любопитни колкото мен. Естествено, ще ви се отблагодарим подобаващо.

Хватката на госпожа Нолуърт върху черпака се отпусна. Очите ѝ прескочиха към съпруга, който кимна многозначително.

— Добре... Сигурна съм, че ще стигнем до споразумение. Ако има нещо, което представлява голям интерес за вашето семейство... — Тя направи благочестива физиономия. — Баща ми несъмнено щеше да ви помогне, ако можеше.

— О, благодаря, мадам.

Накрая тя позволи на съпруга си да я избута през вратата.

— Извикайте ни, ако ви трябва помощ — провикна се тя.

Джерард пристъпи напред и я изпрати с усмивка, докато Нолуърт я влачеше към къщата.

— Непременно — промърмори и се обърна, за да огледа още веднъж разхвърляната камара. — Мили боже.

— Взе ми думите от устата. — Картър внимателно изрита една ръждива купчина на пътя си. — Сигурен ли си, че онова, което търсиш, е тук?

— Ако е тук, ще му дам онези двеста паунда, които поиска, и ще отнесем купчината в Бат. — Джерард остави шапката и си свали жакета. — Ще те разбере, ако не можеш да останеш. От Нолуърт разбрах, че става дума за един-два куфара, пълни с документи. — Вече беше обяснил целта на пътуването им, докато яздеха към Алентън.

Картър поклати глава, но последва примера на Джерард и също си свали палтото и шапката.

— Не, нямам какво да правя в Бат. Тук е по-добре, отколкото Кора да ми мрънка вкъщи.

Кейт. Очите на Джерард се затвориха за миг — името Кора го накара да се замисли за жена си. Само ако имаха възможност да поговорят, преди да тръгне! Само ако знаеше какво да ѝ каже. Само ако... Най-доброто, на което можеше да се надява сега, бе, отговорът да дойде, докато работят, а той да оправи нещата с Кейт, когато се върне в града.

— Да започнем с този — и той ритна най-близкия сандък. — С повече късмет, ще открием документа и утре сутринта ще можем да си тръгнем.

Но скоро стана ясно, че това няма да стане. Сандъкът съдържаше дрехи и други парцалаци, които приличаха повече на театрални костюми. Стигнаха до дъното, без да открият нито една хартийка или

документ, а въздухът се запраши и стана плътен, миришеше на прах и плесенясало дърво. Джерард отвори широко вратата, а Картър откряна малкия мръсен прозорец. Светлината се промени, плъзнаха дълги сенки, но Джерард се опасяваше, че ако запали фенера, окачен на пирон на тавана, цялата постройка ще пламне.

Браг се върна, след като бе осигурил стаи в близкия хан, и тримата обърнаха следващия сандък заедно. По тежестта му Джерард предположи, че вътре може би има документи, но сбърка; бяха вестници, формуляри за състезания, фишове за залагания, памфлети, сметки от всякакъв вид. Някои от тях отстраниха лесно, но сред боклуците имаше и писма, затова двамата с Картър се спираха да ги прегледат, преди да ги захвърлят встрани. Той се опита да ги пресее възможно по-бързо, но това се оказа безнадеждна работа заради помръкващата светлина и избелялото мастило. Остави купчината и погледна другарите си. Браг тъкмо бе приключил с разопаковането на поредния сандък, а Картър се мръщеше над ново писмо. Обърна го, за да прочете последните редове, написани напярко за икономия. В косата му имаше сламки, а ръкавите на ризата му бяха почти черни от мръсотия. Джерард беше сигурен, че не изглежда по-угледно от него.

— Добре, добре, виждам, че се справяте добре — Нолуърт стоеше на вратата и потриваше ръце.

Джерард се изправи.

— Ще стане по-бързо, ако ги занесем на по-подходящо място, за да ги прегледаме.

— И дума да не става — усмихна се многозначително Нолуърт. — Жена ми, както видяхте, е много привързана към вещите на баща си. Няма да се раздели лесно с тях.

— Досега не намерих нищо, заслужаващо внимание. А ти, Картър?

Картър улови погледа му.

— Личните писма на един човек. — Той хвърли писмото обратно в сандъка. — Чудя се защо не са изгорени още преди години.

Нолуърт се намръщи.

— Тогава ще се върнете утре, предполагам.

— Вие ни убедихте да изменим целия този път. Ще се върнем утре и вдругиден, и денят след това, ако искаме. — Той посегна към палтото си. — Няма да съм доволен, господин Нолуърт, ако ни

доведохте тук напразно. Ако в тези куфари няма регистри или документи... — Джерард нахлупи шапката на главата си. — Поискахте двеста паунда за този боклук. Някой може да нарече това изнудване.

— Ако не се върнете сутринта, знам какво да правя — старецът гледеше злобно.

— Ще се върнем — увери го решително Джерард. — Хубава вечер, сър.

Отидоха в хана и седнаха да вечерят. Картър изглеждаше поживен от обикновено. Джерард бе щастлив да го види такъв. С половин ухо слушаше как приятелят му говори за своето възстановяване и за страховете относно сестра си, загубила съпруга си в битката на път към Баския предната година; все още страдала силно.

— Казвах ѝ да не се омъжва за моряк — поклати глава той и посочи превързания си крак. — Тя знаеше колко безхаберна е армията към хората си, а Кралският флот не е по-добър. Но въобще не приема съвети! Когато е влюбена, една жена е напълно ирационална.

Джерард го погледна стреснато, сякаш изплува от собствените си мисли.

— Какво каза? Ирационална?

Картър се усмихна унило.

— Да. Помня времето, когато Фицуилям започна да ни посещава. Беше стремителен и умен. Кора мислеше, че слънцето изгрява и залязва с него и всеки, който ѝ кажеше нещо друго, беше глупак. Баща ми се опита да я разубеди, докато мама не му каза, че е безполезно. Сърцето на Кора си беше нейно и решението на кого ще го даде също бе нейно, а тя нямаше да го даде на някого, посочен от баща ѝ.

Беше си нейно... да го даде...

— Нима Фицуилям не бе достоен?

Картър се поколеба, върху лицето му се изписа тъга.

— Напротив. Беше съвсем достоен човек. Затова сърцето на сестра ми бе разбито, когато корабът му потъна.

Джерард се прибра в стаята си в мрачно настроение. Не искаше да разбива сърцето на Кейт. По дяволите! Той не смяташе, че да му се довери, заради нещо толкова крехко и скъпоценно като любовта, е най-умното нещо. Мислеше за Кора Фицуилям, която бе загубила съпруга, когото обожаваше. Мислеше за дрезгавия глас на баща си, който признаваше, че не искал майка му да умре. През годините, прекарани в

армията, беше видял стотици мъже да умират, а много от тях оставяха жени и деца сираци. Част от желанието му да се ожени по сметка и взаимна договорка бе породено от този опит; той беше в отпуск само за няколко месеца. Перспективата някой добър френски стрелец да го хване на мушка в някоя предстояща битка или да пипне треска, или да се разболе в лагера, беше повече от възможна. Джерард се надяваше жена му да го оплаче. Но чак да страда от разбито сърце?

Извади лист хартия, за да ѝ пише. Ще изрази благодарността си за умната ѝ намеса. Ще ѝ напише, че е поласкан и за него е голяма чест да спечели сърцето ѝ. Ще се закълне да бъде добър съпруг. Натопи перото в мастилницата, но думите се разпиляха. Гледаше как мастилото капна веднъж, два пъти върху хартията, и върна перото в мастилницата.

Утре. Утре ще ѝ прати бележка. Тя ще бъде изненадана да узнае как се развиват нещата и дали е открил нещо полезно сред вехториите на Нолуърт. Да, утре. След като се наспи добре тази нощ, ще намери правилните, точните думи. Удари с ръка по масата, радостен от взетото решение и тогава погледът му падна върху листа хартия. Мастилото се бе разляло в две подобни на сълзи капки, които приличаха повече на сърце, разделено по средата. Той помете с ръка листа и го хвърли в огнището, където огънят го сграбчи, овъгли и погълна лакомо. Гледаше как мастиленото сърце се сви и разсипа, преди да изчезне напълно, и това го накара да се почувства като най-долното същество на земята.

Проклятие. По дяволите.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първоначално Кейт се зарадва, че Джерард замина. Това ѝ даде лично време и пространство, за да успокои емоциите си и да свикне с факта, че той не я обича. Надеждата все още беше жива в сърцето ѝ, но тя уморено я накара да отстъпи. В негово отсъствие щеше да види нещата по-практично. Когато той не бе наоколо да я изкушава или очарова, тя бе в състояние да успокои и обуздае сърцето и мислите си. Докато той се върне у дома, щеше отново да бъде себе си.

Джерард не се върна след два дни и тя си напомни, че той не знаеше какво му престои да открие. С него заминаха лейтенант Картър и Браг и тя се надяваше някой от тях да намери начин да се обади, ако има нещо тревожно или се нуждаят от помощ. Каза си, че мълчанието от негова страна трябва да означава, че има какво да изследва, нещо ценно. Навярно точно в момента откриваше търсеното доказателство и то веднъж завинаги ще потвърди легитимността му.

Той не се върна и след четири дни. Тя започна да се чуди защо няма съобщение, дори само с едно изречение да извести, че ще се забави, но иначе всичко е наред. Или да се върне вкъщи за кратко, за да си вземе чисти дрехи. Алентън не се намираще на повече от двадесет мили, това не беше кой знае какво непреодолимо разстояние за човек със здрав кон. Дори Браг не би се затруднил да свърши тази работа.

Отиде да се види с Кора с надеждата да научи новини от нея, ако лейтенант Картър ѝ беше писал. За нейна огромна изненада и задоволство, когато пристигна, той беше там.

— Радвам се да ви видя — възкликна той.

— Да — отвърна топло тя. — Бях любопитна да разбера какво сте открили.

— Ами, все още нищо. Но Де Лейси има големи надежди. Нашият човек Огилви, както изглежда, е запазил всичко, което някога е събрал, а дъщеря му, госпожа Нолуърт, къта като катерица всякакви боклуци. Това е от полза за нашата цел, но изключително досадно да се сортира. Нищо чудно да отнеме месец, за да прегледаме всичко.

Семейство Нолуърт са изключително педантични, пазят всяка сметка и скъсана шапка, сякаш са съкровище или антика.

— Значи смятате, че сте открили правилния човек?

Картър кимна.

— Трудно е да си представим двама мошеника на една и съща възраст с името Уилям Огилви да живеят в този окръг. Де Лейси е сигурен, че ще намерим нещо полезно.

— Би било чудесно — отвърна тихо Кейт.

— Така е. Смея да се надявам, че, ако продължим да търсим, ще намерим достатъчно информация за някакъв скандален документ. Огилви е бил същински ренесансов негодник; тайните сватби са най-малко осъдителните. Писах на Кора за някои от най-шокиращите случки — те са по същата схема, по която действат джебчиите около Ковънт Гардън...

— Дани! — Кора се усмихна на Кейт, докато хвърли към брат си предупредителен поглед. — Кейт едва ли изпитва желание да слуша твоето бърбене. Нали имаше неотложна работа?

Брат ѝ се изчерви и я погледна разкаяно.

— Разбира се. Де Лейси ме помоли да проверя някои неща вместо него. Ако седя тук и клюкарствам, ще ме накаже с камшика. Простете, лейди Джерард, скоро ще се върна в Алентън. Да поздравя ли капитана от вас?

— Да, моля. — Тези „няколко неща“, които Джерард бе помолил лейтенанта да свърши, очевидно не включваха да ѝ се обади или да ѝ съобщи как върви търсенето. — Благодаря, лейтенант.

Вратата се затвори след него и тя си разбърка чая, втренчена в дълбочините на чашата.

— Не обръщай внимание на Дани — рече след малко Кора. — След раняването си той стана приказлив като старица. Опитах се да го окуража да се заеме отново с рисуване, но за голямо съжаление отказа. Като момче беше много талантлив.

— Той ти е писал — вдигна очи към нея Кейт.

Кора направи небрежен жест.

— Почти нищо... нищо важно.

Джерард не бе направил дори и това.

— Трябваше да ми кажеш — промърмори тя.

Приятелката ѝ дойде да седне на малкия диван до нея, шумолейки с полите си.

— Кейт, не го вземай толкова присърце. Дан ми се оплака, че ровят в боклуци от ранна сутрин, докато стане прекалено тъмно, в малък мръсен склад, а този негодник Нолуърт през час ходел да ги контролира. Приеми го като доказателство за твоя отличен усет. На теб ти дойде идеята да пишеш на преподобния Огилви и виж какво разкри...

Кейт остави чашата си с чай.

— Поласкана съм и изпълнена с надежда.

Кора я наблюдаваше загрижено.

— Изглеждаш сякаш сърцето ти е разбито — продума накрая тя.
— Да те виждам такава ме натъжава.

Кейт си замълча.

— Знае ли... знае ли капитан Де Лейси, че го обичаш? — попита нежно Кора. Кейт я погледна стреснато. — Не се тревожи — побърза да добави тя. — Никога няма да кажа нито дума, но искам да си щастлива, а няма по-голяма радост от това да си щастлива със собствения си съпруг.

Кейт си пое дълбоко въздух.

— Той знае — произнесе бавно. — И не ми отговаря по същия начин.

— О, скъпа! — Кора я прегърна. — Той държи много за теб. Всички го виждат.

Кейт се насили да се засмее. Можеше да направи или това, или да избухне в сълзи.

— Точно това влошава нещата, Кора. Той е прекрасен във всяко отношение, той е повече от всичко, което бих мечтала за съпруг. Но си мисля, че бих предпочела да имам съпруг, който никога няма да ми купи бижу или да държи чадърчето ми, стига само да ме обича.

— Ще те заобича — увери я твърдо Кора. — Защо да не те обича? На мъжете просто им трябва повече време, за да загубят сърцата си. Повече отколкото на жените.

— Вероятно. — Кейт изправи гръб. — Но той планира, след като уреди този проблем, да се върне в полка си. Няма да го видя година или повече, ако отиде на военна кампания. Как може любовта да се развие при тези обстоятелства?

— Моят съпруг беше в морето през по-голяма част от брака ни. А любовта ни поникна и разцъфтя.

— Той обичаше ли те, преди да тръгне? — Кора кимна, а Кейт само прехапа устни. — Не го обвинявам. Не може да се принуди да ме обича, както аз не мога да накарам себе си да не го обичам. Щеше да е много по-лесно, ако можех. Щяхме да се радваме на спокоен и мирен брак по взаимна изгода и да изживеем живота си като приятели. Вместо това... — Тя забърса ръце в полата си. — Бях прекалено глупава да се омъжа за него. Щеше да е много по-добре да се омъжа за някого, когото ще обичам по-малко или въобще няма да обичам.

— Не го казвай! — Гласът на Кора неочаквано стана яростен. — Било е риск, но не глупав. Той се грижи за теб и е внимателен. Знаеш ли колко много любов се е родила от грижовността и близостта? Ти поне все още имаш шанс за това! — Гласът ѝ заглъхна. — Аз имах само шест месеца с моята любов, а сега той е мъртъв. Отиде си завинаги.

Гореща вълна от срам заля лицето на Кейт. Каква егоистка беше да се оплаква, че мъжът ѝ не я обича! Той беше внимателен с нея. Беше по-добър съпруг отколкото повечето жени се надяваха или мечтаеха да имат. А Кора бе имала онова, за което копнееше Кейт, но го бе загубила безвъзвратно.

— Права си. Прости ми. Ти си толкова добра с мен, прощаваш ми меланхолията...

— Не. — Кора се усмихна окуражаващо. — На твое място и аз щях да се чувствам по същия начин. Ти заслужаваш любов. Не се отказвай от капитана, все още не.

Кейт се върна у дома в потиснато и тъжно настроение. Съжаляваше ли, задето се омъжи за Джерард? Не, когато той беше наблизо. Без значение колко много се опитваше да я прогони, надеждата, че неговите чувства ще се задълбочат, продължаваше да е жива, раздухана да се разгори по-силно от думите на Кора. Това обаче не означаваше, че знае какво да прави. Без неговото разсейващо присъствие ясно виждаше колко са различни. Тя беше доволна да си стои вкъщи или да има само няколко приятели, докато той искаше да бъде навън и да прави нещо енергично или опасно. След като се върне в полка си, какъв щеше да бъде животът ѝ? Да се тревожи до смърт, да

чака редките писма, които можеше и да не пристигнат, и да вехне бавно по своя самотен и тих начин.

Майка ѝ се появи почти веднага, след като се прибра вкъщи. Кейт я посрещна със сподавен глас, нещо, което остро око на Мама веднага забеляза.

— Скъпа, изглеждаш болна — заяви веднага тя.

— Добре съм, Мама. Искаш ли чай?

Госпожа Холенбрук позволи да напълни чашата ѝ.

— Бат не ти се отразява добре. Когато пристигнах изглеждаше трескава, а сега бузите ти са бледи като слана.

— Това няма нищо общо с Бат. — Кейт разбърка чая. Искаше ѝ се да добави глътка бренди в него. Майка ѝ обаче щеше да го приеме като знак за фатална болест.

— Напротив, има, сигурна съм. Градът не се отразява добре и на мен. Прекалено близо е до реката, навярно това е причината. Никога в живота си не съм се чувствала толкова зле. Всъщност дойдох да ти кажа, че се връщам в Гобхам. — Мама успяваше да изглежда красива, дори когато твърдеше, че е болна. — Трябва да дойдеш с мен.

Кейт не искаше да ходи там. Мама купи Гобхам след смъртта на съпруга си, защото техният фамилен дом бил прекалено тъмен и малък за нейния вкус. В Гобхам нямаше да има нищо за правене, освен да търпи егоистичните полети на фантазията на майка си и да се измъчва от размишленията си върху своите провали.

— Не мога да напусна Бат, Мама. Какво ще каже съпругът ми?

— Той върна ли се? — Мама отвори широко очи и се огледа драматично. — Нали напусна града преди няколко дни?

— Ще си бъде скоро вкъщи.

— О, скъпа... — Мама остави чаената чаша и я загледа поразена. — Рано или късно всички мъже кръшкат — рече внимателно тя. — Това е въпрос на време, а след като вече получи богатството ти... Знаеш го, Катрин, аз ли да ти обяснявам...

— Той отсъства по работа — лицето ѝ се зачерви.

— Да, всички твърдят така. Не бива да обвиняваш себе си, скъпа.

— Мама, моля те — произнесе жално Кейт.

— О, Катрин. — Очите на майка ѝ се насълзиха. — Искам само да ти помогна, но ако ти не желаеш моите съвети, ще се опитам да страдам мълчаливо. Имай милост! В този град получих най-ужасното

главоболие. Бих искала да дойдеш с мен в Гобхам. Ще ти подейства добре да се махнеш от зловонния въздух тук. Съпругът ти няма да има нищо против. Та него дори го няма, за да му липсваш!

— Люсиен също ли ще отпътува? — Опита се отчаяно да отклони разговора от отсъствието на Джерард Кейт.

— Не, той отказва да тръгне. След като ти го разочарова, стана много коравосърдечен. — Мама въздъхна сърцераздирателно. — Това ще бъде най-тъжното ми пътуване сама. Надявах се единствената ми дъщеря да прояви повече милост към майка си.

— Капитанът ще се върне скоро — повтори отново Кейт. — Нима искаш да напусна съпруга си?

Очите на Мама се отвориха широко.

— Но той вече те е напуснал! Сигурна съм, че няма да има нищо против, ако дойдеш с мен.

Кейт почувства думите като физически удар.

— Съжалявам, Мама — промърмори тя. — Не.

Два дни изтърпя тормоза на майка си. Два дни напразно чака поне една дума от Джерард. Всъщност каквото и да е щеше да е достатъчно. Лишена от неговото присъствие, тя бавно се завърна към старите си навици. Колкото повече майка ѝ мрънкаше и я притискаше да напусне Бат, толкова повече Кейт чувстваше, че се предава. Прекалено много години се бе подчинявала и предавала, а сега беше толкова разбита от заминаването на Джерард, че не можеше да понася постоянните жалби на майка си. Госпожа Холенбрук смяташе, че Джерард вече си е намерил друга жена и въпреки отказа на Кейт да повярва (защото не го вярваше), постоянното натякване всеки ден измъчваше до кръв сърцето ѝ.

Накрая не издържа. Ако Джерард може да замине, без да каже нито дума и да не се върне, тогава и тя може да направи същото. Полудя от безрезултатното очакване за вест, която той така и не изпрати. Да отиде в Гобхам едва ли бе идеалното решение, но беше единственото. Поне там нямаше да лежи будна цяла нощ, с наострени уши, за да чуе звука от коня или тропота на ботушите му пред вратата.

— Добре, Мама — въздъхна примирено Кейт. — Ще дойда с теб.

— О, скъпа. — Получи от майка си една мъглива усмивка. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. Гобхам ще ти подейства добре. Нервите ти винаги са били така деликатни. Кълна се, изглеждаш

прекалено бледа. Този нюанс на синьото направо те обезличава, Катрин.

Ала този път тя се усмихна решително. Смяташе да запази роклите си, независимо дали майка ѝ ги одобрява или не.

— Но ще дойда само на гости. Няма да остана повече от две седмици.

— Какво? Как така само две седмици? Но, скъпа, ти тъкмо ще се настаниш и ще трябва да си тръгваш. Ще останеш поне месец!

— Две седмици — повтори категорично Катрин. — Освен ако съпругът ми не изпрати да ме вземат.

— Бедното ми дете! — Мама я прегърна с две ръце. — Да, разбира се, ако изпрати за теб, ще се наложи да се върнеш. Но той със сигурност няма да те откъсне от мен отново... О, редно е да ви поканя и двамата в Гобхам! Да, ако той дойде, също ще остане! Сега е част от нашето семейство. — Тя се усмихна щастливо на Кейт. — Ще се чувстваш по-добре, отколкото в Бат. Тръгваме утре.

Кейт отиде да се сбогува с Кора, докато Бърди събираше багажа. Когато съобщи, че напуска Бат, Кора въздъхна.

— Но ще се върнеш, нали? — извика тя.

— Разбира се. Просто се надявам малко време някъде другаде да възстанови равновесието ми.

Кора въздъхна облекчено.

— Много разумно. Искаш ли да оставиш писмо на Дани, да го занесе на капитан Де Лейси?

— Не — поклати решително глава Кейт. — Не мисля. Ние не сме много по писането на писма, капитанът и аз.

— О! — възкликна тихо и леко изненадана Кора. — Разбирам. — Наблюдава я известно време и заключи: — Да, навярно си права. Какво са писмата за един мъж?

— Нищо важно, както разбирам.

— И той не може да те спре да отидеш с майка си.

— Никой мъж не е способен да попречи на желанията на майка ми.

— Но винаги може да те прибере вкъщи, ако отчаяно му липсваш.

— Може — съгласи се Кейт.

— Добре — кимна бавно Кора. — В края на краищата, съгласна съм, че трябва да посетиш майка си. — Изпусна една въздишка. — Но ще ми липсваш.

— И ти на мен. — Кейт стисна ръката на приятелката си. — Може ли да ти пиша?

— Настоявам — обяви Кора. — И аз ще ти пиша. Надявам се да има нещо много важно, което да ти съобщя, когато Дани и капитанът се върнат и той открие, че си заминала.

— Но докато това стане, ще си седя вкъщи и ще чакам. — Тя сви рамене, опитвайки се да пренебрегне болката в сърцето. — Казах всичко, което имах да кажа. Ако иска да ми отговори, може да ме намери в Гобхам.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джерард скоро пожела никога да не бе чувал за преподобния Огилви. Видя достатъчно от Робърт Нолуърт — щеше да му стигне за шест живота — и се надиша с толкова прах, че ако го издишаше, щеше да напълни небето на цяла Испания. Претърсването на сандъците на починалия свещеник означаваше да почистят претърскания с боклуци склад на семейство Нолуърт, защото те очевидно бяха запазили всяка счупена кофа и стол, които са притежавали през живота си. Една сутрин двамата с Картър пренесоха част от нещата на двора, за да преровят повече кутии и щайги на светло, но бяха принудени да върнат всичко вътре, защото започна да вали и госпожа Нолуърт изхвърча от къщата, опявайки високо, че имуществото ѝ ще бъде унищожено. Кокошките, които се прибираха да спят в старата конюшня, бяха най-приятната част от цялото изпитание и Джерард с радост би убил и оскубал няколко от тях, само и само да настъпи тишина.

В отчаянието си той предложи на Нолуърт сто паунда за вещите на преподобния, но старецът очевидно вече се чувстваше по-уверен в себе си. Поиска петстотин и Джерард отхвърли претенцията, побеснял от гняв.

Скоро обаче съжали дълбоко за реакцията си. Петстотин паунда щяха да бъдат ниска цена да се отърве и да излезе от този истински кръг на ада. Складът представляваше мръсна порутена колиба. Алентън всъщност беше село само с една странноприемница на около три мили, близо до пътя за Бристол. Беше почти толкова депресираща и мръсна, колкото и колибата, затова Джерард накара Браг да чисти всеки ден. Когато се върнеше у дома, щеше да изгори всички дрехи, които бе взел със себе си, понеже силно подозираше, че вече са пълни с всякакви гадини и паразити. Осъзна и вероятността да ги е завъдил и в косата си. И тогава най-накрая написа писмо до брат си Едуард. Обяснението защо търси помощта му излезе прекалено измъчено, затова реши просто да напише, че се нуждае от него и го помоли да дойде веднага. Нареди на Браг да прати писмото експресно бързо и

почувства леко облекчение. Дори само да поговори със своя логичен и рационален брат, щеше да му помогне.

Но най-лошото от всичко бе, че все още не знаеше какво да каже на Кейт. Всяка нощ вадеше празен лист и мастило и се опитваше да пише. Изпълваше страница след страница с извинения и обяснения, а после ги хвърляше в огъня, след като прочетеше написаното. Но всеки ден, в който не беше й изпратил нито дума, увеличаваше вината, която го разяждаше, и увеличаваше напрежението, така че на другия ден не успяваше да напише и една сваястна дума. Накрая се примири, че не може да изрази мислите си върху хартия и реши ще почака, докато я види лично, без значение колко подло и страхливо му изглеждаше това отлагане.

Картър направи едно бързо пътуване до Бат за пресни продоволствия и несъзнателно му донесе власеницата на покаянието.

— Между другото видях твоята дама — подхвърли, когато започнаха да ровят в поредния сандък. Вече бяха пресели почти три четвърти от боклуците, а този бе един от последните четири, освен ако изпод боклука, който разчистваха, не излезе още. — Искаше да знае какво сме открили.

Стомахът му се сви на топка при споменаването на името й. Макар да се чувстваше най-презреният жив измамник, тя му липсваше. Да спи сам в твърдото, ужасно легло на хана, върху дюшек, толкова тънък, че при всяко обръщане да чувства въжетата, бе ужасно. Мечтаеше си как се събужда и тя е в прегръдките му, блестящата й коса с цвят на бронз гъделичка гърдите му, меката й кожа е топла и докосва неговата. Зад затворените си очи си представяше полусънната й усмивка, когато я обръщаше към себе си и я целуваше, за да я събуди. Чуваше тихите й въздишки на екстаз, когато правеше любов с нея. И най-лошото от всичко бе, че не можеше да забрави смеха й, докато лежах в леглото и си говореха глупости. Боже. Той е идиот. Беше приел всички тези прекрасни усещания за нещо гарантирано и неизменно! Прекалено вторачен и фокусиран да открие изнудвача, не успя да забележи и оцени нейната преданост! Затова се зачуди, когато тя се прояви. Една жена, която казва, че ще бъде доволна от брак по споразумение, не слуша така внимателно някой да й разказва историята за срамното минало на баща си. Не позволява всякакви

волности с тялото ѝ, нито се подчинява, когато настоява и тя да прояви подобни фантазии с неговото тяло. Нито го прегръща толкова нежно!

— Как изглеждаше? — Гласът му прозвуча някак смутено.

Картър вдигна железния прът, за да откърти капака на следващия сандък.

— Съвсем добре.

По дяволите. Значи не лежи будна нощем като него? Значи не е готова да си скубе косата от безсилие, задето са разделени, като него? Би трябвало да се радва, че е добре; вместо това искаше да има видими следи, че страда и е нещастна, защото той е егоистично копеле. Не бе изпратила дори бележка по Картър! В известен смисъл беше щастлив от този факт, защото в противен случай вината му, че не беше ѝ писал, щеше да стане непоносима.

С други думи, беше доволен да сортира боклука на Нолуърт. Беше облекчен, като истински страхливец, че жена му, която го обичаше, не му бе писала, и така доказваше, че е много добра за такъв като него.

— По дяволите — рече неочаквано той. — Писна ми от всичко това. — Грабна сандъка, който Картър тъкмо бе отворил, и го надигна. Изумен, но осъзнаващ какво прави, лейтенантът го хвана в другия край и двамата заедно го обърнаха със замах. Разлетяха се сламки, кокошките се разтичаха и хукнаха навън, пляскайки с криле и кудкудякайки тревожно. Джерард клекна на коляно и разрови съдържанието на сандъка.

— Търси само документи! — нареди той. — Загубихме прекалено много време да четем писма и безсмислени глупости. Искам или бележник или регистър. Зарежи останалото!

— Както кажеш.

Изоставяйки всяка деликатност и внимание, те заровиха из боклуците. Търсеха така грубо и небрежно, все едно са крадци. Чупеха съдове. Картър настъпи една мотика, заровена в сламата, дръжката ѝ отскочи и го халоса по лицето. Джерард удари главата си в наклонения таван, докато се качваше върху купчина разбити мебели, за да достигне по-високо натрупани вещи. Разхлабената ключалка на един сандък одраска ръката му и почти скъса ръкава му, докато се ровеше в сламата, която покриваше всичко. Най-накрая забеляза малка бяла кутия, скрита близо до стряхата. Повърхността ѝ беше мокра, но

когато я свали и счупи ключалката, за да я отвори, съдържанието беше сухо.

— Картър. — Джерард внимателно вдигна тънко книжле. Приличаше повече на бележник за залагания, отколкото на църковен регистър, ала когато го занесе до светлината и отвори на случайна страница, прочетеното го накара да извика триумфално: — Картър!

Приятелят му се покачи през купчината боклуци до него.

— Това ли е?

— Много вероятно — промърмори Джерард, разгръщайки внимателно страниците. Мастилото бе избеляло почти до нечетливост, но, като присвиеше очи, все пак прочете нещо.

— „Венчани на третия ден от февруари, Хенри Потс, ерген и Джейн Елис — стара мома...“ — Той затвори книгата. — Достатъчно се рових в този мръсен зайчарник. Вземаме това и се прибираме в Бат.

— Отлични новини — въодушевено се съгласи Картър и докосна подутината на челото си, където го бе ударила мотиката. — Бях започнал да се тревожа за живота ни.

Джерард извади останалите книги от кутията, осем на брой и ги занесе в къщата, Картър вървеше след него. Нолуърт ги посрещна на вратата.

— О, май сте намерили нещо полезно, а? — протегна врат, за да види книгите по-отблизо.

— Може би — отвърна безизразно Джерард. — А може би не. Но търпението ми се изпари, така че това е последният ви шанс да сключите сделка. — Претегли книгите в ръката си. — Осемдесет паунда за тези.

Веждите на Нолуърт се смръщиха.

— Сто и петдесет паунда!

Джерард се наведе и забодя намръщения си поглед в старчето.

— Деветдесет паунда и няма да запаля жалкия ти склад.

— Какво е това? — извика госпожа Нолуърт, бързайки зад съпруга си. Очите ѝ зърнаха книгите в ръката на Джерард. — Това ли търсехте, сър?

— Надявам се да е това, мадам — отвърна Джерард преди Нолуърт да успее да се намеси. — Деветдесет паунда, вярвам, ще компенсират загубата на тези книжа.

Устата ѝ се отвори и тя забрави да я затвори.

— Деветдесет...! Защо? Това е много щедро, сър...

— Върви при прането си, жено — изръмжа мъжът ѝ; лицето му бе червено. — Аз имам работа с този джентълмен.

— Ще се радвам да ви върна всяка книга, която не се отнася за моето семейство — добави Джерард, наблюдавайки лицето на жена му. У нея поне имаше някакъв остатък от порядъчност и благоприличие.

— Деветдесет паунда — въздъхна отново тя, веейки си нервно с една ръка. — Защо не? Може да ги вземете назаем за деветдесет паунда, разбира се. Сигурна съм, че добрият ми татко не би поискал по-малко!

— Марта, затвори си устата! — Нолуърт се обърна, като буквално пръскаше слюнка от ярост. — Но искам парите веднага.

— Ще ви напиша чек до моята банка.

— В монети — процеди старецът със зъл поглед. — Веднага.

Челюстта на Джерард се стегна.

— Нали не очакваш да нося деветдесет паунда в монети в джоба си? Ще ви изпратя моя ординарец с парите от Бат.

— За глупак ли ме смятате! Няма да вземете дори и лист, докато не видя парите в ръката си. — Той се отдалечи, като ръмжеше високо. — Върнете се в Бат! Виждам, че не се интересувате от тези книжа. Ще потърся някой друг, който може да се заинтересува от тях!

— Господин Нолуърт — възкликна жена му, пляскайки с ръце по бедрата си. — Не засрамвай и двамата ни! Деветдесет паунда са това!

Картър се прокашля.

— Ще се радвам да отида до Бат и да донеса парите.

Джерард отмести погледа си от Нолуърт към него.

— Наистина ли нямаш нищо против?

Приятелят му погледна към семейство Нолуърт.

— Нямам. Дори ще ми бъде приятно. Изминавали сме по двадесет и пет мили заради Уелсли^[1], при това много пъти.

— До Бат и обратно са почти четиридесет.

Картър сниши глас.

— И един ден, прекаран добре, ако сложи край на всичко това. — После вдигна очи към семейството. — Тръгвам веднага.

Джерард въздъхна.

— Добре, благодаря ти.

Още само един ден и щеше да се върне при Кейт.

След два дни Джерард стигна до Куинс Скуеър. Беше мръсен, потен, изморен и отчаяно нетърпелив да я види. Скочи от седлото и влезе тичешком в къщата, оставяйки на Браг да се оправя с коня. Стискаше бележниците в ръка. През времето, за което Картър язди до Бат и обратно, за да донесе парите, Джерард успя да ги прегледа. Като всеки непочтен свещеник, Огилви очевидно бе изпълнявал тайните сватбени ритуали на няколко места — от мръсни таверни и кръчми до предните салони на бордеите. Всеки бележник бе посветен на едно от местата, затова датите бяха разбъркани, а понякога въобще не бяха отбелязани. Мастилото върху старата хартия бе избеляло до бледо жълто и в много случаи написаното бе нечетливо дори и на силната слънчева светлина. След час четене очите го засмъдяха, а главата го заболя силно. Да проследи щателно всички бележници за едно-единствено вписване си бе доста работа.

Но бележниците вече бяха тук и бяха негови, благодарение на Кейт. Тя се впусна по следите на Огилви, когато той смяташе, че е безнадеждно. Ако тайният брак на Дърам излезе от страниците на тези бележници, постижението щеше да бъде безценно: или за да се докаже, че бракът е бил незаконен, или като му даде възможността да унищожи единственото реално и материално доказателство за някаква връзка между баща му и Дороти Коуп. Лондонският адвокат бе казал, че има няколко начина да се потвърди дали един брак отговаря на всяко законово изискване или не; записът, от какъвто и да е вид си е запис. По един или друг начин, когато Джерард приключеше с бележниците, нямаше да има никакъв запис за легален брак. И щеше да дължи това изцяло на съпругата си.

— Къде е господарката ти? — попита той портиера, изтичал към него, докато сваляше палтото, шапката и ръкавиците.

— Милейди замина, сър, но Негова светлост чака от вчера.

— Какво? — Джерард спря изненадано. — Негова Светлост?

Фоли кимна, мигайки неспокойно и угрижено.

— Да, милорд. Херцогът на Дърам.

Бум. Ръцете му се отпуснаха. Какво правеше големият му брат тук?

— А милейди я няма, така ли? — попита отново и въздъхна. — Къде е Негова светлост?

— Във вашия кабинет, сър.

Като се опита да пренебрегне разочарованието, че Кейт не е вкъщи, отиде бързо до кабинета си и отвори вратата.

— Какво искаш?

Брат му вдигна очи от книгата и се усмихна язвително.

— Удоволствие е да те видя отново, Джерард.

Той прокара ръце по главата си и се помоли за твърдост и кураж. Чарли седеше на стола зад бюрото и олицетворяваше ленива еlegantност — от отпуснатата му поза до претрупания поднос за чай до лакътя му.

— Удоволствие е да те видя, разбира се. Много неочаквано удоволствие.

Устните на Чарли се извиха.

— Ясно. — Затвори книгата и я остави. — Едуард ти праща поздрав.

— Къде е той? Специално го помолих да дойде.

— Да, знам. Предупредих го, че ще бъдеш жестоко разочарован от мен в ролята на заместител. — Брат му извади едно писмо от джоба на жилетката си и многозначително зачете. — „Едуард, ела в Бат възможно най-скоро. Спешно ми е необходима твоята помощ. Имам описанието на изнудвача и мога да открия записите на свещеника, но не мога да направя и двете, защото трябва да се върна у дома при жена си.“ — Чарли вдигна поглед с престошена изненада. — Жена? Каква жена?

— Моята жена — изръмжа Джерард, крачейки нервно из стаята. Същевременно се заслушваше за някакъв звук, който да подсказе, че Кейт се е върнала. Остави бележниците на Огилви върху бюрото. — Дамата, за която се ожених. Може да си я срещнал, когато си нахлул в дома ми. Защо, по дяволите, Едуард не дойде?

Въпросът, както изглежда, развесели Чарли.

— Той отказа да тръгне и желанието ти да го критикуваш ще се изпари, когато научиш причината. Дори в момента мисля, че прави любов с неговата жена. Писмото ти пристигна в деня на сватбата му като твърде неочакван сватбен подарък.

— Едуард е женен? — Джерард остана поразен и безмълвен. — За кого...? О, сигурно за червенокосата вдовица с големия бюст?

— Позна. — Чарли наклони глава. — Очарователната лейди Гордън очевидно му е завъртяла главата. Или го е нокаутирала. А може

би и двете.

Джерард се усмихна леко, спомняйки си изпълнената с жизненост жена, която срещна в Лондон, същата, която Едуард определено не искаше да му представи.

— Сигурно. Само преди няколко седмици той твърдеше, че това било само бизнес между техните адвокати и не можел да чака да го приключат. А вече се е оженил за нея? Трябваше му цяла година, да реши дали да предложи на лейди Халстън.

— Да. Стигнах до заключението, че някои жени са способни да вдъхновят трескаво нетърпение у мъжете, както сирените от легендите. — Чарли посегна към чаената чаша върху подноса и я вдигна към устните си. — Навярно ти си по-запознат с подобен род жени, след като също се намерил съпруга за толкова кратко време — за по-кратко дори и от Едуард. Кога се ожени за нея? Щом пристигна в Бат или на другата сутрин?

Раменете на Джерард увиснаха при споменаването на жена му! Седна на стол и потърка уморено лицето си.

— Ожених се, преди да напусна Лондон.

— Какво? — Чарли се задави с чая.

— Бях сигурен, че леля Маргарет ще ти каже, ако не го направи мелницата за клюки. Ожених се за вдовицата на виконт Хау.

Клепачите на брат му се спуснаха, докато го гледаше почти лениво.

— Не, не е стигало до ушите ми. Любов от пръв поглед, така ли? — попита с копринен глас.

Джерард затвори очи. Не от пръв поглед, дори не и от стотен. Но независимо дали беше от хилядния поглед, или от десет хилядния, настойчивата необходимост да види Кейт направо го подлудяваше. Все още не знаеше какво ще й каже, но все по-силно и по-силно вярваше, че когато я види, всичко ще си дойде на мястото. Не само защото бе оставил нещата между тях неизяснени. Тя му липсваше. Само неочакваната поява на Чарли успя да потисне разочарованието от отсъствието ѝ. Дългият и тежък път към Бат, който измина в нетърпелив галоп, му изглеждаше безкраен и в същото време дреболия само заради очакването, че ще я накара да се усмихне.

— Не съвсем — отговори спокойно на въпроса на брат си. — Но причината е, че съм пълен глупак.

— О! Я ми разкажи за нея! Красива ли е?

Джерард вдигна глава.

— Какво имаш предвид? Още ли не си я видял? Нали си тук от вчера?

— Така е. Но когато пристигнах, твоята дама не беше вкъщи и прислугата каза, че и ти, и тя сте извън Бат.

Кръвта направо се отдръпна от лицето на Джерард. Почувства го, защото главата му се замая.

— Фоли! — скочи на крака и извика в коридора. — Фоли!

Портиерът дойде тичешком.

— Сър?

— Къде е лейди Джерард?

— Тя... тя напусна къщата, сър — запелтечи човекът. — Вчера сутринта дойде една карета и двете с госпожа Денис тръгнаха. Не знам къде, но взеха доста багаж.

Джерард залитна. Тя го бе напуснала! Мили Боже! Той я бе загубил, преди да осъзнае, че я има.

— Заръча да ви съобщя, че ви е оставила бележка, сър — добави бързо портиерът. — Забравих да ви кажа преди малко.

— Къде?

Фоли отвори уста, затвори я и загледа притеснено.

— На бюрото нямаше нищо — оправда се Чарли, когато Джерард обърна пронизителен поглед към него. — Беше съвсем празно.

Ругаейки приглушено, Джерард мина край портиера и отиде в салона. Нямаше писмо нито върху рафта над камината, нито върху масата. Качи се по стълбите, за да провери в будоара, после в спалнята. Накрая един бял триъгълник привлече очите му. Лежеше на писалището край прозореца. Той го грабна с облекчение, надявайки се в него да прочете, че не си е отишла, че очаква да я последва, или нещо, което ще премахне острата болка, която стягаше гърдите му. Но надеждата му бе попарена.

Първоначално не почувства нищо, освен мигновено изтръпване. То изчезна бързо и бе заменено от бушуваща ярост. Ръцете му трепереха, докато сгъваше писмото и го пхаше в джоба си. Стъпките му обаче бяха стабилни, когато слезе долу и премина през приемната покрай брат си.

— Хей, чакай! Къде отиваш? — възкликна Чарли, защото Джерард остави външната врата отворена и излезе навън без шапка и без палто.

— Да убия някого — отвърна мрачно той.

[1] Херцог Уелингтън, един от най-прочутите английски военни командири, сразил Наполеон през 1815 г. при Ватерло. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

До „Белият елен“ двамата вървяха с бърз ход. Когато завиха по Бъртън Стрийт, Чарли го хвана за ръката.

— Какво става? — попита той, дишайки тежко. — Трябва ли да тичаме като футболисти?

— Не беше нужно да идваш.

— Едуард ще ме изкорми и разчлени, ако те оставя да извършиш убийство. — Чарли промърмори едно извинение на двамата джентълмени, които Джерард избута грубо. — И кой е бедният човек, когото ще убиеш?

— Люсиен Хау.

Почувства повишения интерес от страна на Чарли.

— Цял Лондон говори, че бил пред фалит.

— Колко вълнуващо ще бъде да им кажеш, че си бил свидетел на края му.

— Предпочитам да не го правя, особено в съда, където ще слушат съдии. Защо имаш намерение да го убиеш?

Джерард само поклати глава. Дори не бе способен да го произнесе на глас. Без да забави крачка извади бележката от джоба си и я подаде на брат си. Чарли я прочете, въздъхна дълбоко и му я върна мълчаливо. И повече не възрази срещу намерението на Джерард да пролее кръв.

Двамата завиха зад тъгла към издигащата се назъбена кула на Енорийската църква, надвиснала над подредените от двете страни на улицата къщи. Странноприемница „Белият елен“ се намираше отсреща. Джерард се насочи право натам и няколко минути по-късно портиерът го упъти към стаята на Хау. Изглежда го очакваха. С Чарли по петите, той пъкна една монета в ръката на портиера, мина покрай него и почука на вратата.

Лицето на Хау светна от задоволство, когато го видя.

— А, Де Лейси. — Направи пренебрежителен поклон. — Очаквах да ме посетите.

— Без съмнение. — Джерард извади писмото. Понеже не беше запечатано, то се отвори, така че можеше да се прочете: "Ако искаш да научиш къде е жена ти, попитай в „Белият елен“. — Е, къде е тя?

— Катрин ли? В пълна безопасност, сигурен съм. — Хау се усмихна, но само за миг.

След цяла седмица борба, за да изясни чувствата си към Кейт и да открие дали те са по-дълбоки, отколкото осъзнава сам, Джерард не бе в настроение да слуша увъртанията и манипулациите на Хау. Беше постъпил почтено — първо го попита учтиво. Но това бе максималното, на което бе способен. Сега хвана Хау за брадичката и пристъпи напред за по-голям ефект. Главата на виконта се блъсна в стената със задоволителен звук, издаден от зъбите му.

— Къде е? — повтори Джерард. Юмруците му бяха вдигнати войнствено.

Хау го гледаше с ужас и отстъпи назад, вдигайки ръце, за да се защити, понеже Джерард пристъпи, хвана го с една ръка за гърлото, а с другата за ревера. Със силен удар го притисна към стената, при което вдигна дребния мъж и отлепи краката му от земята.

— Къде е тя? — попита за трети път.

— Пуснете ме... долу — едва изхриптя Хау, опитвайки да се освободи от хватката на Джерард.

Той го разклати и главата му се удари отново в стената.

— Къде е Кейт? Не съм от търпеливите!

Ужасеният поглед на Хау прескочи зад рамото му.

— Помощ!

— Не му трябва помощ, за да те удуши — отговори Чарли с глас, изразяващ досада. — Но ако не отговориш на въпроса, аз ще му помогна с радост. — Джерард удари Хау още веднъж в стената за повече убедителност.

— В Гобхам! — изписука нещастникът. Сега лицето му бе нездравословно червено. — Тя отиде... в Гобхам!

Джерард отпусна леко хватката около врата му.

— Къде, по дяволите, е това Гобхам?

— Близо до Хангърфорд — задавено отговори Хау. — На няколко мили от пътя за Бат.

— Защо? — изръмжа Джерард.

— Замина с майка си. Гобхам е домът на госпожа Холенбрук.

Джерард се намръщи, но пусна Хау, като го тръсна далеч от себе си, все едно беше нещо гнусно.

— Проявил си опасно пренебрежение към здравето си, Хау, като си ми изпратил подобна бележка. — След това се сети нещо и отново се намръщи. — Къде е нейното писмо? Моят портиер каза, че ми е оставила писмо. И как, по дяволите, твоята бележка се е озовала в нейните стаи?

Масажирайки врата си, Хау се върна до бюрото в ъгъла на стаята. Потърси един миг и вдигна едно запечатано писмо.

— Прислужницата на горния етаж ги размени — отговори леко дрезгаво, докато Джерард въртеше писмото в ръката си. — Дори да не е най-умният ход, но не съм направил нищо на жена ви. Просто съзрях възможност в нейното заминаване. Трябва да говоря с вас, Де Лейси! Напълно съм отчаян!

— И изключително глупав — отбеляза Чарли, който дори не мигна при атаката на Джерард, а сега гледаше развеселено, подпрял лакът на камината.

Хау го погледна сърдито, но уплашено.

— Нямах голям избор! Ако не намеря някакво решение, ще бъда напълно разорен! Опитвах се да говоря с вас, вие обаче отказахте. Моля ви, заради наемателите и зависещите от мен арендатори, проявете някаква снизходителност!

Джерард почти не го чу. В писмото си Кейт обясняваше, че според нея една раздяла ще бъде полезна и за двамата и затова отива с майка си в Гобхам. Изразяваше надежда да е открил нещо полезно при пътуването си до Алентън и завършваше с пожелание да разреши семейния проблем. Не споменаваше кога ще се върне.

— Този дълг не съм го направил аз — продължи да се моли Хау, защото Джерард не му отговаряше. — Кълна се, ще го платя като почтен джентълмен, но ми трябва време. За Бога, имайте малко милост!

Но защо бе тръгнала е майка си? Тази жена беше повърхностна и празноглава, освен това бе главният виновник Кейт да се чувства нищожна и незабележима през по-голяма част от живота си. Госпожа Холенбрук нямаше нищо общо с образа на любящата и всеотдайна майка. Със сигурност той беше по-добра компания за Кейт, макар да бе безподобен глупак. Кейт изглеждаше видимо облекчена, когато й каза,

че не е длъжна да вижда нито нея, нито Люсиен Хау при пристигането им в Бат. А сега го бе напуснала, за да замине с майка си? Не. Не беше възможно.

Вдигна глава. Вероятно тълкуваше погрешно нещата. Навярно виновникът е Люсиен Хау. Той е имал възможността да я заплаши или да я накара да се чувства нещастна, след като него го нямаше в града, за да я пази, и тя бе тръгнала, за да избяга от натрапника. С присвити очи придърпа стол до кръглата маса в средата на стаята и седна.

— Добре. Да преговаряме.

Очите на Хау прескочиха към Чарли, който извади часовника си от джоба и многозначително провери колко е часът.

— Благодаря — отвърна предпазливо Хау и също взе стол.

Двамата седнаха, всеки преценяваше другия.

— Разбрах, че си притискал жена ми да се ожени за теб — неочаквано оповести Джерард.

Хау почервения до корена на косите си.

— Това щеше да бъде много благоразумна стъпка.

— Главно за теб.

— И за нея също — отговори хладно виконтът. — Тя беше вдовица, при това не в първа младост. Беше тиха и незабележима, без шансове да привлече ухажори. Единствената ѝ привлекателност бе богатството, което очевидно щеше да я превърне в плячка за тълпа злодеи. — Погледът му казваше, че включва и Джерард в тази категория. — Аз ѝ предложих безопасен дом, порядъчен и уважаван брак и възможност да продължи досегашния си начин на живот.

— Колко благородно — Джерард подхвърли думите ехидно. — Ти, естествено, не си се интересувал от богатството ѝ.

— Интересувах се, разбира се. Моят чичо не ми остави друг избор — обясни Хау. — Знаете отлично защо исках да се ожения за нея, защо трябваше да се ожения за нея, вместо за някоя по-млада дама, която да ми роди деца и да подхожда повече на моя темперамент. Този брак не бе най-горещото ми желание, но бях готов да извлека най-доброто от него.

Най-доброто от него. Самият Джерард бе мислил абсолютно същото. Някога. Преди да стане зависим от компанията на Кейт. Преди да бъде омаян от необичайния ѝ смях. Преди да бъде обзет от натрапчивата мисъл да я накара да се усмихва или да крещи от

удоволствие. Преди да осъзнае, че нейното отсъствие отваря огромна зейнала дупка в него, която няма нищо общо с извличането на най-доброто от техния брак.

Вероятно не беше по-добър от Хау. Вдигна очи към него.

— Някога удрял ли си я, както е правил чичо ти?

— Никога! — извика Хау; изглеждаше искрено възмутен. — Нито веднъж! Нима чичо ми...

— Ако си искал толкова отчаяно да измолиш снихождението ми, защо я последва в Бат? — прекъсна го Джерард. — Със сигурност си се досещал, че тя не умира от желание да бъде в твоята компания, а преследването на една жена не е най-успешният начин да спечелиш благоволенieto на съпруга ѝ.

За пръв път виконтът изглеждаше смутен и объркан.

— Идеята не беше моя. Когато майка ѝ предложи да дойдем, аз се съгласих, защото Лондон стана доста недружелюбен към мен. Слуховете за моя фалит се носеха навсякъде.

— Да, знам как се чувства човек — отвърна сухо Джерард. — Може ти да си човекът, решил да разпространи глупостите по „Дилемата Дърам“, ако си искал да предоговориш дълга си.

Хау буквално замръзна.

— Чух разни слухове, признавам. — Млъкна, за да се съвземе. — Дори изпитах нехристиянско злорадство. Но не съм ги разпространявал. Аз смятам клюкарстването за грях и оскърбление към Бога. Нямам капчица принос към това.

Джерард си спомни как леля му Маргарет и нейната приятелка лейди Еклестон го бяха окачествили: млад фанатик.

— Историите се раздуха и разпространиха поразително бързо, мигом след вашето пристигане тук. Това не е ли подозрителна случайност?

Хау замълча за миг.

— Аз вярвам... — започна той. — Госпожа Холенбрук не споделя моите вярвания. Знаем, че тя не се въздържа да обсъжда въпроса в обществото.

Мили боже! Значи собствената му тъща се опитваше да го унищожи? Размени поглед с Чарли, който вдигна вежди. После се обърна към лорд Хау.

— Обвиняваш майката на жена ми?

Изражението на виконта се изпълни със състрадание.

— Навярно вече сам сте разбрали какъв характера има тя. Тази жена не иска нищо друго освен светска компания и е готова да споделя всяка клюка и дочут слух, стига да има кой да я слуша. Освен това, както сам сте забелязали, тя е много красива жена и рядко остава без кавалери. Животът ѝ зависи от това. Госпожа Холенбрук става неспокойна и сърдита, ако около нея няма мъж, който да ѝ се възхищава, а колкото по-висок е рангът и статутът на кавалера, толкова по-добре. От момента на вашата поява в качеството си на съпруг на Катрин тя непрекъснато говори за желанието си да бъде в по-добри отношения с вас, със семейството ви, с приятелите ви. Посещението ѝ в Бат бе продиктувано единствено от домогването ѝ да се внедри във вашите кръгове, независимо че надеждите ѝ бяха попарени. Ще бъда откровен, но според мен единственото ѝ удовлетворение идваше от компанията на граф Уорли, но след като и той си замина, интересът ѝ към града изчезна напълно.

Името привлече вниманието на Джерард. Виж ти, отново Уорли. Това без съмнение беше съвпадение, ала все пак подозрително. Беше направил известно проучване относно този човек, но не научи нищо интересно.

— Уорли?

Хау кимна.

— Да. Графът на Уорли. Има собственост в Уилшър. Той и госпожа Холенбрук прекарваха много вечери заедно.

Зад него Чарли издаде лек звук. Джерард го погледна. Върху лицето на брат му се появи странно изражение, сякаш току-що се сети за нещо отдавна забравено. Без да продума, той просто се обърна и отиде до прозореца. Джерард насочи вниманието си върху мъжа пред себе си, изоставяйки настрана споменаването на Уорли.

— Госпожа Холенбрук поддава ли се на мимолетни прищевки? Дойде в Бат само преди две седмици, а сега си отива у дома, но не в Лондон.

— Прищевки — повтори Хау с кисела усмивка. — Прищевките, капризите и промяната на настроението ѝ се менят по-бързо и от вятъра. Ще ви кажа, че тя бе причината да не се интересувам много от брак с Катрин. Ако дъщерята прилича дори малко на майката, човек може да полудее. Тя е абсолютно погълната само от себе си — не

поради злонамереност, надявам се. Желанията ѝ са на първо място и са огромни, и няма да се поколебае да разбие всяко препятствие, изникнало пред нея, и да преодолее всяко съпротивление. Дори един дисциплиниран и решителен мъж ще бъде прегазен от милите обещания, отчаяните призови и молби, които се изливат от устата ѝ, и от сълзите в очите ѝ. Ридае като Мадоната в подножието на кръста. — Той въздъхна тежко. — Но сега вече е ваша тъща и повече не ме интересува. Ако не можем да постигнем по-справедлива сделка...

— Дааа — промърмори Джерард, умът му препускаше бясно. — Ще ви дам шест месеца отсрочка и ще намаля процента на два. Вярвам това да ви позволи да направите икономии.

Изражението на Хау моментално се промени и той въздъхна облекчено.

— Бог да ви благослови! Благодаря, сър! — едва не се разсипа от признателност той.

Джерард стисна ръката му.

— Ще се чуете с моя адвокат, за да потвърди споразумението ни.

Двамата с Чарли си тръгнаха от странноприемницата мълчаливо. Джерард обмисляше чутото — свързваше частите и попълваше празнините. Отдавна подозираше, че майката на Кейт има зловредно влияние върху нея. Една жена да каже на дъщеря си, че ужасната кафява рокля ѝ прилича, е или сляпа, или зла, а по всичко личеше, че госпожа Холенбрук не е сляпа, ставаше ли дума за мода. Според Хау не било от злонамереност, но Джерард се чудеше дали майката не предпочиташе момичето да остане обикновено, незабележимо, смачкано създание, за да няма никакъв шанс някой да отклони вниманието си от нея към дъщеря ѝ. Това може да не бе съвсем нарочно, плод на осъзнат избор, но той познаваше много красавици в обществото, за да знае, че е възможно.

В случая с Кейт беше твърде вероятно да се бе случило точно това. Облечена в красиви стилни рокли, стимулирана с малко увереност и окуражена от приятелки като Кора и дори от двете свраки — лейди Дарби и госпожа Уудфорд — неговата Кейт привличаше очите на всички и бе повече от интересна. Тя никога нямаше да има зашеметяващия вид и маниери, които оставят мъжете без дъх още при първия поглед, както майка ѝ, но притежаваше нещо много по-привлекателно при втория поглед: беше мила, сърдечна и проявяваше

искрен интерес и добронамереност към другите. Умът ѝ бе уравновесен, но остър, никога не проявяваше грубост. Всеки мъж, прекарал само час в нейната компания, бързо щеше да се съгласи с Джерард, че тази жена бе като пословичния скрит в мидата бисер, чието меко излъчване затъмняваше дори ослепителния блясък на някои жени.

Но защо бе тръгнала с майка си? За да му даде урок? Почти се надяваше това да е причината; първо, защото той учеше уроците бързо, и второ, защото беше готов да се покае, докато тя му прости. Което също така щеше да означава, че все още го обича. Отчаяно се надяваше това да е истината. Ако беше заминала, защото се е отказала от него, щеше да бъде много лошо.

Чарли заговори и прекъсна мислите му. Джерард спря, обърна се и чу нечий глас да вика името му. Към тях вървеше слаб, оплешивяващ човек и махаше с ръка, а с другата си държеше шапката.

— Капитан Де Лейси!

— Да? — Дишайки тежко, човекът спря пред тях и Джерард го позна. — О, вие сте пощенският чиновник.

— Да, сър — задъхано отговори човекът. — Уилям Бринфийлд, сър, от пощенската станция в Бат.

Имаше само една причина чиновникът да тича след него по улицата. Джерард почувства вълнение и триумф. До него Чарли се прокашля в очакване. По дяволите, би трябвало да пише по-често на братята си. Но първо бързаше да научи какво знае чиновникът.

— Няма ли да влезете, господи Бринфийлд? — покани го той, кимайки леко на Чарли. — Изглежда имате нужда от малко почивка.

— Благодаря, сър. След миг ще се оправя.

Джерард го поведе към къщата, разкъсван между въодушевление и разочарование. Бринфийлд можеше да разкрие самоличността на изнудвача, разчиствайки пътя му да сложи край на вбесяващата неясна заплаха към името им. Но той изгаряше от нетърпение да тръгне след Кейт в този миг, в същата тази минута, а изнудвачът... Да върви по дяволите! Отвори нетърпеливо вратата на приемната и покани чиновника да седне.

— Да. За какво става дума?

Човекът седна на края на дивана, вече дишаше почти нормално.

— Спомних си какво казахте, милорд, за писмата, които донесохте, и човекът, който ги е изпратил. Дойдох, за да ви кажа, че днес го видях отново.

Мускулите на Джерард се напрегнаха инстинктивно.

— Днес? В Бат? — попита. — Сега?

— Тази сутрин, сър. Дойде да изпрати още едно писмо и аз веднага го познах. — Той леко се поизпъчи. — Откакто дойдохте да говорите с господин Уотсън, аз постоянно съм нащрек — отвърна гордо човекът. — Никога не забравям лица. Знаех си, че ако чакам търпеливо и достатъчно дълго, рано или късно той ще...

— Да, да — прекъсна го Джерард. — Говорихте ли с него?

— Да. Той изпрати две писма, и двете до Лондон, сър, а аз се напънах да измисля начин да науча името му, докато плащаше пощенските разходи. Накрая казах: „Радвам се да ви видя, господин Смайти. Значи сте се възстановили достатъчно, че да излизате“. Той ме изгледа изненадано и отвърна: „Имате грешка, аз не съм Смайти.“ — Чиновникът направо не си намираще място от възбуда, докато разказваше историята. — Престорих се на силно учуден и заявих, че трябва да е господин Смайти, който живее на същата улица, където майка ми се подвизава последните пет години. „Познавам жена ви“ — казах му. Той не бе никак доволен. Няма л жена и съм сбъркал. Отново се престорих на невеж и поклатих глава, мърморейки, че сигурно има мозъчна треска, за да говори така, защото аз познавам съседите на майка ми. Той се ядоса много и накрая възкликна: "Името ми, господинчо, е Хайрам Скот, а вие трябва да сте си загубили ума, ако ме мислите за някой друг.

Бринфийлд се усмихна на Джерард.

— За нещастие трябваше да остана на касовия апарат и не можах да го последвам, сър. Щях да дойда веднага, но току-що затворих пощата.

— Разбирам — отвърна Джерард бавно. — Оставих картичката си на господин Уотсън. Да бяхте я дали на този човек.

Изражението на господин Бринфийлд се промени и стана престорено свенливо.

— Знам, милорд. Но господин Уотсън не беше там, а аз не разполагах с картичката ви, за да му я дам. Мислех, че ще е най-добре да открия възможно повече за него, за да ви кажа. В края на краищата

не се знае дали той щеше да ви посети, ако му бях дал вашата картичка с комплиментите.

И освен това, идвайки лично, чиновникът се надяваше да получи награда. Или навярно долавяше предпочитанията на Джерард към по-тайните методи — което несъмнено си бе точно така. Сега имаше името на мъжа, без той да знае, че някой го търси. А това, в крайна сметка, бе най-добрият възможен резултат.

— Напълно правилно — отговори той на чиновника. — Отлична работа. Приветствам вашата бърза мисъл. Е... ще сбъркам ли, ако изразя благодарността си по осезаем, материален начин?

Усмивката на чиновника каза всичко.

— Няма да бъде неприлично, милорд, сигурен съм.

Джерард се усмихна в отговор, извади и преброи няколко гвинеи.

— Опитвам се да избягвам това. Но услугата трябва да бъде възнаградена.

— Много мило, сър. Радвам се, че бях от полза. — Гвинеите изчезнаха в джоба на Бринфийлд по-бързо от мигване на окото. — И ако видя въпросния джентълмен, с радост ще ви известя отново.

— Непременно.

Уилям Бринфийлд си тръгна, а Джерард се замисли. Името Хайрам Скот не му говореше нищо, но това нямаше значение. Налагаше се просто да го намерят и да измъкнат истината от него.

— Хайрам Скот — повтори разсеяно той. — Какъв интерес има той към брака на баща ни?

— Това ли е нашият човек? — попита Чарли.

Джерард го погледна, сякаш изненадан да види брат си.

— Да, очевидно. Занесох писмата в пощенската станция с надеждата някой да си спомни нещо за изпращача. Този чиновник, Бринфийлд, беше обработил едното писмо. Очакваше да познае човека, ако евентуално се появи... и ето на, сега... — Разпери широко ръце.

Чарли обиколи дивана и седна на него, между веждите му имаше тънка бръчка.

— Кой, по дяволите, е Хайрам Скот?

— Нямам никаква представа.

— Защо ще изнудва Дърам?

— Нямам никаква представа — повтори Джерард.

Чарли му отправи мрачен поглед.

— И от какво имаш представа? След цял месец издирване нямаш ли поне няколко идеи?

Джерард замълча за миг. След обсъждането с Кейт в съзнанието му се оформиха няколко варианта и той все повече съзираше в един от нейните въпроси правилната посока.

— Подозирам, че сме били измамани, изпързали. Извъртели са ни номер. Подозирам, че изнудвачът не иска пари, нито каквото и да било от нас. Той иска да ни съсипе или да ни подлуди до степен да се втурнем да търсим нещо несъществуващо.

Раздразнението на Чарли се стопи. Лицето му видимо се успокои.

— Обясни ми.

Взе стол и седна срещу брат си.

— Помисли за следното. Писмата пристигаха по едно, бяха по-скоро обвинителни и подигравателни, отколкото заплашителни или изискващи нещо. След първото писмо Дърам е изпратил пет детектива, но във второто не се споменава нищо за техния провал. Изглежда, че този, който проявява такъв жив интерес по въпроса, не знае или не подозира за действията на Дърам. Не и докато в третото писмо някакъв злодей иска пари, а после дори не прави опит да ги вземе. Последното писмо не повтаря искането за пари, а само казва, че Дърам може да бъде унищожен всеки момент — обаче не го прави. Преди татко да умре в пресата не се появи никъде нито дума. Не е изключено Луиза Халстън да е била барабана, след като Едуард ѝ каза, но ако наистина искаш да притиснеш някого, няма ли да заплашиш, че ще кажеш на вестниците или на известните лондонски клюкарки? Може да се направи и анонимно, без опасност за източника, и да се разпространи като горски пожар, като при това никой няма да знае откъде е започнало.

— Но кой е този Хайрам Скот, който иска да изнудва Дърам?

Джерард въздъхна.

— Въпросът по-скоро е защо иска да измъчва нас? Това няма нищо общо с татко. Херцогството е негово и нищо не е в състояние да промени този факт. Може да създаде затруднения, но няма да нанесе вреди. От друга страна ние...

Лицето на Чарли приличаше на каменна маска.

— Но ти не знаеш кой е Хайрам Скот. Аз не знам кой е Хайрам Скот. Защо ще ни тормози?

Джерард махна безпомощно.

— Например, защото е таен любовник на Луиза Халстън и е искал да провали годеча на Едуард с нея.

— Малко вероятно — отхвърли идеята Чарли. — Междувременно тя се сгоди за маркиза на Калвертън.

— Ами ако човекът работи за Калвертън?

— А Калвертън откъде ще знае за Дороти Коуп? — попита в отговор Чарли. — Който и да е направил това, не е разбутал кошера на сляпо. Знаел е нещо, за което никой не е говорил шейсет години. Откъде е получил информацията?

— Нямам представа. — Джерард прекара ръка през косата си. — Не го е научил от свещеника, така мисля. Току-що се връщам от изравянето на неговите регистри и, ако те са виждали дневна светлина през последните десет години, ще изям всяка страница от тях. Свещеникът е умрял преди десетилетие. Ще ти ги оставя да се справиш сам с тях.

— Тогава как... — Чарли изведнъж осъзна какво каза брат му. — Сам? Как така сам?

Джерард кимна и скочи:

— Да. Аз тръгвам след Кейт. А на теб ти предоставям да проследиш този Скот, след като сутринта е бил в Бат. Бележниците са в моя кабинет, ще ти ги донеса.

— Хау каза, че тя е добре! Просто е отишла на гости при майка си. Ден-два закъснение не са важни! — протестираше Чарли, следвайки Джерард до кабинета.

— За мен са важни — отговори кратко той. Взе осемте бележника и ги връчи на брат си. — Някъде тук може да има потвърждение за тайния брак на татко или да няма. Не успях да направя нищо по-добро. С него или с онова, което изровиш за Хайрам Скот, ще получиш добър старт за разсичане на Гордиевия възел.

— Едно име и някакви бележници — произнесе изумено Чарли. — Това ли е всичко?

— Повече от онова, с което започнахме аз и Едуард — отговори Джерард. Лицето на брат му беше каменно, но очите не бяха. Любопитството надделя над избухливостта му. — Защо приемаш

всичко толкова спокойно, Чарли? Защо се държиш все едно не даваш пукната пара дали и тримата ще загубим всичко?

Нещо премина по лицето на Чарли — вина, безпокойство или просто възмущение, но той не каза нищо. Джерард вдигна ръце и се обърна да върви. Можеше да тръгне за Гобхам при първите лъчи на слънцето, ако веднага изпратеше Браг да му намери отпочинал кон.

— Наистина ли мислиш, че всичко е насочено към нас, а не към татко? — попита бавно зад него Чарли.

Той поклати глава.

— Не знам. Изглежда толкова вероятно, колкото и всичко останало. В писмото си татко пише, че е изгорил брачното свидетелство и никой не го е виждал. Тези тефтери са били заровени в един порутен и мръсен хамбар в Самърсет повече от десетилетие. Огъстъс не би изнудвал Дърам, въпреки че е щял да има най-голяма полза. Но той просто не е имал нужда. Откупът не е бил взет, дори не е бил споменат повече. Каква друга може да бъде целта?

Чарли погледна бележниците в ръцете си.

— Имаш ли писмата на изнудвача? Оригиналите?

— Да.

— Може ли да ги видя?

— Разбира се — отвърна с изненада Джерард. Отиде до бюрото и ги извади.

Лицето на Чарли се изопна и пребледня, когато ги взе. Просто ги гледаше, докато ги отваряше едно след друго.

— Да, мой ред е да се заема с това — каза тихо и вдигна очи. — А ти си прав да си върнеш жената. Позволи ми да дойда с теб.

— Не е необходимо — започна Джерард.

— Моля те. — Чарли се усмихна. — Позволи ми да се срещна с най-новата си снаха. Както изглежда се обзавеждам със снахи по-бързо отколкото се запознавам с тях. Пък и моят екипаж е готов и чака.

Това вече беше силен аргумент.

— Много добре. — Джерард се прокашля. — Благодаря ти, че дойде в Бат, Чарли.

Брат му пхна писмата на изнудвача в джоба си. Следите на леност и безделие бяха изчезнали от лицето му.

— Изглежда аз не само съм единственият, който има време и свобода, за да разреши „дилемата“, но и последният ерген в това

семејство. — Изгледа проицателно брат си. — Говори се, че лејди Хау има голямо богатство. Ти зашто се ожени за неа? Зашто се страхуваше, че ще загубим Дърам и ще бъдем лишени от име и наследство ли?

Джерард си помисли за първата си среща с Кейт. Тя бе толкова мрачна и строга, като учителка, когато направи своето предложение. Още тогава го измъчваше предизвикателството да я размрази, макар че не си представяше как ще го направи.

— Да — отговори честно. — Ожених се за неа заради парите ѝ. Но сега отивам да я търся заради любовта.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Нетърпението на Джерард беше причина на другата сутрин да тръгнат от Бат малко преди зазоряване. Гобхам отстоеше на четиридесет мили. Първоначално той съжеляваше, задето не се метна на коня си, но с минаване на километрите все повече започна да оценява предимствата на каретата. Чарли пътуваше със стил, това бе най-добрата карета на Дърам, теглена от четири коня. Благодарение на нея връщането на Кейт щеше да бъде по-комфортно, защото той смяташе да я прибере в Бат. Но дори сега, когато знаеше къде е и че е в безопасност, все още се тревожеше и не можеше да седи спокойно. Накрая Чарли му каза да се стегне, преди да нахлупи шапката над очите си и да се престори, че спи. Джерард го изгледа сърдито и продължи да се оглежда през прозорчето за първите следи от къщата.

Беше хубаво имение, разположено като в гнездо между полегати зелени хълмове. Пристигането им бе забелязано и когато каретата спря, икономът и двама портиери ги очакваха пред къщата с уважително внимание. Джерард скочи, щом колелата престанаха да се въртят. Надяваше се веднага да зърне Кейт, но при влизането в приемната ги посрещна само майка ѝ.

— Капитане! — С нежна усмивка госпожа Холенбрук сякаш преплува по килима и протегна ръка. — Какво удоволствие да ви видя отново.

— Удоволствието е изцяло мое. — Пое ръката ѝ и се наведе кратко. — Трябва да ми простите, но доведох и брат си. Позволете да ви представя херцога на Дърам.

Като лъч на фар цялото ѝ внимание се пренасочи от Джерард към Чарли.

— Ваша Светлост! — Госпожа Холенбрук изгледа брат му все едно вижда самия Принц Регент и направи дълбок поклон. Коленете ѝ сигурно докоснаха пода.

— Еее... да. — Веждите на Чарли стигнаха средата на челото, нещо, което Джерард не бе виждал преди. Кой би предположил, че

глуповатата, досадна госпожа Холенбрук ще да подейства на неговия вечно отегчен и безгрижен брат по този начин?

— Добре дошли в моя скромен дом. — Домакинята се изправи грациозно, така сияеща, че всеки миг щеше да се разтопи. — Никога не съм мечтала за подобна чест, сър. Може ли да ви сервирам чай? Кафе? Ще ви осигурим всичко, което бихте пожелали.

Чарли погледна Джерард.

— Благодаря, мадам. Това е... много гостоприемно.

Докато тя се обърна към звънеца, Джерард сграбчи ръката на брат си.

— Отивам да намеря Кейт — прошепна той.

— Идвам с теб — заяви брат му, поглеждайки предпазливо към госпожа Холенбрук.

— Не! Аз трябва да говоря с нея насаме, без майка ѝ да се навърта наоколо, а от теб не искам нищо друго освен да я разсейваш, да седиш тук и да бъдеш херцог.

— Знаех си, че не бива да напускам Лондон — промърмори след кратка пауза Чарли.

— Мисли за това като за първото от многото задължения, които ще трябва да изпълняваш като херцог на Дърам — и добави: — Благодаря ти.

— Върви, върви. — Изражението на брат му беше мрачно, но царствено. — И бъди убедителен и чаровен, Джерард. Няма да издържа дълго.

Намери я в градината. Тя бе изградена на тераси от едната страна на хълма и се издигаше на четири нива. Кейт се разхождаше на третото ниво, с широка бяла сламена шапка и кошница в ръка. Изглежда режеше цветя и ги слагаше в кошницата. Той засенчи очи с ръка и я загледа. Ветрецът си играеше с леката ѝ зелена пола и я ветрееше покрай краката. Широката периферия на шапката закриваше по-голяма част от лицето ѝ, но той видя меката извивка на устата ѝ, когато се наведе и избра следващото цвете. Работата бе обикновена, ала да наблюдава как се движи представляваше балсам за душата му; връхлетя го буря от мисли и чувства, а пицящите фурии с кинжали и шпори, които го ръгаха и измъчваха дни наред, неочаквано се успокоиха. Беше прав, всичко щеше да се изясни, когато я види отново. Тогава неочаквано осъзна, че тя е красива — не в лицето, а самата тя,

онова неизразимо нещо, вътре в нея, което я правеше Кейт. Бил е ужасно сляп да не го види, точно както бе прекалено фокусиран да открие изнудвача, без да се запита каква ли е целта му. Беше се заблуждавал за брака си от самото начало, като пълен глупак, но повече нямаше да го допусне.

След миг Кейт се обърна. За миг той зърна лицето ѝ, преди тя да го забележи. И изражението ѝ се промени, сякаш се изпразни и стана отнесено.

— Кейт! — Джерард взе стълбите тичешком. — Почакай!

— Да чакам какво? — погледна го бездушно тя.

Той спря. Лицето ѝ излъчваше безстрастна честност, каквато не бе виждал преди. Преди мразеше несигурния, уплашен израз на лицето ѝ, но това ново спокойствие го обърка. То говореше, че тя вече си е направила изводите и той не е в състояние да ги промени.

— Мен — отговори. — Искам да говоря с теб.

Копнееше да я хване за ръцете и да я приближи към себе си, да вдиша дълбоко от нейния портокалов парфюм и накрая да оцени съкровището, което бе спечелил съвсем неочаквано и неосъзнато, когато се ожени за нея. Когато тя направи своето прямо и прагматично предложение, кой би предположил, че булката притежава безкрайно по-голяма ценност от богатството си?

— Каква изненада да те видя тук — отвърна тя.

— Така ли? — Той вирна глава. — Ти тръгна от Бат без дума за довиждане, а сега си изненадана да ме видиш?

Приятна руменина обагри лицето ѝ, но гласът ѝ не трепна.

— Смятах, че си получил бележката ми.

— Не я получих — отвърна Джерард. — Люсиен Хау я беше взел.

— Люсиен? — Веждите ѝ леко се смръщиха. — Как така я взел?

— Платил на камериерката от горния етаж да я открадне.

— Ясно. — Тя погледна към кошницата в ръката си и оправи цветята в нея. — Бърди от самото начало се съмняваше в нея.

— На мястото на твоята бележка бе оставил нещо, което приличаше на искане за откуп. — Джерард се прокашля. — Ще се възстанови скоро.

Тя му отправи преценяващ поглед изпод сведените си клепачи.

— Ударил си Люсиен?

— Само веднъж. Мислех, че той стои зад твоето отсъствие. — Направи пауза. — А после, след като прочетох твоята бележка, си помислих, че си ме напуснала.

Брадичката ѝ се вдигна малко по-нагоре.

— Направих го.

По някаква причина този проблясък на защита му хареса. Не можеше да устои на предизвикателството, което му хвърляше.

— О. Тогава онези приказки за любов...

— Не те излъгах. — Вената на шията ѝ пулсираше забързано. — Нито пък ти мен, така мисля.

— Кейт, никога не съм те лъгал. Казах ти в самото начало, че искам да те вкарам в леглото.

Лицето ѝ пламна.

— Но не защото ме обичаше.

— Не — съгласи се той. — Не те познавах достатъчно, за да те обичам. — Той я погледна многозначително. — Но те исках в леглото си.

— Мъжете могат да заведат в леглото си всяка жена — отвърна сковано тя. — Това не означава нищо.

Той замълча.

— Нищо — повтори замислено. — Наистина не означава нищо. А понякога, при много специални обстоятелства, означава всичко.

Спря. Просто стоеше и я гледаше с онези сини, сини очи, така висок и тъмнокос, и болезнено привлекателен. Кейт се надяваше, че няколко дни далеч от него ще притъпят копнежа и ще закалят нервите ѝ, но това очевидно не стана. Глупавото ѝ сърце се качи в гърлото, когато го видя да стои в подножието на градината, а сега биеше толкова силно, че гърдите я боляха. Беше дошъл при нея, но защо? Тя бе по-безпомощна от всякога срещу копнежа на сърцето и тялото си.

— Колко очарователно — отвърна, надявайки се той да не види как пръстите ѝ се свиват. — Човек никога не може да отгатне желанията по поведението на някои джентълмени.

— Да вървят по дяволите джентълмените! Ние говорим само за един от тях. — Той сложи ръка на гърдите си, докато продължаваше да я гледа втренчено.

Тя вдигна вежди.

— Наистина. Какво означаваше тогава, че искаш да ме вкараш в леглото си?

— Означаваше, че исках да бъда добър съпруг, а някой ден и добър баща. Означаваше, че ти ме заинтригува със своя смел и открит начин на поведение, а аз никога не съм успявал да устоя на предизвикателствата.

— Предизвикателство? — Тя се обърна, но той я хвана за ръката и не я пусна.

— Да, влудяващо, съблазняващо предизвикателство! — повтори Джерард. Тя долови как в тона му се промъква игривост и се опитва да издърпа ръката си, вбесена, че ѝ се смее. — Коя жена щеше да ме последва посред нощ през цял Лондон, за да ми предложи брак? Била впечатлена от моя героизъм и, разбира се, от моя благороден баща, въпреки че същият този баща бе причинил бедствието, накарало я да мисли колко отчаян ще бъде и ще си търся богата жена, но не очаквала бракът ни да бъде истински? Все пак, ако аз откажех да се ожения за нея, тя имаше още две възможности — да се омъжи за Люсиен Хау или да умре. Странно, не мислиш ли?

— Много странно. Един умен мъж щеше да подуши капана и да побегне!

Той се засмя и отново ѝ попречи да се измъкне.

— Много тъжно за теб, скъпа. Но аз не съм толкова умен. Ти постави капана си много изкусно. А аз, след като се хванах, направих онова, което би направил всеки затворник.

— Замисли как да избягаш?

Той пристъпи зад нея, толкова близо, че почувства топлината му върху гърба си. Кейт прехапа вътрешната страна на бузата си, за да попречи на безнадеждно надигналото се в нея желание да я превземе.

— Реших да изследвам клетката си — прошепна той, свали шапката ѝ и я хвърли встрани. — Да проверя пазача си. — Притисна буза към слепоочието ѝ и прокара пръсти по ръката ѝ, докато тя потръпна. — Да видя дали мога да размразя леденото поведение на моята невеста и да открия истинската причина, поради която иска да се омъжи за мен.

Кейт остана съвсем неподвижна.

— И тя се разтопи като карамел — продължи той с вълнуващ шепот. — Горещца и толкова сладка, че ме накара да копнея за още, без

значение колко съм опитал. Преядох, но не спирах да се чудя защо в началото се съпротивляваше срещу подобни декадентски наслади.

— Мислех, че не ти доставям удоволствие — отвърна тя. Гласът ѝ беше напрегнат. — Надявах се да станем... приятели, спътници в живота... преди ти да се разочароваш още повече от мен.

— Проклет да е Хау! А майка ти трябва да бъде набита с камшик, задето те е омъжила за него.

Тя потръпна.

— Казвах си, че всичко ще бъде наред, ако ме харесваш, дори и да не ме обичаш... Исках да ти доставя удоволствие...

— Проклетата ти майка! — въздъхна той. — Изключено е да не си забелязала колко много удоволствие ми доставяш.

Всеки сантиметър от кожата ѝ се изчерви.

— Аз... Да... Изглеждаше доволен...

— Изглеждах? — Той вдигна глава. — Изглеждах доволен? О, скъпа, тогава не се изненадвам, че си ме напуснала. Какъв ужасен съпруг съм бил, ако не си била сигурна в това.

— Надявах се това да доведе до други, по-нежни чувства — завърши с отчаяние тя.

За миг Джерард остана неподвижен. Кейт искаше да види лицето му, а после се зарадва, че не може.

— Не — продума накрая той. — Не стана така, въпреки че не искам да омаловажавам изключително нежните чувства, които твоята реакция събуди в мен. Ако беше само чара ти, той нямаше да доведе до по-дълбоки чувства. Не. Случи се първата сутрин, когато лежахме в леглото и се смеехме заедно. Тогава се влюбих в теб.

Тя трепна.

— Не се влюби.

— Тихо. — Той я притисна към себе си. — Ти твърдиш, че си се влюбила, докато си седяла пред мен върху коня в дъжда преди дванадесет години. Аз поне бях в удобното топло легло с една красива жена, когато загубих сърцето си.

Кейт се размърда в ръцете му.

— Не го казвай... Не е необходимо да си жесток.

— Как смееш да обиждаш вкуса ми? — каза той, докато тя се отдръпна. Цветята паднаха от кошницата и се разпиляха върху пътеката, а тя стъпи върху тях, без да ги вижда. — Няма да си отидеш

втори път — предупреди я той. Тя вдигна полата си и хукна, а след миг чу тежките му стъпки зад себе си.

Кейт затича надолу по хълма през ливадата към лабиринта. Майка ѝ непрекъснато повтаряше, че ще остриже и изравни със земята това старомодно съоръжение, но понеже не се виждаше от къщата, то все още си стоеше. Кейт се втурна, влезе и зави в първото отклонение, спомняйки си смътно най-краткия път към центъра. Нуждаеше се от малко пространство и от няколко минути сама. Сърцето ѝ се сви толкова силно, когато Джерард я нарече красива, че почти щеше да припадне. Как можеше да го каже, когато тя много добре знаеше каква е истината! Нали той сам призна това в първия ден от брака им? Сега беше засегнат, че го е напуснала и се опитваше да я очарова, преди хората да започнат да говорят. Но да я лъже така? Не можеше да го преживее.

Джерард влезе в лабиринта точно когато тя направи втория завой.

— Кейт! — извика. — Не съм жесток!

Тя забави крачка и се промъкна тихо по пътя си. Искеше да му вярва.

— Кейт — извика отново той, този път по-тихо. — Бях идиот, но не съм лъжец. — Чуваше стъпките му и нещо синьо привлече погледа ѝ през клонките на храстите. Джерард стоеше на пътеката, успоредна на нейната. Тя замръзна и изчака. Налагаше се той да се върне в началото и да направи втори ляв завой, за да стигне до нея. — Никога не съм казвал на жена, че я обичам — продължи Джерард. — Трябваше ми много време, за да го призная, а сега ме оставяш да разкрия сърцето си пред един храст. Поне чуваш ли ме?

Тя нарочно не отговори. Искеше да види какво ще направи той.

След миг Джерард въздъхна.

— Много добре — промърмори и гласът му прогърмя, толкова силно, че тя подскочи. — Катрин де Лейси, Бог ми е свидетел, обичам те повече отколкото някой мъж някога е обичал жена. — Ято подплашени птици излетяха с писък. — Обичам начина, по който очите ти гледат, когато си ми ядосана. Обичам начина, по който мръщиш нос, когато се смееш на някоя моя глупост. Обичам начина, по който помоли старите дами за помощ да открием изнудвача. Обичам начина, по който изглеждаш с пола, вдигната около...

— Ах! — извика Кейт, когато ръката му се промъкна през храста и я хвана за китката. Тя се дърпаше, борейки се с истеричния смях, който заплашваше да избухне, защото Джерард надничаше и я гледаше през листата и клонките, а върху лицето му имаше смутено, но твърде решително изражение.

— Ето къде си била.

— Ето къде си бил и ти — повтори тя, отмествайки храстите. — Какво е следващото, което си планирал?

Той се огледа наляво и надясно, сякаш преценяваше оградата. За нейно огромно изумление премина през храстите с рамото напред, без да пуска ръката ѝ.

— Ей, направи дупка в лабиринта! — зяпна от изненада тя при вида на процепа в храстите.

— Ще пораснат отново. — Махна няколко листа от косата си и закова поглед в нея. — Не можех да рискувам да те изпусна отново. Предполагам, че знаеш пътя навън?

— Ами... да, мисля...

— А накъде е пътят към центъра? — прекъсна я той и, докато я държеше здраво за ръката, тръгна.

— Чакай, чакай, в обратната посока е. — Без да продума той се обърна и тръгна през лабиринта. Дърпаше я след себе си толкова бързо, че едва успяваше да му каже накъде да завие. Пусна я чак когато стигнаха до малкия център. Кейт отстъпи няколко крачки, като го гледаше предпазливо.

— Направи извинението ми повече от трудно. — Той си свали палтото и го хвърли на земята.

Тя вирна брадичка, опитвайки се да не обръща внимание на желанието в очите му, докато разкопчаваше жилетката си.

— Защо трябва да се извиняваш?

— Не защото мисля, че си красива. — Свали жилетката. — Ако аз съм единственият мъж на света, който вижда твоята истинска красота, толкова по-добре. — Гледаше я като хищен звяр. — Не, трябва да се извиня, защото не заслужавам твоята любов. Но имам намерение да компенсирам това по най-добрия начин.

Тя премести погледа си от блестящото бяло на ръкавите му.

— Не говорех за този вид любов.

Думите ѝ го спряха. Изражението му стана сериозно.

— Не вярваш ли, че съм способен на друга?

— Не е това — отвърна тихо Кейт. — Но не мога да престана да се чудя... дали не си тук и не говориш всичко това просто защото те напуснах и засегнах мъжката ти гордост.

— Гордост — повтори той. — Питай Картър колко гордост показах, ровейки се из боклуците в мръсния кокошарник на Нолуърт, за да търся бележниците на Огилви, докато проявявах нрава на мечка стръвница заради начина, по който се разделихме. Питай съдържателя на хана колко топа хартия изгорих в опит да намеря точните думи, за да ти кажа колко много ми липсваш. Питай Люсиен Хау да ти покаже бележите и синините по врата си, когато мислех, че има нещо общо с твоето изчезване, и това не беше, защото гордостта ми е засегната. — Той разпери ръце. — За мен гордостта е за баналните неща в живота, които карат човек да се чувства важен. Не бях осъзнал колко безнадеждно притежаваш сърцето ми, докато не се върнах в Бат и не открих, че те няма. При това беше отнесла със себе си и сърцето ми. Щях да го осъзная дори ако не бе оставила нито дума.

Тя просто го гледаше, предпазливо копнеейки да му вярва. Джерард килна глава.

— Липсвах ти, знам го. Когато ми направи предложението си, ме накара да те мисля за тиха, скучна мишка, която не се интересува дали ще сподели леглото или живота ми. Бях твоята възможност да избягаш от Люсиен, ти така каза, и ме помоли само защото и аз бях отчаян и в подобна безизходица.

Кейт се изчерви от срам.

— Аз наистина бях такава...

Той поклати бавно глава и я прекъсна.

— Не. Решението е било на майка ти да бъдеш такава и те е моделирала в точно такова създание. Стариат Хау е предпочитал въобще да не мисли за теб и да те остави такава, каквато си. А ти самата... Ти си искала повече. Ти обичаш цветовете. — Погледна стилната й зелена рокля. — И изглеждаш прекрасно в тях. Обичаш да танцуваш на балове и да се разхождаш с Кора, дори лейди Дарби и господата Уудфорд ти доставят радост. Освен това ти харесва да бъдеш дива, игрива и необуздана с мен в леглото, да ме подлудяваш от желание да те притежавам.

— Ами... да — прошепна Кейт, сигурна, че лицето ѝ всеки миг ще пламне в огън. — Харесвам тези неща, но никога не подозирах, че ще...

— Точно както и аз не подозирах онази вечер в „Гъската и кучето“, че ще се влюбя в теб — довърши нежно той. — Ако днес бях дошъл тук заради гордостта си, щях да пратя някой прислужник да те прибере като забравен багаж. Вместо това разбих лабиринта на майка ти, за да не ме държиш далеч дори миг повече. Защото те обичам и съм нещастен, откакто отидох в Алентън.

Сърцето ѝ се стремеше към него. Тя преглътна с мъка, докато мачкаше и увиваше част от полата си около треперещите си пръсти.

— Ти вече знаеш, че те обичам.

— Още ли ме обичаш?

Тя кимна мълчаливо. В гласа му имаше толкова надежда, че не можа да отрече.

Лицето му омекна.

— Сега позволяваш ли да се извиня?

Тя кимна отново.

С преднамерено бавни стъпки той приближи към нея. Първо свали една сламка от косата ѝ, после обхвана лицето ѝ с две ръце и повдигна брадичката ѝ. Кейт изхлипа леко от облекчение, когато устните му най-накрая докоснаха нейните. Тя се притисна към него, отговаряйки на целувката му с цялата любов в сърцето си. Той простена тихо, задълбочи ласката, докато земята изчезна под краката ѝ.

— Съжалявам, че те оставих сама дори за един ден — промърмори. Тялото му се притискаше към нейното. — Боже, колко ми липсваше, Кейт!

Ерекцията му се притискаше към корема ѝ. Тя посегна с ръка, за да погали дължината му и прошепна:

— Виждам.

Смехът му беше див и кратък.

— Така е от мига, в който те зърнах в градината. Простено ли ми е?

— Да.

Кейт обви с ръка врата му и се повдигна на пръсти, за да привлече главата му към устните си.

Той обви врата ѝ, после ръката му слезе надолу към талията, където се забави и спря.

— Смятам да правя любов с теб — произнесе задъхано. — Така никога няма да се съмняваш, че те обичам.

Кейт премига, замаяна от страст, желание и целувки, и цялата тръпнеца от любов.

— Но ние сме на открито!

— Бог няма да се разсърди. — Джерард придърпа с едно движение полата и долната ѝ фуста. — Ние сме женени. Сигурен съм, че не е грях да обладая жена си за радост на безсмъртната си душа.

— Да, но...

Той вече развързваше жартиерите и сваляше долните ѝ гащи, плъзгайки ръка нагоре и надолу по бедрото, преди да обхване дупето ѝ.

— Майка ми може да ни види — прошепна Кейт.

— Тя е заета. — Захапа леко нежната кожа на врата ѝ. — Чарли знае какво да прави.

— Кой е Чарли? — Тя се люшна, неспособна да се противопостави, защото я бутна върху палтото си на земята.

— Мммм — промърмори във врата ѝ, устните му гъделичкаха кожата ѝ. — Брат ми. Дойде на помощ и ще свърши чудесна работа.

Едно по едно разкопча копчетата на корсета ѝ и го разтвори широко. Обсипа с целувки деколтето ѝ, докато ругаеше тихо, опитвайки се да го свали.

Кейт се усмихна и обви ръце около раменете му.

— Завързан е на гърба.

— По дяволите. — Изостави корсета и загреба полите ѝ. Главата ѝ падна назад и тя почувства между краката си ръцете му, които насочваха члена му към нея. Потърка главичката му в нея и коремът ѝ се сви. Погледът му посрещна нейния.

— Моя — прошепна и направи силен тласък. — Моя. — Подложи лакътя си под коляното ѝ, вдигна го и го притисна към рамото ѝ. — Цялата моя. — Движеше се силно и дълбоко, право към самия център. Очите на Кейт се завъртяха, докато тялото ѝ се разтресе. С всеки тласък изглежда проникваше все по-дълбоко.

— Поеми ме — заповяда той, докато се движеше. — Обичай ме. Целият.

— Всичко, което поискаш — простена тя, докато смутено вдигна и другия си крак нагоре и встрани, разтваряйки се широко за него.

Джерард оголи зъби в триумфална усмивка; над веждите му се събраха капчици пот. Спря за миг, за да се наведе и да я целуне леко, само колкото да удвои усилията си. От очите ѝ течаха сълзи. Кейт имаше чувство, че в кръвта ѝ тече огън. Когато долови как напрежението в нея се надига, инстинктивно си пое въздух, задържа го, докато вълната се надигна и се изля, а тя извика от екстаз. Всеки мускул в тялото ѝ бе опънат до скъсване. Джерард се облегна на лакът, стисна раменете ѝ и направи един последен тласък. Бедрата му се разтресоха, главата му падна тежко и тя на свой ред почувства горещия пулс на неговия акт на освобождение вътре в себе си.

Обви с ръце раменете му. Дишането му беше бързо и горещо, изгаряше кожата на рамото ѝ, а тежестта му я притискаше към земята. Тя отвори очи, загледа дълбокото синьо лятно небе и се усмихна.

— Имам те — прошепна, отмествайки мократа коса от челото си.
— Сега си мой. Завинаги.

Устните му докоснаха брадичката ѝ.

— Завинаги.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След известно време те тръгнаха към къщата. Най-накрая Джерард каза, че Чарли няма да му прости. Наметна раменете ѝ с палтото си и взе ръката ѝ в своята, като преплете собственически пръсти с нейните. Кейт погледна надолу и почувства в себе си копнеж. Пръстите ѝ бяха малки и бледи в неговите, но все пак прилягаха чудесно. Той продължи да сваля тревички и листа от косата ѝ, когато забеляза изражението върху лицето ѝ и попита:

— Какво има?

Тя се усмихна и сведе очи.

— Нищо.

Джерард я хвана за брадичката и потърка с палеца си долната ѝ устна.

— Въобще нищо?

— Не. — Нямахте нищо, когато той бе близо до нея, докосваше я, гледаше я със сините си очи, които винаги щяха да ѝ напомнят за небето в този ден. — Освен... — Устните ѝ трепнаха, когато ухапа пръста му. — Освен че всички ще разберат, че ние...

Той се усмихна. Ръкавът на палтото му беше смачкан и мръсен след преминаването през храстите. Едно листо все още се бе заплело в кичурите на косата му. Но най-издайнически бяха петната върху коленете на панталоните му — големи и тъмни, със следи от трева, все едно бяха изтъркани.

— Всеки ще знае какво? — попита, докато тя само поклати глава, опитвайки се да не избухне в смях. — Че не съм издържал на страстта си към съпругата ми и съм я прелъстил под одобрителния поглед на Бог? Или че трябваше да разруша лабиринта, за да ѝ се закълна в любов?

— Не се притеснявам, че ще разберат това — отвърна тя, изчервявайки се. — Просто ще познаят от пръв поглед.

Той се разсмя. Докато вървяха към къщата ръка за ръка, ѝ разказа за бележниците, за пощенския чиновник и за пристигането на Чарли. Кейт възкликна от възмущение на откритието му; вече имаше по каква

следа да се движи, но се умълча, когато изводите от това ѝ станаха ясни. Докато стигнаха до павирания път от задната градина към утринния салон, радостта, която бълбукаше в нея угасна.

— Отново ли ще трябва да напуснеш Бат, за да търсиш господин Хайрам Скот? — избълва накрая притесненията си тя.

Той не отговори веднага.

— Не мисля, че живее в Бат.

О, Боже. Помисли си за лейтенант Картър, който гореше от нетърпение да се върне в полка, и колко удобно се чувстваше Джерард в червения си военен мундир. Беше заровила много дълбоко неизбежния въпрос какво ще стане, когато се върне в армията, но сега той отново изплува в ума ѝ. А ако ще замине, за да търси изнудвача... Въздъхна тихо, опитвайки се да не проявява егоизъм и да не му пречи в търсенето. Просто ѝ изглеждаше много трудно да каже толкова скоро „дovиждане“, особено в този прекрасен благословен миг.

— Не знам къде може да е господин Смит — продължи той. — Дано Чарли има достатъчно време да го намери.

Тя му отправи предпазлив поглед.

— Брат ти ще остане да ти помага в търсенето, така ли?

— Няма да остане с нас — успокой я Джерард. — Но ще го търси. По време на дългото ни пътуване до Гобхам ми стана ясно, че вече не съм свободен да обикалям страната, за да търся мошеници и измамници, както някога.

Кейт продължи да гледа в земята, защото знаеше, че ако го погледне отново, ще загуби самообладанието си!

— Никога няма да те спра.

— И точно затова не мога да отида. — Обърна я към себе си. — Братята ми мислеха, че съм луд да започна това издирване. Чарли го смяташе за загуба на време, а Едуард се страхуваше да не направя нещо прибързано и необмислено, например, да застрелям човека, и да ме арестуват за убийство. Не очаквах от това начинание да излезе нещо важно, както и стана, с изключение на теб... — Той замълча, пръстите му се плъзнаха леко по врата ѝ, после по гърдите и корема. — А може и някой друг.

Устата ѝ направо увисна отворена, когато проумя какво има предвид.

— Не...

— Женени сме вече повече от месец — напомни ѝ той. — Ако все още не си бременна, скоро ще бъдеш, като се има пред вид, че в главата ми непрекъснато се въртят разни мръсни мисли за теб.

— Бях женена за лорд Хау десет години, без да зачена — отвърна приглушено тя.

— Може аз да съм по-надарен и по-плодовит от него.

Той я погледна с палава усмивка.

Кейт отново се изчерви.

— Много, много повече. Но... — Протестът ѝ заглъхна, докато се опитваше да си спомни кога за последен път бе имала кръвотечение. Май беше поне седмица преди да се оженят, сети се, но не бе съвсем сигурна. — Все още е прекалено рано да знаем.

— Но не е прекалено рано, за да не съм готов за новини — усмихна се той. — Казах ти, че искам деца.

Ръката ѝ се плъзна по корема, учудено и покровителствено.

— Както и аз — призна тихо. — Но както изглежда може и да нямам.

— От баща ми имам малко имение в Корнуол. Ако всичко с Дърам мине добре и от тази проклета дилема не излезе нищо, искам да те заведа там. Ако не ти хареса, ще се върнем в Лондон или в Бат, или ще намерим къща някъде другаде, подходяща за семейство. — Обви раменете ѝ с ръка и подпря буза на челото ѝ. — Но няма да се отделя от теб по никакъв начин.

— А армията? — попита тя.

— Посветих осем години на Негово Величество. Това трябва да е достатъчно. Никога не съм мислил да прекарам целия си живот в армията.

Но все още нямаше да се откаже. Кейт прехапа устни.

— А братята ти? Наследството ти?

— Имам намерение да продължа. Ще помагам на Чарли, колкото мога. Само той е ерген, без съпруга, и е напълно свободен да разследва. Освен това е най-големият, следователно — наследникът. Тази битка е главно негова, а не моя и на Едуард.

В този момент вратата се отвори и един висок тъмнокос мъж, който смътно приличаше на Джерард, пристъпи навън все едно го повикаха, а зад него вървеше майка ѝ.

— Виждам, че си я намерил — рече той и закова тъмните си очи в Кейт.

Джерард се разсмя, притисна я по-плътно към себе си, преди да я пусне.

— Така е. Скъпа, позволи ми да ти представя брат ми Чарли, херцогът на Дърам. Чарли, това е моята съпруга Кейт.

— Поклон, Катрин — промърмори тихо майка ѝ.

Кейт пламна. Поклони се дълбоко, но за нейна изненада херцогът пристъпи напред и хвана ръката ѝ.

— Няма нужда от тези формалности. Очарован съм най-сетне да се запознаем, скъпа. — Вдигна ръката ѝ и сложи целувка върху нея. — Добре дошла в нашето семейство.

— Благодаря, Ваша светлост.

Тъмните му очи светнаха и усмивката му стана немирна.

— Наричай ме Дърам. Сега сме брат и сестра.

— Негова светлост загатна, че ще останете много кратко — намеси се Мама с най-укорителния си глас. — Убеди го, че смяташ да стоиш тук поне месец. — Без да дочака отговор, тя отправи най-чаровната си усмивка към херцога. — По това време на годината в Гобхам е много красиво. За нас ще бъде голяма чест да поживеете малко на село с нас, сър.

— Без съмнение.

Острият поглед на херцога се стрелна към изцапаните колене на Джерард, и Кейт отново се изчерви, защото дяволитата му усмивка стана още по-широка.

— За съжаление, имам неотложни задачи. Ще тръгна утре.

Върху лицето на Мама за миг се смесиха разочарование и раздражение.

— Както кажете, Ваша светлост. — Тя погледна Кейт. — Катрин, скъпа, трябва да ми помогнеш да планираме вечерята за нашите гости. И за Бога, какво си направила с косата си?

Чарли наклони глава, а Джерард отстъпи крачка встрани, подалеч от жените. Погледна през рамо към Кейт, преди брат му да заговори.

— Добра работа, малко братче.

Той се ухили.

— Знам.

Чарли спря и се обърна, за да разгледа по-добре Кейт. Тя кимаше търпеливо, докато майка ѝ говореше нещо, но забеляза, че я наблюдават и им се усмихна. Лицето ѝ светна и Джерард си помисли, че никога не е изглеждала по-красива. Сърцето му литна в гърдите, докато се усмихваше в отговор. Да, харесваше му да бъде влюбен. Беше дори по-хубаво отколкото да е женен.

— Прав беше — промърмори замислено Чарли. — Не е красавица... докато не погледне към теб.

— Тя е необикновено очарователна — отвърна той, докато тайно си мислеше колко точно го определи брат му. Нещо в лицето ѝ се промени, когато погледна към тях, нещо ярко и задъхано я накара да засияе. Той беше щастливец, че това е неговият поглед, а не оглупялото изражение, което лицето му придобиваше, когато я гледаше.

— Какво искаш да обсъдим?

Чарли въздъхна и погледна към ливадата.

— Надявах се да дойдеш с мен да търсим този негодник, но се досещам, че няма да стане.

Джерард спря да наблюдава жена си.

— Така е. Трябва да настаня Кейт в дом, подходящ за голямо семейство.

— Мили боже! Нима вече? — възкликна Чарли.

— Може би. Бракът много ми харесва.

Той въздъхна.

— Това е ясно от състоянието на панталоните ти. Браг никога няма да успее да почисти петната на коленете. — Погледна брат си иронично и закачливо. — Винаги си обичал свежия въздух и физическото натоварване.

Джерард се разсмя.

— Ще ти кажа и ще ти дам всичко, което знам и имам, Чарли. Хайрам Скот минава от време на време през Бат, както се вижда от пощенските клейма на писмата. Ако живее наблизо в околностите, сигурно е отшелник, саможив човек. Проверих навсякъде из града, никой не е чувал името му. Възможно е и пощенският чиновник да е сбъркал. Каквото намериш в бележниците на Огилви, може да се окаже полезно или безполезно, но поне никой друг, особено братовчедът Огъстъс, няма да се докопа до тях. Ако сме прави, че Скот ни измъчва, ти ще трябва да объркаш плановете му.

Бяха обсъдили всичко това по пътя към Гобхам. Чарли замълча за миг.

— Беше споменато името на лорд Уорли.

— Да. Една нощ този мъж говори с мен. Стори ми се доволен от нашето унижение и неприятности, но едва ли е единственият. Привлече вниманието ми, въпреки че не забелязах друга връзка, освен че прекарваше всеки буден миг с госпожа Холенбрук.

Джерард очакваше някакво прозрение от страна на брат си, но той само кимна.

— Добре. Тук ли ще останеш, или утре да те взема с мен в Бат?

— След като ти заминеш, слънцето тук ще залезе — отвърна иронично Джерард. — Кейт и аз ще ти бъдем много благодарни, ако ни върнеш с каретата в Бат.

— О, да. Вярвам, че преди моето пристигане в тази част на страната не се е случвало нищо вълнуващо. — Устните на Чарли се извиха в усмивка. — Гледай да се настаниш в къща, която не е включена в зестрата на някоя вдовица.

— Бъди спокоен, няма да е достатъчно голяма да приюти цялото ни семейство.

Кейт приближи до тях. Джерард я придърпа към себе си, плъзгайки ръка около талията ѝ.

— Майка ми ви кани най-смирено да вечеряте с нас, Ваша светлост — обърна се тя към Чарли. — Надява се тази нощ да останете тук, тъй като близките странноприемници не са достатъчно изискани за такъв високопоставен човек като вас.

— За бога, Чарли, трябва да си тръгнеш оттук още утре — обяви категорично Джерард. — Ако останеш, егото ти ще придобие гигантски размери, а това не е здравословно.

Чарли се разсмя.

— Опасявам се, че си прав. Най-големи благодарности за поканата на майка ти, скъпа. Но е време да започнеш да ме наричаш Дърам, или дори Чарли, забрави ли?

Тя се изчерви, но се усмихна.

— За мен ще бъде голяма чест да не ви се покланям, когато се срещаме.

Все още усмихнат, Чарли се обърна към брат си.

— Добре. Ако все още не съм те поздравил, братко, позволи ми да ти кажа, че си голям късметлия.

Джерард погледна Кейт, чиито очи светеха, пълни с любов.

— Повече, отколкото очаквах.

Издание:

Автор: Каролайн Линдън

Заглавие: Изкушение в Бат

Преводач: Татяна Виронова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Излязла от печат: 09.06.2016

Редактор: Ивайла Божанова

ISBN: 978-954-399-166-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8200>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.